

45

COLECTIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

COLECTIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

STELIAN SÂRBU

Negustorul de iluzii

EDITURA MILITARĂ

Stelian Sârbu
Negustorul de iluzii roman

Autorul atrage atenția stimaților săi cititori că nu sunt obligați să citească P.S.-urile.

Mă aflam la Felix, stațiunea cu ape tămăduitoare de lângă Oradea, să-mi astâmpăr durerile unui vechi reumatism. Dimineața mi-o împărțeam între bazinul cu ape termale și cabinetele de tratament. Mă îndrăgostisem de exercițiile de elongație, pe care le executam sub supravegherea unei fete înalte, drăguțe, cu zâmbet frumos și niște ochi... Ce mai, exercițiile acestea mă înviorau.

După-amiaza răsfoiam manuscrisul ultimei mele cărți pe care o terminasem de scris cu câteva săptămâni în urmă și mă gândeam la „elongațiile" de a doua zi. Timpul se scurgea monoton, dar plăcut, fără nimic deosebit. Până într-o seară când... în seara aceea am ieșit să mă plimb. Am traversat părculețul din fața hotelului și am coborât spre lacurile cu plante exotice și peștișori portocalii. Dinspre pădure alunecau păreri de răcoare, un difuzor se străduia să alunge liniștea. Din sala de jocuri mecanice ieșeau ultimii întârziați. Își consumaseră orele în fața panourilor cu sclipete colorate, devoratoare de bani și timp. Cerul își

schimbase nuanța, noaptea curgea leneș.

M-am oprit în fața vechiului izvor ce țâșnea din strânsoarea unui zid de piatră și m-am așezat pe o bancă. Țigara pe care am aprins-o avea un gust iute, de cârpă arsă. Am aruncat-o cu un bobârnac, într-un gest de profund dispreț pentru „iarba dracului”. Deodată am auzit lângă mine vocea unui bărbat. Îmi ceru voie să se așeze. Am schițat inutilul gest de a-i face loc. Mă aflam singur pe bancă, la un capăt al ei. Omul mi-a mulțumit și s-a așezat.

— Nu vă supărați, nu sunteți tovarășul... Sârbu?... Stelian Sârbu?

N-am tresărit, ca și cum aș fi așteptat întrebarea, numai un fel de curiozitate m-a învăluit dintr-o dată. O curiozitate liniștita, dacă o pot numi astfel, fără reacția explozivă, de a afla numaidecât cine era omul, de unde mă cunoștea. Vocea sa îmi era vag cunoscută.

— Dacă n-ar fi întuneric, precis m-ați recunoaște, a continuat omul. Am ochii verzi, părul castaniu închis...

— Da, eu sunt Stelian Sârbu, i-am răspuns, abia acum, la întrebare.

— ...înălțimea un metru și optzeci de centimetri, a continuat el, ignorându-mi precizarea, am împlinit de curând treizeci și unu de ani, cu voia dumneavoastră și, tot cu voia dumneavoastră, nu sunt căsătorit, dar îmi plac femeile frumoase...

— Nu înțeleg, de ce cu voia mea? l-am întrebat scoțând pachetul cu țigări și bricheta. N-aveam poftă de fumat. Căutam numai un pretext pentru a aprinde bricheta în speranța că, la flacăra ei, aș putea să-i disting trăsăturile.

— Dacă vreți neapărat să vă încredințați că vă spun adevărul, și că eu sunt eu, nu-i nevoie să recurgeți la această mică stratagemă. Mai ales că țigara nu vă face bine înainte de culcare.

Am lăsat bricheta și pachetul de țigări la locul lor în buzunar. Sinceritatea lui mă dezarmase. Poate că și roșisem puțin. Dar era noapte, întuneric, și omul n-avea cum să-mi vadă roșeața din obraji, cum nici eu nu-i puteam vedea ochii despre care afirmase că sunt verzi... Ochii verzi... părul castaniu... un metru și optzeci... neînsurat... Drace, eram ținta unei glume sau...

— V-am întrebat, mai înainte, de ce cu voia mea? am insistat.

— Nu scrieți romane de aventuri?

— Recunosc fapta! am încercat să dau discuției o turnură glumeață. Da, scriu romane polițiste.

— Nesuferit termen! replică omul.

— Totuși nu mi-ați răspuns la întrebare, am perseverat, oarecum nepoliticos.

— Știi ce? Aceste *ați, dumneavoastră* nu-mi plac. Vă propun să renunțăm la politețea de... tramvai, deși

sunteți mai bătrân decât mine... Adică, mai în vârstă, am vrut să spun, se corectă el ostentativ ironic. Sper că nu sunteți o... formulă matematică, așa cum este colegul meu Baraban... De fapt, și el este așa tot cu voia dumneavoastră.

Baraban... formulă matematică... Lucrurile începeau să se limpezească, să mă amuze și, de ce nu? să-mi facă plăcere.

— Ei bine, tovarășe Sârbu, eu sunt maiorul de securitate Mihai Dragu... Eroul romanelor tale, victorios din toate aventurile în care l-ai amestecat... Pentru asta, mulțumirile mele și ale colegilor mei. Deși, uneori, mi se mai întâmplă și necazuri... Ca acelea despre care ai scris și altele și mai și, de care însă te-ai ferit ca dracu' de tămâie!

— Vezi, am început să mă disculp, romanul polițist, pardon, de aventuri, are și el regulile lui, schemele lui; și-apoi, realitatea...

— Doar nu vrei să-mi spui că eu și colegii mei nu suntem o plăsmuire a fanteziei tale...

— De vreme ce ești lângă mine și schimbăm păreri, înseamnă că ești o fantezie care poate exista.

— Nu pricep paradoxul, este prea subtil, a replicat el.

— Vezi, te-am creat ironic și acum suport consecințele... Dacă te-aș fi căsătorit de tânăr, acum ai fi avut copii, greutăți; ai fi fost mai puțin ironic și mult mai

concesiv cu cărțile mele...

— Înțelegător, poate, concesiv în niciun caz!

— Este cam același lucru...

— Dar nu același! Fii atent la nuanță și nu numai la ea... Este o problemă a meseriei tale de scriitor, care te privește. Mă amestec însă pentru că vreau să fim chit... Nu te mira. Dacă tu te amesteci în munca mea, de ce nu ți-aș întoarce... amabilitatea? Deși, la drept vorbind, limba română este treaba noastră, a tuturor...

— Și cu problemele muncii tale este cam același lucru...

— Ai dreptate, conveni el surprinzător de repede... Cred că ar fi bine să scrii despre asta.

— Începi să mă prelucrezi? am râs încetișor.

— Dacă este nevoie, de ce nu?

Replica fusese severă, fără urmă de ironie, cu intenția de a aduce discuția pe terenul solid al seriozității.

Cineva trecu pe lângă noi, pașii sunară singuratici, până se pierdură cu totul. Și clipocitul izvorului de vizavi se auzi distinct, ca și cum apa ar fi curs chiar lângă urechea mea. Din spate mă înfioră răcoarea unui fir de vânt strecurat dintre boscheți.

— Și acum ce mai scrii? mă întrebă el „impersonal" indiferent.

— Uite ce-i, Mihai, l-am apostrofat eu, de ce faci pe nebunul cu mine? Doar știi că am terminat noul roman,

în care partea leului îți revine tot ție... Și mai știi că acum recitesc manuscrisul... Și mai știi...

— ...Că nu sunt de acord cu tot ce m-ai pus să fac în această ultimă carte, mă întrerupse el. Noroc că n-ai dat-o editurii; ai posibilitatea s-o rescrii.

— S-o rescriu?! m-am îngrozit. Adică s-o iau de la capăt? Asta în niciun caz!

— Cum vrei, făcu el indiferent, dar mie nu-mi place.

— Ce ușor este să spui că nu-ți place! Încearcă însă să scrii, și pe urmă...

— Nu-i un argument și nicio scuză. Dacă aș avea meseria ta, aș scrie cărți. Dar cum n-o am... Și-apoi, dacă asta îți este meseria, fă-o ca lumea, nu te juca.

Era aspru, nespus de aspru, cuvintele lui mă iritau, nu-mi conveneau, dar în sinea mea trebuia să-i dau și dreptate.

— Și ce anume nu-ți place la această carte a mea? am încercat să par cât mai calm.

— Cum mă înfățișezi cititorilor. Nu sunt peste tot un om viu, așa cum ar trebui să fiu eu în toate paginile cărților tale.

— Te gândești că încă nu te-am căsătorit?

— La urma-urmei, dacă ții neapărat să știi, și la asta...

— Ei, bine, am să te căsătoresc... Întâi ai să fii rănit, ai să stai în spital și ai să te îndrăgostești de sora care...

— Au făcut-o alții, înaintea ta...

— Atunci, am să te însor cu Anca Pascu... Fata aceea din romanul „Omul cu două umbre”... Te-ai întâlnit cu ea și în romanul „Noaptea focurilor”.

Mihai tăcu. Părea că meditează.

— Eu știu! a răspuns el nehotărât. Anca nu-i fată rea, e drăguță, dar tatăl ei vitreg, Dumitru Vereșan, a avut un trecut cant... îmi capăt beleaua cu maiorul Baraban și poate nu numai cu el...

— Atunci, cu Marta Vertulian. Este frumoasă, este...

— ...puțin... fugită în străinătate, m-a întrerupt Mihai.

— Nu-i nimic, o aduc în țară, o educ, o încadrez în muncă...

— Iartă-mă, dar bați câmpii, mi-a replicat el exagerat de îngăduitor.

— Iartă-mă, tu, Mihai, dar ești cam încuiat.

— Nu-s eu vinovatul, sunt așa cu voia ta. N-ai decât să mă schimbi, să mă reeduci... Nu-s prea bătrân; și sunt foarte receptiv. Receptiv și maleabil. Maleabil, nu influențabili, să ne înțelegem!

— După cum văd, îmi dai cartea peste cap. Și eu trebuie s-o predau la editură în trei săptămâni...

— Ai impresia că editura a rămas în cartea ta? a râs el amuzat, dar râsul lui nu m-a jignit.

— Oricum, planul este plan și...

— Pierdem vremea, mi-a retezat-o el. Eu vreau să te ajut să scoți o carte onorabilă... Onorabilă, nu vandabilă,

a accentuat el. Și, dacă se poate, chiar bună... În cele două săptămâni pe care le mai ai de stat aici, am putea reciti împreună manuscrisul. Și, dacă ai să ții cont de părerea mea, sunt sigur că...

— Ești orgolios, Mihai...

— Sunt puțin, a recunoscut el, dar vinovat ești tot tu...

— O luăm de la capăt?! Nu mai terminăm toată noaptea și mi-e somn.

— Atunci ne întâlnim mâine după-amiază, la tine în cameră, și ne apucăm de lucru. Bine?

— E bine!

Se ridică de pe bancă și dispăru pe alee, ușor, plutind parcă, fără niciun zgomot. De undeva, de departe, dincolo de pădure, cerul sângeră scurt într-un fulger subțire și pe sub el se auzi un bubuit înfundat. Începuse să mă doară umărul. Era semn că avea să vină ploaia. Dar asta n-avea nicio importanță pentru viitorul manuscrisului meu. Așteptam prima după-amiază gândindu-mă Ta soarta eroului cărții. De fapt la soarta mea trebuia să mă gândesc. Eu mă... înhămam la scris. Și, vă rog să mă credeți, nu-i ușor s-o iei de la cap, după ce ai fost convins că treaba a fost terminată... Dacă cineva are impresia că lucrurile stau altfel îl invit să copieze câteva zeci de pagini din cartea de telefoane. Sau din mersul trenurilor, dacă socotește că-l avantajează. După aceea, să-mi spună *ce* și *cum* este cu

scrisul. Să copieze, nu să creeze, să ne înțelegem!

Am stat în cumpănă căutând o soluție de compromis, care să-mi convină și mie și lui Mihai. Pentru că, la urma-urmei, Mihai nu era critic literar, ci... Mă rog, nu era critic. Așa că am decis să încredințez editurii cartea cum o scrisesem inițial, însoțită de părerile maiorului Mihai Dragu. Iar cititorii să judece dacă am făcut bine sau nu.

Prima după-amiază

1

— Să știi că nu-i ușor să faci pe prostul. Îți trebuie puțin talent. Și încă ceva: să fii nițeluș mai mult deștept și să fi cunoscut în viața ta cel puțin o duzină de oameni care au încercat să facă pe deștepții. Pavel Vâlsan se răsuci pe cearșaf, căutând să surprindă un ce în privirea maiorului Mihai Dragu, dar Mihai avea ochii închiși. Așezat cuminte pe spate, cu brațele desfăcute, primea din plin razele soarelui de amiază și asculta zgomotul uniform al mării ce-l legăna încet, ca o părere.

Căpitanul Pavel Vâlsan ar fi vrut să-i vadă ochii, să-și dea seama dacă Mihai glumea sau nu. Și asta, pentru că el avea o altă părere. Doar nu venise aici, pe malul mării, să se bronzeze și să constate că Hym Varas era un

deștept care făcea pe prostul. Asemenea oameni mai întâlnise Vâlsan.

O minge colorată căzu lângă ei, câteva perechi de picioare negricioase frământară nisipul fierbinte, stârnindu-l, apoi mingea dispăru, lăsând în urmă un Mihai impasibil, care îndepărta de pe piept, cu gesturi molatice, nisipul, și un Vâlsan într-un început de iritare, frecându-și pleoapele și bodogănind ceva despre politețe și bună creștere.

— Stai blând, se auzi vocea molatică a lui Mihai și Vâlsan se așeză cuminte pe cearșaf.

De fapt nu avea intenția să facă tărăboi pentru acest incident, inevitabil pe o plajă. Vântul flutura pânzele multicolore ale corturilor, în mare se jucau oameni în toată firea și copii, valuri mărunte se spărgeau de țărm într-un du-te-vino neobosit. Vâlsan își ridică fruntea de pe braț.

— Este de trei zile aici, spuse el, și nimic! Nicio încercare. Poate presupunerea noastră a rămas o simplă presupunere și atât...

De data asta Mihai clipi mărunt, umbrindu-și ochii cu palmele.

— A mai reținut o cameră pentru care plătește... Doar n-o fi nebun să arunce banii pe fereastră. Așteaptă el pe cineva.

— Se poate, răspunse încet Vâlsan, parcă neconvins,

dar nu înțeleg chestia aceea a jocului de-a prostul...

Pe lângă ei trecură un bărbat și, după el, o femeie, care ducea de mână un puști de vreo trei, patru ani. Copilul se împotrivea înverșunat să părăsească plaja.

— Te spun tatei, îl amenință femeia, dar tata, care mergea înainte, nu întoarse capul. Lăsă în grija mamei să-l convingă pe copil.

— Dacă nu vezi nicio legătură, atunci cum îți explici interesul lui Hym Varas pentru doctorul Ion Roman?...

Vâlsan tăcu. Nu era locul pentru explicații De unde însă trăsese Mihai concluzia că nu vede nicio legătură? Hym Varas se interesase de doctorul Roman. Când aflase că acesta este pe litoral, în concediu, se grăbise să dea o telegramă în străinătate și venise și el pe litoral. Apoi... coincidența aceea. Hym insistase și obținuse două camere la hotelul „Rex”, unde locuia și doctorul Roman.

— Părerea mea este... începu Vâlsan, dar Mihai îl întrerupse blând.

— Nu pricep de ce nu-ți place natura... Marea, cerul, soarele, nisipul și făpturile acestea minunate cu care întâmplarea a binecuvântat această plajă... O vezi pe *dânsa* în costum roz? Mihai se ridicase de pe cearșaf și, sprijinit în palmă, îl făcu atent pe Vâlsan spre o fata, care tocmai ieșise din apă și se scutura de stropi. Fata era într-adevăr ademenitoare; avea un corp suplu, bronzat

și un păr arămiu, ciufulit de apă și vânt...

— Gata, îl înghionti Mihai. Pentru un om însurat și cu copii pe deasupra, te-ai uitat destul. Lasă-ne pe noi, celibatarii, sa privim. Avem circumstanțe...

— Valabile și pentru celibatarii mei... copți, așa de vreo treizeci și ceva de ani?...

— Vezi, Vâlsane, un lucru nu l-ai înțeles: numai șefii au voie să facă ironii; în cazul de față, eu. Așa că...

— Așa că intru să fac o baie, completă Vâlsan, ridicându-se.

Mihai îl văzu cum se apropie de apă cum o pipăie cu piciorul, apoi, brusc, Vâlsan se prăvăli în spumă, cu brațele desfăcute într-o îmbrățișare pătimașă. Un timp nu-l mai zări, apoi îi apărură capul printre horbota albă și brațele vâslind ritmic și puternic spre larg.

— Aveți un foc?

Mihai se răsuci pe cearșaf. Lângă el îngenunchease un tânăr. Avea o țigară lungă între degete și aștepta.

— A, tu erai, flăcău? Se aude ceva? întrebă el în timp ce-i întindea bricheta.

— Acum o oră a sosit Julia. A ocupat camera reținută de Hym... Vă mulțumesc pentru foc.

— Și eu îți mulțumesc pentru veste, flăcău...

Mihai luă bricheta și începu să se joace cu ea. Avusese dreptate: Hym Varas făcuse pe prostul. Venirea Juliei. Nu era întâmplătoare. Dacă mai era și frumoasă, atunci

toate se înlănțuiau logic. Logic și simplu. Femeia avea să-l asalteze pe doctorul Roman. Hym avea să... Pe urmă, Julia cu Roman... „Pe naiba! gândi Mihai și scăpără bricheta cu înverșunare. Ar fi prea simpla, prea clasic, prea riscant. Ori Hym nu era prost, ci făcea numai pe prostul. Nu era niciun sofisticat. Mai degrabă un *lucid,* dublat de un *prudent* ieșit din comun. Atunci J uliii ce loc avea în planul lui Hym? Care era următorul pas al lui Hym Varas?"

Undeva, spre îngrămădirea de pietre șlefuite de mare, sub un cort alb cu dungi verzi, doctorul Ion Roman citea. Mihai îi 2ări torsul puternic, ușor răsucit, picioarele lungi, ca de atlet, îndoite într-o atitudine comodă. Lângă cortul doctorului Roman, un alt cort, vișiniu; sub el, saltele pneumatice și un splendid radiocasetofon. Iar pe saltele, un bărbat corpolent și păros și o femeie tânără. Bărbatul se foia pe saltea, n-avea astâmpăr, chinuia radiocasetofonul, căutând în jur priviri admirative și – de ce nu? – invidioase (asta i-ar fi făcut mare plăcere). Ce folos să ai un asemenea aparat și nimeni să nu-l remarce? Atunci cu ce s-ar mai deosebi de un oarecare „Albatros"? Pentru că, de cântat, cântă amândouă!

Bărbatul gras se ridică de pe saltea și se îndreptă spre doctorul Roman. Începu să-i vorbească. Cuviincios, Roman puse cartea de o parte. Bărbatul gras vorbea,

Roman îi răspundea. La început politicos, puțin glacial, apoi amuzat, din ce în ce mai amuzat. Bărbatul gras gesticula, îi explica ceva, se așeză lângă Roman și... și...

„Asta de unde a mai apărut?! se întrebă Mihai. Și ce tot sporovăiește de-l amuză pe doctor?”

Mihai se ridică și își scutură cearșaful.

— Este o apă minunată, păcat că nu faceți baie. Vâlsan sta în fața sa, cu stropi lucitori pe pielea ușor înroșită.

— Tu faci baie și Julia a sosit de vreo două ceasuri... Iar doctorul Roman dă consultații pe plajă.

Vâlsan privi spre cortul lui Roman, apoi spre Mihai.

— Aș fi tare curios să știu ce vrea grăsanul ăla.

— Asta aș vrea și eu, spuse Mihai, lăsându-se încet pe cearșaf... Nu-i nevoie să te grăbești. Pe Julia putem s-o vedem mai târziu.

Vâlsan scotoci în sacoșă, scoase un prosop și începu să-și frece cu nădejde părul.

Soarele se rostogolise undeva, departe, spre apus, mare și rotund; pe plajă, umbrele începuseră să se lungească Marea își limpezea culorile, nuanțele de albastru-verzui se accentuau, deveneau mai sclipitoare, ca învelite într-un uriaș cristal, subțire, abia ghicit. Începea să se lase și răcoare. Pe plajă, corturile piereau unul după altul; grăsanul gesticula și vorbea, iar doctorul Roman îl asculta din ce în ce mai bine dispus.

Întâlnirea dintre Hym Varas și Julia avu loc chiar în holul hotelului, unde Hym, tolănit comod într-un fotoliu, citea. Era răcoare și liniște. Covorul gros înăbușea pașii, penumbra odihnitoare impunea o anume rezervă în vorbe și gesturi. Julia îl zări pe Hym, îi întinse mâna. Hym i-o strânse camaraderește, fără să i-o sărute, apoi o ciupi ușor, protector, de obraji și o conduse la recepție să ia cheia camerei ce-i fusese reținută. O urmă pe scară, ducându-i el valiza elegantă, o ajută să descuie ușa și îi spuse:

— Julia dragă, te aștept în hol. În același loc unde m-ai găsit. Să spunem, peste o oră... Sau, dacă ești obosită...

— O nu, Hym, protestă Julia. Am călătorit admirabil, nu sunt deloc obosită. Poate puțin flămândă...

Hym încercă să surâdă, adică „nu-i nimic, nu te formaliza”, dar fața sa uscățivă se lăți puțin, pleoapele i se îngustară și ochii licăriră, subțiri ca o ață, fără să exprime ceva precis. Iar degetele lungi, fine, ca de femeie, trecură abia simțit peste obrazul Juliei, în același gest, mai mult protector decât tandru. Parcă Hym ar fi vrut să accentueze relațiile dintre ei, să-i amintească, de la bun început, un lucru prestabilit, statornicit odată pentru totdeauna, și nu ceva de circumstanță.

— Atunci, peste o oră, stabili Hym și o lăsă cu

geamantanul așezat pe un taburet.

Rămasă singură, Julia își aruncă pantofii din picioare și se lăsă pe spate, în patul moale, cu mâinile sub cap. Nu mințise atunci când îi spusese lui Hym că nu este obosită. Avionul o purtase repede și comod, în numai câteva ceasuri, până aici, la acest țărm de mare despre care auzise că este frumos. Ieri dimineață o chemase Globi, șeful ei și al lui Hym, omul acela puțintel, cu ochi frumoși, parcă fără vârstă, cu fața pământie, chinuit de o veșnică maladie hepatică, și-i spusese să-și facă valiza și să zboare spre România, unde o aștepta Hym. Acolo avea să afle ce are de făcut Globi o încredințase că nu era nimic primejdios. Asta însă depindea de ce înțelegea el, Globi, prin primejdie. Pentru Globi, evident, nu era primejdios; el nu risca nimic sau aproape nimic. Cel mult o muștruluială din partea celor mai mari. Însă, deși Julia nu-l prea agrea pe Globi, de data aceasta dorea ca șefii săi să-l felicite. În ce-l privește pe Hym, Julia n-avea un sentiment stabil. Hym îi era indiferent Mai lucrase cu el, și Hym se purtase corect și prevenitor. Era și puțin concesiv la micile ei năzbâtii, atrăgându-i delicat atenția că știe de ele și le ascunde. Julia înțelesese: Hym îi amintea că îi este datoare și o are, cum se spune, la mână. Așa că Julia primise vestea că va lucra cu Hym cu un sentiment neutru: nici bucurie, nici supărare...

...Ciocăniturile din ușă o făcură, să sară din pat.

Deschise. Din prag, Hym o privea cu zâmbetul acela al lui, pe care Julia mai mult îl ghicea decât îl vedea în semiîntuneric.

— A trecut o oră și jumătate, Julia, îi aminti el politicos, dar rece, Julia înțelese că Hym era puțin supărat și îi cam dădea dreptate.

— Imediat, sunt gata în două minute. Am ațipit, asta a fost totul...

— Se poate întâmpla oricui, o liniști Hym și Julia îi ghici din nou surâsul.

...Hym îi oferi brațul și o conduse în restaurantul hotelului.

„Oho! se miră Julia în sinea ei, nu-i rău deloc. Dimpotrivă!” Restaurantul elegant, politețea celor care îi serviră, mâncărurile, toate fură pentru Julia o surpriză plăcută și fu tentată să-i mulțumească în gând lui Globi că o trimisese aici. Dar n-o făcu. Aștepta să audă ce-o să-i ceară Hym. Deocamdată Hym nu-i cerea nimic. Se purta curtenitor cu ea, o îmbia să mănânce și încerca să o distreze cu anecdote și mici bârfe din lumea oamenilor mari. Cu cât creștea amabilitatea lui Hym, cu atât Julia își ascuțea simțurile. Înțelegea că Hym o pregătea psihologic, risipindu-și cu dărnicie provizia de optimism. Și Julia, care-l cunoștea bine, știa că Hym nu făcuse niciodată investiții fără rost. Presimțea că o aștepta ceva greu, nespus de greu și deosebit de

primejdios. Dar, de data aceasta, Julia se înșela.

Ieșiră din restaurant și răcoarea serii îi învăluiră plăcut. Porniră încet spre faleză și Julia nu-l întrebă nimic. Hym mergea lângă ea, tăcut și el. De pe faleză se vedea marea, cu luna deasupra ei, și pe Julia o surprinse această frumusețe calmă, ca o imensă bucurie. La capătul falezei, Hym se opri și o apucă încetișor de cot. Julia se dezmetici și îi păru rău că lângă ea nu se afla altcineva în locul lui Hym.

— M-ai adus aici să admirăm marea? întrebă ea iscoditor.

— De ce nu? întrebă, la rândul său, Hym.

— Începi să mă curtezi?

— Puțin! hotărî parcă Hym și Julia înțelese că, din fericire pentru ea, Hym n-avea acest gând. Coborâră de pe faleză și Hym îi luă brațul. Erau singuri și Julia aștepta.

— Uite, Julia, nu-i nimic primejdios.

Așa îi spusese și Globi, de parcă s-ar fi înțeles cu Hym.

— Despre ce este vorba? se interesă ea profesional.

— Trebuie să faci cunoștință cu un bărbat... Este medic. Se numește Ion Roman, are treizeci și cinci de ani, este prezentabil și celibatar.

Julia râse încetișor înainte de a răspunde. Simți pe braț mâna moalea lui Hym și o înlătură delicat.

— Este pentru prima dată când îmi ceri să seduc un

bărbat, spuse ea liniștit. Doar știi că nu sunt femeia care poate ameți pe cineva...

— Te subapreciezi, Julia, o întrerupse blând Hym... Și-apoi nu-ți cere nimeni să-l seduci pe doctor. Trebuie numai să-l cunoști, să-i vorbești de câteva ori. Cine ești, ce ești o să stabilim împreună.

— Pe urmă?!

— Nu mai urmează niciun *pe untul.* Pentru line, în orice caz, nu.

Fu rândul Juliei să-l prindă de braț și Hym îi mângâie protector mâna.

3

Pavel Vâlsan făcu ochii mari și înghiți în sec. Respectuos, ospătarul îi întinsese o farfurioară pe care se afla nota de plată. Vâlsan o atinse cu vârful degetelor, dar tind văzu suma avu impresia că a atins un bob de jar. Mihai zâmbi și el strâmb, dar zâmbi și schiță un gest degajat care-l îngheță pe Vâlsan.

— Cum ți se pare Julia noastră? îl întrebă într-un târziu Mihai după ce părăsiseră restaurantul.

— Nu prea are alură de vampă. Nu-i nici urâtă, dar nu prea văd cum o femeie ca ea ar putea să-l zăpăcească pe un om ca doctorul Roman. Mă intrigă totuși de ce îi dă târcoale.

— Și pe mine, mărturisi Mihai.

— Hym e nebun? Nu-și dă seama că a te învârti pe lângă un om ca doctorul Roman este, cel puțin, suspect? Doar Roman este o somitate în lumea medicală.

— Încă nu e recunoscut ca atare de toți confrații săi, preciză Mihai. Este o somitate pentru mine, pentru tine și poate și pentru alții. Dar nu pentru toți...

— Invidie profesională, izbucni Vâlsan, luând apărarea lui Roman.

Mihai se opri și îl bătu cu palma pe spate.

— Vâlsane, ai aprins lumina, spuse el spre uluiala mai tânărului său coleg.

— Ce lumină?! întrebă precaut Vâlsan. Îl scruta pe Mihai dintr-o parte, dar Mihai n-avea cum să-i vadă în întuneric privirea bănuitoare. Privire ce spunea că pe Mihai l-a cam ajuns coniacul.

— Lumina ca să pot vedea posibila cheie de dezlegare a enigmei domnului Hym și a domnișoarei Julia. Uite ce cred eu, măi flăcău, începu Mihai să-i explice. Și, pe măsură ce-l asculta, Vâlsan se convingea că maiorul Mihai Dragu nu fusese niciodată mai lucid ca atunci și coniacul sorbit cu... încetinitorul nu avusese niciun efect. Ar fi fost și greu, prea fusese puțin. Și, mai ales, atât de scump, încât te-ar fi trezit și din cea mai cruntă beție...

P.S. Cu maiorul Mihai Dragu

Mihai mângâie cu palma manuscrisul, ca și cum ar fi fost o pisică blândă.

— Se-ntunecă și pierzi masa la cantină; altfel aș mai fi citit, îmi spuse el. La restaurant prețurile nu sunt prea ademenitoare și s-ar putea să-mi porți pică. Deși tu, ca scriitor, câștigi ceva bani după ce mă pui pe mine să alerg și să descâlcesc câte o încurcătură.

— În altă ordine de idei, Mihai. Spuneai că ai mai fi citit dacă nu s-ar fi întunecat. Mă bucur. Înseamnă că ce am scris este antrenant.

— Ai o părere prea bună despre tine... Ca toți scriitorii, de altfel. Vă credeți geniali.

— N-am afirmat asta, am încercat să mă dezvinovățesc.

— Păi nici nu ești, se rostogoliră dure cuvintele lui, ca o sentință capitală.

Îi eram totuși recunoscător. Mă scăpase de grija de a mai duce pe umeri nesuferita povară a incertitudinii. Ura! Nu eram genial! Deci puteam să-mi văd de treabă cuminte, să scriu, cu siguranța că n-am să stârnesc invidia confraților, să creez probleme editurilor și complexe exegeților genului.

— Să revenim la carte, mă fixă Mihai cu ochii săi verzi. În primul rând: ce a discutat pe plajă individul

acela gras, stăpânul radiocasetofonului de import, cu doctorul Ion Roman?

— ?!?

— Ei bine, am să-ți spun eu.

— Cum ai aflat?

— N-are importanță... Principalul este că am aflat... Individul gras cu radiocasetofon de import este coafor de lux. Așa spune el, așa-l consideră și simandicoasele sale cliente. Iată discuția, în rezumat:

Coaforul: Stimate domn, vă supără cumva scula aceasta a mea? Vă rog să mă credeți că este închisă la *maxim,* dar nu-s vinovat... Așa-i marfa asta străină, de lux. Face gălăgie mare.

Doctorul: Sincer să fiu, dacă nu-mi atrăgeați dumneavoastră atenția, n-aș fi băgat de seamă. Eram absorbit de lectură.

Coaforul: Știți, am luat-o de la Paris. Dumneavoastră ați fost la Paris?

Doctorul: Nu, n-am fost.

Coaforul: Cum, n-ați fost la Paris? Păcat, o ceva colosal.

Doctorul: Și ce v-a plăcut mai mult?

Coaforul: Toate... Ce magazine, ce mărfuri, ce mașini, domnule... Trebuie să știi să te descurci, altfel cumperi mai scump...

Doctorul: Ați vizitat vreun muzeu?

Coaforul: Am ținut-o într-o alergătură... Și sunt atâtea

magazine... De muzeu ziceați?!? Păi, unde te întorci, vezi tablouri pe stradă... Mai ceva decât la muzeu...

Doctorul: Și oamenii, oamenii cum vi s-au părut?

Coaforul: Băieți buni, da' cam șmecheri... Latini ca noi, ce mai... Femeile însă, a-ntâia... Și-apoi, C.F.R.-ul din Franța e-o nebunie. Să tot mergi cu trenul...

— Suficient, Mihai, l-am întrerupt eu, crezi că merită să pun așa ceva în cartea mea? La urma-urmei cu ce scop?

Mihai s-a ridicat fără să schițeze măcar intenția unui răspuns la întrebarea mea.

— Este târziu. Plec. Mâine după-amiază continui lectura.

A ieșit grăbit, iar eu am început să mă îmbrac, privind îngrijorat la ceas. N-aveam deloc chef să pierd masa de la cantina. Mai ales că avea mâncarea mea preferată: paste făinoase cu sos tomat!

A doua după-amiază

1

Plaja inundată de lumină era neîncăpătoare în dimineața aceea. Până la malul mării te strecurai greu, printre trupurile întinse unele lângă altele, ca într-un joc labirint, pe care trebuia să-l dezlegi de fiecare dată altfel.

Marea era calmă, cu unduiri mărunte, moțăind leneș, toropită de căldură.

Julia își găsi un petic de nisip, în apropierea cortului doctorului Roman, întinse cearșaful colorat și, sprijinită cu capul de o pernuță pneumatică, începu să răsfoiască o revistă.

Doctorul Roman citea, ca de obicei, protejat de umbra cortului, fără să pară că îl preocupa altceva decât cartea, din care își ridica rareori privirea spre sclipirea orbitoare a mării...

Julia lăsă revista la o parte și închise ochii, dăruindu-se soarelui generos. O agasau zumzetele încâlcite ale vocilor și ale melodiilor ce se revărsau din tranzistoare, devorând cântecul liniștit al mării, într-o concurență continuă cu oamenii și diabolicele lor cutii de celuloid. Julia se ridică leneș într-un cot, sprijinindu-și capul de palmă și genele se zbătură mărunt, ca aripi de fluturi într-un joc de lumini și umbre. Alături de ea se afla doctorul Roman, omul care, după dorința lui Hym, trebuia abordat. Julia îl privi și i se păru interesant. Roman era un bărbat care putea să placă și unei femei cu oarecare pretenții, hotărî Julia. Așa că ceea ce îi cerea Hym nu i se păru dezagreabil, ci, dimpotrivă, plăcut. La început nu pricepuse nimic; după ce însă Hym îi detaliase problema, încercase să tragă unele concluzii. Intuia ceva, vag; curiozitatea o îndemna să încerce să-l

descoasă pe Hym, dar știa că versatul ei partener avea să-i răspundă cu o glumă, ca de obicei, ori s-o pună la punct, ridicând pur și simplu din umeri.

Doctorul Roman lăsă cartea alături de el, ca și cum ar fi înțeles că cineva îl căuta cu ochii, Julia se ridică și, aranjându-și din mers costumul de baie, se îndreptă spre apă. Valuri mărunte îi mângâiară picioarele cu răcoare, înfiorând-o plăcut. Intră în mare încet, ca și cum ar fi oficiat un ritual, și numai când apa îi ajunsese la piept se cufundă în ea, începând să înoate. Un fluierat, încă unul. Julia depășise baliza și „Salvamarul" o chema înapoi. Se răsuci pe spate; cerul tremurător o orbi; pe lângă trupul întins mătasea apei aluneca în moliciuni ademenitoare.

...Nisipul fierbinte i se lipea de tălpi și soarele aprindea stropii de apă de pe ea. Stătu un timp în picioare, parcă în echilibru, pe dunga aceea de nisip lată de o palmă ce despărțea cearșaful ei de acela al doctorului Roman. Brusc, își scutură capul, părul ud se risipi în șuvițe sticloase și picături mărunte se împrăștiară în evantai. Roman tresări și ridică privirea. Julia îi surâse vinovată și, așezându-se pe cearșaf, începu să-și ceară scuze în limba ei, însoțind cuvintele de gesturi explicative. Roman o privi binevoitor.

— Dar nu face nimic, domnișoară, îi vorbi Roman. Mi-ați amintit că ar cam trebui să intru și eu în apă.

Julia se miră și îl complimentă pe Roman: vorbea atât de corect, nu-și imaginase că un român ar putea să se exprime atât de frumos în limba ei.

— Iar marea este caldă de nu-ți vine să ieși din ea. Ai tot înota.

— Înotați bine? o întrebă Roman.

— Omul acela din barcă m-a fluierat; înseamnă că nu prea are încredere în mine, râse încet Julia.

— Își face meseria, îi luă apărarea Roman. Au mai fost unele cazuri când imprudenții s-au convins că apa de mare este mai mult amăruie decât sărată... Vă rog să-mi permiteți să verific și eu acest adevăr, glumi Roman.

Julia îi urmări silueta înaltă, cum se îndrepta spre mare... Hym putea să fie mulțumit; lucrurile merseseră ușor, firesc; nimeni n-ar fi putut s-o bănuiască de premeditare. Dar, pentru ca firescul să fie firesc și pe mai departe, Julia își dădea seama că trebuia să procedeze astfel încât doctorul să fie convins că el avea inițiativa. Julia știa că fiecare bărbat are puțin orgoliu, care trebuie alimentat cu chibzuială și cu fantezie. Mai ales cu fantezie. Și, când doctorul Roman se înapoie, îmbrobonat de apă, o găsi pe Julia răsfoind preocupată revista sa.

— Ați avut dreptate, apa este caldă, spuse Roman și Julia îi surise politicos.

Un tranzistor se îndrepta răcnind spre el și Roman îl

recunoscu pe grăsunul din ajun, cel care vizitase Parisul.

— Cu tot respectul, domnule doctor, se luă la întrecere grăsunul cu „scula” sa de import. Nu mergeți?

— Mai rămân, îi răspunse Roman. Dumneavoastră, încotro? Încă n-a deschis la „Ritz”...

— Rițu?! Ha, ha, Tițu! E bună, domnule doctor, e bună!

Și se îndepărtă bine dispus, învăluit de trăsnetele ce țâșneau din nedespărțitul său radiocasetofon. Nu puteai ști dacă pricepuse sau nu gluma lui Roman.

Julia se pregătea să părăsească plaja și Roman o ajută să-și împăturească cearșaful. Iar după ce femeia plecă Roman se retrase spre umbra cortului său și începu să citească.

Undeva, mai departe, se afla Vâlsan cu un prosop pe umeri. Toată noaptea se perpelise de usturime și numai sticluța cu ulei a prevăzătorului Mihai îl mai calmase și putuse să închidă ochii. Era singur; Mihai plecase în excursie, în Deltă, „însoțindu-l” pe domnul Hym, care răspunsese prompt invitației O.N.T.-ului de a vizita frumusețile României. Julia începuse să-și joace rolul în care o distribuise Hym. Ori, poate, Globi. Sau altcineva. Vâlsan n-avea de unde să cunoască toate amănuntele. Dar era sigur acum că Julia fusese chemată pentru doctorul Ion Roman. Nu pricepea însă pentru ce Globi

nu trimisese o altă femeie, mai frumoasă, provocatoare. O femeie frumoasă, se gândea Vâlsan, ar fi atras atenția... Dar bărbații, mai ales cei croiți din aluatul din care era croit doctorul, nu puteau fi seduși de femei „gen” Julia. Poate însă că Julia nu venise să-l... amețească pe Roman... Atunci ce naiba căuta aici, de la sute și sute de kilometri? Să facă plajă? Să vadă litoralul românesc?! Greu de crezut, mai ales că Julia fusese chemată de Hym. Venise și reușise să facă cunoștință cu doctorul Roman. Vâlsan se gândi că ar fi bine să stea de vorbă cu doctorul Roman, să-i atragă atenția, să-i spună... Ce să-i spună? Vâlsan nu prea știa ce... Despre Hym, cine era, că se interesa de el? „Nu-i cazul”, decise Vâlsan, trăgând peste umeri prosopul care îi alunecase într-o parte.

2

Hym Varas lipsi cinci zile de pe litoral, timp în care se entuziasma de frumusețile Deltei și se îndopă cu toate specialitățile de pește, fără să crâcnească, deși nu-i prea plăcea peștele. Ar fi putut, foarte bine, să refuze și să ceară altceva, dar n-o făcuse, convins fiind că un regim cu carne mai puțină avea să-i învioreze organismul uzat prematur de alcoolurile tari și bucatele condimentate excesiv.

Excursia îl obosise pe Mihai, îi... subțiase nervii. Și... chinul acesta nu se soldase cu nimic. Sau aproape cu nimic. Îi raportase lui Arghir intenția lui Hym și colonelul îi ordonase să-l... însoțească în excursie. Mihai încercase să explice, să argumenteze, dar colonelul rămăsese neînduplecat. Și Mihai se îmbarcase fără niciun chef. Dacă Hym Varas avea întâlnire cu cineva, părea absurd ca locul acela să fie Delta. Prea complicat. Ori Hym era un om practic și alegea soluțiile simple, după ce, bineînțeles, își lua toate măsurile de siguranță. Numai că soluția aceasta cu Julia și doctorul Roman i se părea lui Mihai exasperant de simplă și riscantă, totodată... Nu era... stilul lui Hym...

Mihai era din ce în ce mai înverșunat împotriva lui Hym. Și înverșunarea sa crescuse atunci când colonelul Arghir îi ordonase să facă această... excursie în Deltă. Se alesese totuși cu ceva. Și asta, datorită tocmai lui Hym...

...Vasul aluneca încet, croindu-și drum pe un canal mărginit de vegetație bogată, din care se ridicau în asfințitul calm stoluri de păsări sălbatice. Departe, ochiurile de apă păreau imense pete sângerii încremenite, cu buzele umede larg deschise spre cerul înalt și frumos, de o catifea odihnitoare. Excursioniștii se aflau pe punte, glumeau, câțiva improvizaseră un cor, stimulați probabil și de „Murfatlarul" de la masa de prânz. Hym se rezemase de balustradă, într-o tăcere

contemplativă, alături de alți câțiva pasageri mai vârstnici. Un marinar, cocoțat pe o scăriță, meșterea ceva la cabina de comandă.

— Vă rog frumos să-mi dați și mie ciocanul acela de jos! apelă marinarul la cei care se aflau rezemați de balustradă.

Instinctiv, Hym se dezlipi de bară, apucă ciocanul ce se afla la picioarele scăriței și îl întinse marinarului. Reacția lui Hym fusese fulgerătoare... Deci știa românește și încă foarte bine... Dacă nu cumva o fi... Mihai nu îndrăzni să meargă mai departe pe firul raționamentului său. Auzise cuvintele marinarului și-l văzuse și pe Hym. Era singurul moment pe care Mihai nu-l regreta de când se îmbarcase pe vas.

3

Hym se întoarse la hotel spre seară. Era obosit, dar înainte de a se duce să se odihnească hotărî să stea de vorbă cu Julia, să afle ce se petrecuse în lipsa lui. Urcă scările încet, bătrânește și se opri în dreptul camerei Juliei. Ciocăni și Julia îi deschise surprinzător de repede, ca și cum l-ar fi așteptat. Hym intră cu un „bună seara" obișnuit și se așeză pe fotoliu. Julia stătea în fața lui, dreaptă, surâzătoare și lui Hym i se păru ciudat de drăguță. Și, mai ales, ciudat de veselă. Julia se îmbrăcase

cu grijă, era chiar elegantă, și Hym remarcă un miros discret de parfum fin.

— Cum a fost excursia, Hym? întrebă ea și Hym dădu din mână a lehamite.

— Obositoare, Julia, foarte obositoare. Am mâncat pește pentru toată viața... S-a aranjat? întrebă el.

Julia știa la ce se referea întrebarea nerăbdătoare a lui Hym, dar nu-i răspunse imediat. Se privi în oglinda ovală a garderobului, încercând să îmblânzească o șuviță rebelă de păr.

— Evident, Hym, îi răspunse ea, în sfârșit. Dacă aș fi calculat și nu ieșea atât de bine... Să-ți povestesc cum...

— Nu acum, Julia. Mă duc să mă schimb și în douăzeci de minute vin să te iau. O să ne plimbăm pe faleză și tu o să-mi spui totul, renunță Hym la odihna proiectată.

— Dar, Hym, n-am putea lăsa pe mâine? Acum ești obosit, deveni grijulie Julia.

— Nu, Julia, peste douăzeci de minute?

Julia încercă să-l convingă să renunțe și Hym se opri cu mâna pe clanță. O mai privi puțin, apoi fața i se lăți, în începutul acela de zâmbet, pe care Julia îl detesta.

— De ce mă privești așa, Hym?

— Recunoaște Julia că doctorul te-a dat gata și că te-ai îndrăgostit de el... Nu protesta, te cunosc bine... Nu încerca să mă convingi că pentru mine te-ai îmbrăcat

așa, ca să mă întâmpini... Și-apoi, cred că aveai întâlnire cu el.

— Ai greșit, Hym, se înăspri glasul femeii și Hym își dădu seama că Julia era sinceră.

— Atunci?!?

— Coboram la masă...

— La ora asta, coboară de obicei și el, nu?

— Da!... Și?!...

— Deci îndrăgostită?!

— Îmi place și atâta tot. Doar știi că sunt practică, Hym; că îmbin. Plăcutul cu utilul, fără ca plăcutul să împieteze[1] utilul.

— De data asta, Julia, te rog să renunți la plăcut. Este un imperativ al utilului.

Julia ridică din umeri, într-un gest firesc de renunțare. Hym nu era nici încuiat, nici tiran. Dacă insista, însemna că avea motivele lui s-o facă, motive pe care nu era obligat, să i le spună și ei. În orice caz, motive serioase.

— Ești cam aspru cu mine, Hym, se răzgâie Julia. Am să mă plâng lui Globi.

— Ești un copil mare și atâta tot, îi spuse Hym cu voce egală și domoală.

— Și mâine, Hym?

— Mâine vom pleca!

---

[1] A se amesteca în domeniul de activitate al altcuiva.

— Din România?

— Deocamdată vom merge la București... Nu ești curioasă? Este un oraș frumos și original... Deci, peste douăzeci de minute, Julia, îi aminti Hym și plecă, lăsând-o pe Julia puțin amărâta.

„Doamne, tâmpită e viața asta, se lamentă ea... La urma-urmei, asta-i” se consolă însă imediat și deschise ușa spre balcon. Din depărtare vuietul mării intra pe fereastră, însoțit de un vânt răcoros cu miros proaspăt de alge. Estompate, ajunseră până la ea sunetul gros al sirenei de vapor și țipătul de pescăruș întârziat în noapte.

4

Vremea se schimbă dintr-o dată. Spre ziuă începu o ploaie repede, cu fulgere dese, ce se topeau în marea tot mai înaltă și rea. Peste plajă se rostogoleau, ca niște berbeci albi, valuri umflate de vânt, într-un vuiet fără istovire, și când se retrăgeau, pentru o clipă, aveai impresia că voiau să soarbă tot nisipul și să-l ducă în adâncuri. Zgomotul ploii, tunetele iscate din pământ și din cer laolaltă îl treziră pe Mihai. Aruncă pledul de pe el, închise fereastra și ridică storurile. Se întinse din nou în pat, dar somnul îi fugise și îi era cald. În patul de alături, Vâlsan dormea; i se auzea respirația ușoară, iar

afară vântul și ploaia, care se ințețiseră, zgâlțâiau ferestrele.

Hym-Julia, perechea care-l punea în încurcătură, și „direcția lor de atac”, doctorul Ion Roman, cam așa putea să schițeze, deocamdată, situația. Veneau apoi „mișcările” perechii: căutarea lui Roman la București, abordarea doctorului de către Julia, excursia lui Hym în Deltă, înapoierea lui și... Aici se oprea totul, ca o potecă în fața unei prăpăstii. Era silit să aștepte ca cineva să arunce o părere de punte până pe celălalt mal; cel mai probabil Hym avea s-o facă, iar el, Mihai, să răspundă la „mutările” perechii Hym-Julia. Așteptarea îl sâcâia pe Mihai. Avea senzația că Hym conducea „jocul”, iar datele problemei i se scurgeau printre degete ca firele de nisip și că dacă ar strânge pumnul ceva mai tare n-ar mai rămâne nimic în el. Propusese o variantă, dar colonelul Arghir îl sfătuise, la telefon, să lase lucrurile lejer, să tatoneze și atâta tot.

„Îi lăsăm inițiativa lui Hym?” întrebase contrariat Mihai.

„Numai impresia că are inițiativa, Mihai!” îl liniștise Arghir.

Mihai nu mai insistase; nu se putea rezolva totul cât ai bate din palme. Dar îi raportase lui Arghir că Hym știa foarte bine românește. Urmase un lung timp de liniște, ca și cum vestea l-ar fi uluit pe colonel.

„Este bine”, spusese, în sfârșit, Arghir și Mihai nu întrebase de ce.

„Pramatiile astea încep să mă obsedeze până și în somn”, se înciudă Mihai, întorcându-se în așternut.

Ploaia bătea în fereastră un tam-tam ciudat, chemând pe cineva știut numai de ea, tunetele ajungeau în cameră din ce în ce mai înăbușite și mai îndepărtate. Și Mihai adormi...

...Parcă un cutremur ușor începu să-l zgâlțâie cu pat cu tot și Mihai încercă să se smulgă din așternut. Apoi, o voce grijulie îl strigă: „Tovarășe maior! Tovarășe maior!” Pleoapele îi zvâcniră și ochii întâlniră, în lumina cenușie din cameră, chipul lui Vâlsan.

— Cât este ora? întrebă el, ridicându-se de pe pernă.

— Aproape opt și jumătate... Hym și Julia și-au făcut bagajele. Peste două ore pleacă spre București...

— Foarte bine, spuse Mihai și pe Vâlsan îl descumpăni indiferența maiorului. Dacă m-ai trezit numai pentru asta... Regret că nu am aprobarea să le urez călătorie plăcută... O va face spicherița din gară în locul meu.

— Și noi?! își manifestă îngrijorarea Vâlsan.

— Noi, nimic, flăcău, sări Mihai din pat. Doar n-o să se evaporeze vreunul din ei până la București.

Vâlsan nu mai insistă. Pricepuse ce era de priceput. Ploaia încetase, bătea numai vântul, zdrențuind norii ce

se subțiau ca un cub de gheață într-un pahar cu apă.

— Doctorul Roman pleacă și el, spuse Vâlsan. Și-a luat bilet de tren pentru după-amiază.

— Cu asta trebuia să începi, se zburli parcă Mihai... Vestea îl alertase pe maior.

— Mai avea de stat patru zile, începu să explice Vâlsan... Mă gândesc dacă nu cumva plecarea doctorului are vreo legătură cu cea a perechii Hym-Julia... Vreo înțelegere între doctorul Roman și Julia?!... Deși nu mi-a făcut impresia că doctorul s-ar fi... aprins după ea...

Mihai aruncă pe pat bluza pijamalei și intră în baie. Peste puțin timp Vâlsan auzi zgomotul dușului și pe Mihai... luptându-se cu o melodie. Nu-și dădea seama ce cântec este. Ciudat om, maiorul! Când auzise de plecarea doctorului se alarmase, apoi începuse să cânte, ca și cum ar fi uitat de toate.

— Când am să ies la pensie, am să studiez telepatia, îl anunță Mihai, ieșind din baie și începând să se îmbrace.

— Tovarășe maior, mă gândesc că trebuie să raportăm urgent tovarășului colonel Arghir.

— Uite ce-i, flăcău, gesticula Mihai cu pantoful pe care îl avea în mână, lasă șeful să gândească și pentru tine, că d-aia-i șef. Șeful nu greșește niciodată! Și cum mă ai pe mine ca șef, continuă gluma Mihai, să știi că mergi la sigur... Gata, se ridică Mihai de pe marginea

patului. Alerg să raportez „bătrânului” situația.

Și Mihai ieși grăbit să-i telefoneze colonelului Arghir.

P.S. Cu maiorul Mihai Dragu

Mă trezi un fâșâit ușor. Deschisei ochii și îl zării pe Mihai, în fotoliu, cu manuscrisul meu pe genunchi, citind la lumina rotundă a veiozei.

— Te-ai trezit? mă interogă el, așezând manuscrisul jos, pe covor... Am bătut în ușă și am intrat. Te-am lăsat să dormi și m-am apucat de citit.

— Am ațipit puțin, așteptându-te.

— Să-ți dau un sfat, se îndreptă el în fotoliu. Niciodată să nu te scuzi până ce nu ești sigur că-i ultima soluție ca să ieși dintr-o anumită situație. Asta îți creează, față de interlocutor, o poziție defensivă, o stare psihologică ce te îndeamnă să faci concesii, o oarecare inferioritate. N-ai observat că mulți șefi nu se scuză niciodată în fața subalternilor?

— Ciudată filosofie ai!

— În primul rând nu este a mea, în al doilea rând, ceea ce ți-am spus nu-i filosofie, ci face parte din tupeu. Unii îl consideră o condiție fără de care nu te poți impune celor mai mici...

N-am mai replicat. L-am rugat să revenim la manuscrisul meu. Mihai a ridicat din umeri. Adică:

„cum vrei!”

— Sunt nemulțumit că mi-ai retezat orice inițiativă. Colonelul Arghir, șeful meu, gândește și pentru mine! Îmi alterezi personalitatea pe care, de bine, de rău, mi-ai încropit-o în celelalte romane ale tale... Bunăoară. Ar fi trebuit să mă lași să stau de vorbă cu doctorul Roman, să-i explic situația, eventual să-l rog să mă ajute să-i prind cu mâța-n sac pe cei doi potlogari: Hym și Julia.

— Asta în niciun caz, am sărit eu ca ars. De vreme ce colonelul te-a sfătuit să ai răbdare, știe el ce știe. N-avea grijă, o să-ți spună când o să te întorci la București. Și nu te teme: Hym, Julia și alții o să-ți dea ocazia să-ți manifești inițiativa. Ai să te convingi că spionii nu sunt deloc... simpluți, cum ți-au făcut impresia până acum.

— Mă rog, admise Mihai... Nu crezi totuși că ești dator cititorului cu o explicație?... Cum s-au desfășurat lucrurile între doctorul Roman și Julia și ce a discutat Hym cu Julia în seara când Hym s-a întors din Deltă.

— N-aveai cum să știi nici tu, nici căpitanul Vâlsan.

Așa că eu n-aveam ce scrie. Cel mult, ar fi trebuit să adaug că Julia a mai stat de vorbă de câteva ori cu doctorul Roman. Împrejurările sunt mai puțin importante.

— Te scot și de data aceasta din încurcătură. Am să-ți spun ce a discutat Julia cu Roman și Hym cu Julia.

— De unde știi?

— Dacă mă mai întrebi o singură dată, te las baltă, mă amenință el.

— Bine, n-am să te mai întreb, i-am promis cu jumătate de gură. Te ascult.

— N-o să mă asculți... Am așternut pe hârtie totul...

Tu, ca scriitor, n-ai decât să mai înflorești.

Mihai îmi întinse câteva file acoperite cu un scris nervos, dar descifrabil. Iată ce scria maiorul Mihai Dragu:

Discuția Juliei cu doctorul Ion Roman

Doctorul Roman o întâlni pe Julia a doua zi, de dimineață, în holul hotelului. (Avea să fie ultima întâlnire.) Roman se pregătea să meargă la plajă când o zări pe Julia care își aduna de pe jos lucrurile ce se risipiseră din sacoșa care-i căzuse din mână. O salută și o ajută să-și strângă acele nimicuri, iar Julia îi mulțumi cu un surâs ce putea să însemne și altceva decât o simplă mulțumire. Ieșiră împreună afară. (Aici ar fi mers ceva cam în genul: soare de aur, iarbă de mătase, zâmbete de copii cu mingi mari, colorate, priviri grijulii de mame. Știi tu mai bine, că ești scriitor!) Deci ieșiră amândoi afară. Până la plajă discutară banalități. Despre timpul frumos, despre finețea nisipului, despre efectele curative ale băilor de soare. Se așezară alături

pe plajă și Julia desfăcu o revistă editată de firma de produse chimice „Q et Co”. O revistă foarte atractivă de altfel. Roman citea, Julia la fel, prăjindu-se la soare. La un timp Roman își întrerupse lectura.

— Dacă vă este prea cald, domnișoară...

— ...Julia. Varas Julia, se recomandă ea.

— Jon Roman...

— Adică John, John, râse ea. Râse și Roman.

— Spuneam că dacă vă este cald puteți folosi umbra cortului meu.

— Sunteți amabil, dar ador soarele... Și apa, și... și tot, spuse ea puțin provocatoare.

— Frumoasă revistă, constată Roman.

— Este a firmei unde lucrez... Poftiți, și îi întinse revista.

Roman o răsfoi și întrebă:

— Sunteți chimistă?

— Nu chiar, răspunse Julia. Și, după o clipă, completă: sunt secretara directorului general... E foarte obositor, să știți. Are sucursale și legături de afaceri în mai toate colțurile lumii. Călătorește foarte mult. Eu trebuie să-l însoțesc... Nu vreți să facem o baie în mare? M-am înfierbântat de-a binelea.

Se ridicară de pe cearșafuri și intrară în mare. (Aici poți scrie că marea îi primi cu brațele deschise sau ceva asemănător.)

Discuția Juliei cu Hym în seara când acesta s-a înapoiat din Deltă

Hym veni s-o ia pe Julia exact peste douăzeci de minute, așa cum îi promisese, de altfel. Femeia îl întâmpină parcă fără niciun chef. Îi părea rău că se obosise eu toaleta pe care avea s-o admire Hym, dacă era cumva capabil de așa ceva.

— Să mergem, Julia, o invită Hym, oferindu-i brațul pe care femeia se făcu că nu-l vede. Măcar așa să-i arate că era puțin supărată pe el. O privase de plăcerea de a-l întâlni pe Roman, de a sta de vorbă cu el, de a... La urma-urmei, de ce nu? Roman era bărbat drăguț și ea o femeie nu chiar de ignorat. Dar Hym fusese categoric și acum se plimba alături de el pe faleză Coborâră spre mare.

— Poți să-mi spui cum a fost, o îndemnă, cât putu de blând, Hym.

Julia începu să-i povestească lui Hym cum intrase în vorbă cu Roman, cum îi spusese cine era eu și unde lucra... În rest, lucruri fără importanță.

— M-am întâlnit cu el în fiecare zi... Este un om amabil, vesel și spiritual. Știe la perfecție vreo două limbi străine...

— N-a încercat să împingă cunoștința cu tine ceva mai

departe? o întrebă brutal Hym.

— Nu mi-a făcut impresia, deși mi-am dat seama că îi plac... Da, Hym, nu te uita așa la mine.

— Dar nu mă uit deloc, se dezvinovăți Hym. Ce-aș putea să văd pe întuneric? Și-apoi, te cunosc foarte bine, felie cu felie, Julia.

— Nu ești deloc amabil; vorbești despre mine ca de ceva ce poți savura pe felii...

— Scuză-mă, îi spuse Hym cu un ton care o făcu pe Julia să tresară. Hym pusese în acest „scuză-mă” toată căldura și sinceritatea de care era capabil sufletul său uscat.

— Spuneai că mâine vom fi la București. Stăm mult?

— Nu știu, Julia.

— Cel mai cuminte ar fi să plecăm la noi acasă, Hym. Cuminte și prudent.

— Sunt de aceeași părere, numai că, vezi tu, Globi este de alta... Mai am ceva de rezolvat la București... Nu tresări, am să caut să te țin de o parte, dacă se va putea.

— Dar n-am tresărit deloc, Hym, îl contrazise Julia.

— Am spus-o așa, se dezvinovăți Hym. Știi, Julia, am impresia că am început să îmbătrânesc... Nu, nu mă refer la bătrânețea biologică, ci la altfel de bătrânețe... La bătrânețea care înseamnă semnalul de alarmă în meseria noastră...

Hym se opri aici cu mărturisirile. Când amintise de

bătrânețe se referise la gafa aceea de pe vas, în Deltă, la ciocanul pe care îl dăduse marinarului acela cocoțat pe scară. E drept, se gândi Hym, nimeni nu remarcase, dar scăparea îl sâcâia ca un gând rău și amenințător.

P.S. Cu maiorul Mihai Dragu (continuare)

— Nu-i rău, Mihai, îmi lăudai interlocutorul. Mi-era teamă să nu ratez misterul. Un roman de aventuri fără mister este ca un concediu de odihnă fără bani în buzunar.

— Mă bucur că ești vesel... Aș mai avea însă să-ți spun un lucru... Ai descris marea, litoralul, dar ai omis pescărușii cu țipetele lor. Ai ratat cel puțin o pagină de manuscris... Și încă ceva: n-ai amintit nimic despre concursul de muzică ușoară.

— Are loc peste vreo trei săptămâni.

— N-are a face, puteai să ți-l imaginezi, doar l-ai văzut pe cel de anul trecut... Ai fi putut să scrii despre cântecul care a câștigat întrecerea, să reproduci din minunatele versuri ce-au asigurat succesul melodiei, fredonată de întregul litoral. Și nu numai de litoral. Ar fi mers minunat în carte refrenul cântecului:

„Marea mare face plici,
La, la, la, aici, aici!”

Sau strofa ultimă a cântecului:

„Caracatița de mare
S-a-necat de supărare
Că noi ne bronzăm la soare!"

Fantezia lui Mihai mă lăsase mut de uimire. Se ridică de pe fotoliu și mă salută.

— Mâine după-amiază sunt la datorie. Noapte bună. Și grăbește-te să nu pierzi cina... Au preparat mâncarea ta preferată: paste făinoase cu sos tomat!

A treia după-amiază

1

Bucureștiul îi primi pe Hym și Julia cu o vreme închisă, posomorâtă. Nu mai ploua, dar asfaltul era încă umed și ocrul acoperit de nori amenințători, murdari, ca și cum s-ar fi tăvălit prin toate noroaiele lumii.

Taxiul îi Lăsă în fața „Intercontinentalului" și, după douăzeci de minute, se aflau instalați în garsoniere.

— Bucureștiul este un oraș frumos, Julia, îi spuse Hym mai târziu, când se aflau în holul elegant al somptuosului hotel. Ai să te convingi, când ai să-l bați

cu pasul. Este plin de verdeață, înconjurat de lacuri...

Julia îl privi pe Hym puțin contrariată. După cum îi vorbea, se putea aștepta să rămână în oraș mai mult timp decât crezuse ea. Și mai descifra din spusele lui Hym că acesta avea să-i dea de lucru, fapt care nu putea s-o încânte. N-o interesa orașul, voia să plece cât mai repede din România; nici doctorul Ion Roman n-o mai preocupa Se întrebă totuși care era substratul planului lui Hym cu privire la doctor. Ori, poate, nici nu era planul partenerului său, ci al lui Globi. Afară se căznea să plouă; stropi reci picau rar. După dejunul copios, Julia simțea o moleșeală ce-i îngreuna corpul. Pleoapele se zbăteau neputincioase în lupta cu somnul. Hym o rugase să vină cu el în hol și, după tonul lui, Julia înțelese că Hym avea motive bine întemeiate. Nu încercase nici să protesteze, nici să-i ceară explicații. Ar fi fost inutil.

După ce-i descrisese atât de vag orașul, lăudându-l, Hym se aplecase peste măsuța din fața fotoliului și începuse să scrie ilustrate, ca orice turist care ține să facă o plăcere celor rămași acasă. Julia îi privea profilul subțire, cu bărbia ascuțită adusă ușor înainte, ca un început de paranteză, și mâinile albe și frumoase, cu degete lungi, nervoase, mângâind parcă fiecare ilustrată înainte de a scrie... Hym îi vorbise despre București ca și cum l-ar fi cunoscut bine; ori, după câte știa Julia,

Hym se afla la prima lui călătorie în România. Citise undeva despre oraș sau...?!

— Aș vrea o cafea, Hym, spuse tărăgănat, răsfățându-se parcă, Julia.

Dar Hym nu-și ridică fruntea și nu se întoarse spre ea. Scria încet, concentrat, cu scrisul lui ca de tipar, țuguindu-și din Când în când buzele. Și Juliei îi veni să râdă. Dar n-o făcu. Spuse numai:

— Hym, cui îi scrii poveștile alea?

— Prietenilor de-acasă, răspunse Hym fără să se întrerupă din scris.

Deci Hym o auzise și prima dată, dar nu-i răspunsese. În ceea ce privește ilustratele, Hym spusese adevărul, dar nu până la capăt. Și asta, pentru că una din ilustrate era adresată unei persoane din București. Dacă Julia ar fi citit ce scrisese Hym, n-ar fi priceput nimic. „Am trecut prin București. Nu te-am găsit acasă. Ghinionul meu. Pe 9–10 încep slujba. O să-ți telefonez pe la ora zece sau zece și jumătate, dacă mi-ai făcut rost de pantofii aceia din piele de crocodil. Cei trei sute doi lei îi trimit prin mandat.

Al tău amic,
Lulu."

Când scrise adresa, pe fruntea lui Hym trecu parcă o umbră și degetele îi tremurară puțin. Dar nici Julia, nici

altcineva nu observă. Lui Hym îi mai rămăsese o ilustrată. O completă la repezeală și puse capacul stiloului. Julia căscă ușor, însă suficient ca să observe și Hym și să înțeleagă că era obosită și îi era somn.

— Ești o somnoroasă, Julia, îi spuse cu înțelegere Hym, întârziind totuși să se ridice de pe fotoliu. Adună încet ilustratele, le vârî în buzunarul hainei și își aprinse o țigară. Fuma degajat, plictisit și Julia se întreba cât o să mai dureze toată povestea asta. I se părea fără sens cinismul lui Hym, căci numai cinism se putea numi acest chin la care o supunea numai ca el să scrie niște afurisite de ilustrate. Putea s-o facă în camera lui sau, dacă-i făcea plăcere, aici în hol, dar nu s-o ia și pe ea martoră. Ploaia se pornise, în sfârșit; stropii țopăiau pe asfalt și Juliei îi era din ce în ce mai somn.

Să mergem, Julia, îl auzi ea pe Hym și femeia nu-l mai întrebă unde să meargă.

Se ridică odată cu el și când îl văzu că se îndreaptă spre recepție răsuflă ușurată. Avea să se culce și să doarmă până doua zi dimineața. Numai că Hym îi spulberă această plăcere.

— Ne întâlnim pe la opt, diseară, aici în hol, Julia. Femeia nu-i răspunse. Se urcă în lift urmată de Hym.

Pe maiorul Baraban îl durea o măsea de vreo două zile, dar tot amânase să se ducă la medicul stomatolog. De câte ori se hotăra, durerea parcă înceta și Baraban uita de medic. Mihai îl găsi într-unul din momentele fericite, când durerea fugise. Taciturnul Baraban era vesel, fără un alt motiv, după câte se părea, decât acela al revederii colegului.

— Ai câștigat la „loz în plic”? îl întrebă Mihai, strângându-i mâna.

Baraban deveni atent. Ce glumă îi mai pregătea Mihai? Dar Mihai se așezase pe scaun, în fața biroului, și-l privea pe Baraban cu cei mai nevinovați și mai blajini ochi verzi din lume.

— Arăți bine bronzat, îi spuse Baraban într-o încercare de ironie și Mihai se miră și mai mult.

— Ești într-o formă teribilă azi, „formulă matematică”, îi surise Mihai lui Baraban. Mă copleșești cu o cascadă de glume pe care, sincer să fiu, nu știu dacă le merit... Cât despre bronzul meu, să știi că nu-i bronz pur. Este o corcitură... Mai bine-zis o combinație dintre bronz de mare și bronz de deltă... Vâlsan a venit? sări Mihai de la deltă la această prozaică întrebare.

— Te așteaptă la tine în birou.

— Să aștepte, și eu îmi aștept șefii... Și ei, la rândul lor, își așteaptă șefii lor, și așa mai departe... Lumea asta, Barabane, este orânduită cum nu se poate mai bine, mai

ordonat. Fiecare muritor trebuie să aştepte pe cineva. Dacă nimeni n-ar mai aştepta ar prisosi o grămadă de timp cu care n-am mai şti ce să facem. Am lenevi, ne-am altera caracterul, am...

— Baţi câmpii, i-o reteză Baraban. Peste vreo jumătate de oră ne aşteaptă tovarăşul colonel Arghir.

— Vezi că nu bat câmpii? sclipiră veseli ochii lui Mihai. Cineva aşteaptă. În cazul de faţă bătrânul ne aşteaptă pe noi.

— Adică, tovarăşul colonel Arghir, îl corectă, ca de obicei, Baraban... Şi mai dezobişnuite-te odată de „bătrânul”, „tataia”... Parcă ai lucra la aprozar şi nu într-o instituţie militară...

— Ce să fac, oftă fals Mihai, tarele trecutului, ele sunt de vină... Educă-mă, omule, nu sta cu mâinile în sân...

— Ai luat-o razna rău, aprecie Baraban, încruntându-se brusc. Să vedem după ce o să intrăm la şef dacă mai ai chef de glume.

— Ce ai, omule? Te dor dinţii? îl întrebă Mihai fără să ştie că era aproape de adevăr.

Pe Baraban începuse să-l chinuiască iar durerea aceea nesuferită.

— Îhî! recunoscu el, făcând o grimasă.

— De ce nu te duci la dentist, omule? îl dojeni Mihai. Îţi este cumva teamă? Dacă ar afla spionii cine vrea să le dejoace planurile, s-ar prăpădi de râs.

— Noroc cu tine! îi aruncă Baraban între două pulsații dureroase...

— Hai, să lăsăm gluma. Du-te la dentist! Îi raportez eu tovarășului colonel, și Mihai întinse mâna spre telefon. Dar Baraban i-o luă înainte. Ridică receptorul și-i raportă colonelului necazul său.

— Mi-a ordonat să-ți dau dosarul ăsta să te uiți prin el, îi spuse Baraban, întinzându-i un dosar subțire, pe care Mihai îl deschise.

— Nu văd decât trei file, spuse Mihai.

Baraban nu răspunse și începu să-și strângă hârtiile de pe birou.

— Am plecat, se ridică Mihai de pe scaun și luând dosarul părăsi încăperea, lăsându-l pe Baraban cu durerea lui de măsele.

Când deschise ușa biroului său, Vâlsan se ridică de pe scaun și-l salută.

— Ia loc. Îi spuse Mihai, așezându-se și el.

— Tovarășe maior, Hym și Julia au început să facă turul orașului...

„Numai atât?” întrebară ochii lui Mihai.

— Hym a scris un teanc de ilustrate, ca orice turist, s-a plimbat cu Julia, iar ieri seara au intrat la „Patria” să vadă un film... Când au ieșit, i-a apucat cheful de plimbare.

„Și?” întrebă din nou cu privirea maiorul.

— Nimic deosebit, în afară de faptul că Julia a intrat într-un bloc de locuit... Părea că vrea să-și ridice un ciorap...

— Părea?! întrebă Mihai și Vâlsan își dădu seama că maiorul voia să știe cu certitudine cum stau lucrurile. Iar pe Vâlsan acest „părea” interogativ al maiorului îl punea în încurcătură. Nu putea afirma cu certitudine că Julia intrase în acel bloc silită de un ciorap care i se desprinsese din portjartier. Nu întârziase decât cel mult un minut, tocmai timpul necesar să-și prindă ciorapul.

— Vă raportez ce mi-a spus locotenentul Matei, tovarășe maior.

— În ce bloc spuneai că a intrat Julia?

— Este adresa exactă în raportul lui Matei... Mi l-a lăsat să vi-l dau dumneavoastră, și Vâlsan îi întinse maiorului un plic.

— Sunt chemat la tovarășul colonel Arghir. Am să-i raportez și părerea ta în legătură cu doctorul Ion Roman, în ce mă privește, eu sunt de acord cu tine. Dacă aprobă, o să discutăm împreună cum va trebui să procedăm... Să știi că medicii sunt foarte sensibili... Și să nu uităm că doctorul Roman are și el micile lui ciudățenii...

— Și noi le avem pe ale noastre... Și noi avem sensibilitatea noastră, adăugă Vâlsan parcă puțin nemulțumit de ultima afirmație a maiorului.

— Este adevărat, conveni Mihai, numai că, în cazul nostru, nimeni nu-i obligat să țină cont de ea. Și cu atât mai puțin doctorul Ion Roman... Asta-i meseria noastră, încercă să-i explice Mihai. Am o propunere, spuse apoi uitându-se la ceas. Până la cinci după-masă să dispari. Odihnește-te, poate diseară vom avea ceva mai mult de lucru... Gata!

Vâlsan se ridică, salută și părăsi biroul, lăsându-l pe Mihai cu dosarul pe care i-l dăduse Baraban să-l studieze. Îl deschise și începu să citească.

În dosar era vorba despre Hym și Julia. Mai puțin despre Julia și mai mult despre Hym Varas. Colonelul Arghir și cu Baraban lucraseră, nu glumă, cât timp Mihai și cu Vâlsan fuseseră plecați din București.

Hym n-avea de unde să știe că era o... cunoștință mai veche a organelor de securitate românești. Hym Varas nu era străin de cazul de acum doi ani al tinerei doctorițe Felicia Bașa. Se părea că... specialitatea lui erau medicii.

Atunci Hym lucrase rapid, energic și când Mihai raportase colonelului că au prins firele fusese prea târziu. Numai că nici Hym, nici șeful său Globi nu fuseseră prea încântați de rezultat. Felicia Bașa îi dezamăgise. Pe ei, dar mai ales pe cei din conducerea trustului chimic „Q et Co”.

Hym și Globi așteptaseră doi ani ca să se aștearnă

praful peste întâmplarea aceea, peste eșecul lor, pentru a relua totul de la capăt, cu răbdare.

Acum încercau să reînnoade firul, să repare greșeala din urmă cu doi ani, să reintre în grațiile celor ce conduceau trustul „Q et Co „și nu numai în ale lor. Luați din scurt, Hym și Globi își „pasaseră" vina de la unul la altul, dar „cei de sus", oamenii prudenți, nu provocaseră o discuție tranșantă între ei, ca să nu întărâte spiritele, și așa destul de aprinse, și să provoace o ruptură între Hym și Globi, oameni cu experiență amândoi, care se completau reciproc, deși Globi era șeful, iar Hym subalternul. Și când îl trimiseseră în România din nou pe Hym, „cei de sus" o făcuseră la propunerea lui Globi, care, lucid, aprecia experiența și viclenia lui Hym. Argumentul lui Globi fusese acela că Hym nu era compromis în niciun fel, că era un specialist cu rutină în problemă și, în plus, cunoștea limba română la perfecție. Era convins că nimeni nu-l putea bănui măcar pe Hym că avusese vreun amestec în cazul doctoriței Felicia Bașa. Hym lucrase din umbră, cu mâinile lui Doris, căreia chiar nu i se putea imputa ceva. Doris executase numai ce i se ordonase și, în ceea ce o privește, se achitase fără greșeală de misiunea dată.

Vinovații principali fuseseră Hym și Globi. Și încă o persoană, care atunci nu intrase în atenția organelor de securitate românești. Pentru că, dacă Hym ar fi bănuit

măcar așa ceva, și-ar fi făcut frumușel bagajele, fără să-l mai sfătuiască cineva, și s-ar fi retras undeva să-și ronțăie liniștit banii adunați și amintirile. N-ar fi fost o retragere, ci o catastrofă, pentru că Hym își dădea seama că nu i s-ar fi iertat eșecul lamentabil și ar fi fost sâcâit până în ultimele clipe ale vieții.

Mihai citea fără grabă Logica celor care așternuseră pe hârtie concluzia că între cazul Felicia Bașa și doctorul Ion Roman exista o strânsă legătură era fără cusur. După părerea lui Mihai nu era vorba numai de o simplă legătură. Era un singur caz. Cu doi ani în urmă Hym se înșelase. Făcuse o... confuzie. Și nu numai asta. Se și grăbise, deși fusese sfătuit de cineva să fie atent. De acel cineva, care atunci scăpase din „colimatorul" securității românești. Lui Hym i se oferise o conjunctură minunată, după părerea lui, de care trebuia neapărat să profite. Și cum în această conjunctură se afla Felicia Bașa, Hym nu ezitase și trecuse la acțiune.

Hym era, fără să știe, un... client mai vechi al maiorului Mihai Dragu; așa se și explica înverșunarea lui Mihai împotriva lui.

Colonelul Arghir subliniase constatarea din dosar că Hym știa perfect românește și adăugase pe margine: „De analizat și verificat". Mihai știa că cele patru cuvinte anticipau o muncă de zile și nopți, răbdătoare și tenace. Exista posibilitatea ca însuși Hym să-l „ajute" să

facă ceva care... Greu de crezut totuși... Hym lucra cu... mănuși, prudent.

Sună telefonul și Mihai ridică receptorul.

— La tovarășul colonel, auzi vocea lui Baraban.

— Te simți mai bine? se interesă Mihai.

— Jim! Așa și-așa, îl lămuri Baraban. Hai, ne-așteaptă tovarășul colonel, îl zori el. Mihai închise cele trei file între scoarțele subțiri ale dosarului, pe care Baraban caligrafiase „Cazul H”. „De ce „H”? se întrebă Mihai. Probabil Baraban se gândise la Hym. „Neapărat la Hym, zâmbi Mihai, nu la bomba cu hidrogen!”

3

Între colonelul Arghir și maiorul Mihai Dragu avea loc o discuție aprinsă, în care Baraban intervenea rareori și atunci mai mult pentru a se lămuri el decât pentru a da vreo sugestie. Arghir îl... ierta. Avea circumstanțe atenuante: măseaua, ale cărei dureri încercase să le potolească stomatologul.

Pe Mihai îl nemulțumea expectativa lor. Arghir însă nu era de aceeași părere.

— Dar cum putem s-o numim, tovarășe colonel, încercă Mihai să-l convingă pe Arghir că avea dreptate. Până acum, n-am făcut altceva decât am înregistrat, iertați-mi expresia, acțiunile lui Hym și ale Juliei... Ar

trebui să fim mai ofensivi...

Arghir nu-i replică imediat. Lăsă un timp de pauză, așteptându-l pe Mihai să continue. Dar maiorul își consumă nemulțumirea într-o singură afirmație: „Să fim ofensivi!” Știa că Mihai nu avea obiceiul să vorbească numai constatativ, ci să vină și cu sugestii, cu soluții. Nu se putu abține să nu-i reproșeze lui Mihai un viciu de esență în afirmația pe care o tot repeta. Rupse o foaie din calendarul de birou și începu s-o răsucească grijuliu, până ce obținu un cilindru subțire. Îi îndoi capetele și apoi îl îndoi de la mijloc, în forma de V. Baraban urmărea atent mișcările colonelului, ca și cum ele ar fi putut să-i ofere o soluție, dar cilindrul acela frânt nu-i spunea nimic decât că Arghir, în loc să numere până la zece, așa cum este recomandabil să faci când trebuie să iei o hotărâre, răsucise foaia calendarului de birou.

— Uite ce-i, tovarășe maior, ridică privirea spre Mihai, faci o greșeală de fond... Prin a fi ofensivi înțelegi că trebuie să ne luăm neapărat de piept cu Hym... Exagerez și eu, tocmai pentru a lămuri lucrurile până la capăt... Te întreb: Hym, Julia știu că suntem la curent cu ce fac ei?

Luat prin surprindere, Mihai răspunse precipitat:

— Cred că nu!

— Crezi numai?! se îndreptă Arghir pe scaun, lăsând

deoparte *veul*[2] acela de hârtie.

— Sunt sigur, am vrut să spun, se corectă Mihai la fel de repede.

— Deci noi știm ce fac ei, iar ei nu știu ce facem noi!

— Totuși, ce urmăresc ei...

— Drace! îi scăpă colonelului Arghir, puțin supărat. Credeam că treaba asta am lămurit-o. Dacă ai citit dosarul pe care ți l-a dat maiorul Baraban...

— M-am exprimat greșit, recunoscu Mihai. Mă refeream la faptul că nu știm unele amănunte ale acțiunii lui Hym. Bunăoară, povestea aceea cu ilustratele...

— O fi scris la prieteni, la rude, se amestecă neinspirat în discuție Baraban.

— Ei bine, se repezi din nou Mihai, de ce să nu credem că au avut și au un rost în toată acțiunea? Julia a intrat întâmplător în blocul acela? Numai ca să-și aranjeze ciorapul? Stranie coincidență; i-a picat ciorapul tocmai în fața blocului, tocmai la ora aceea. Nu și-l putea aranja și în cinematograf? Nu mai vorbesc de plecarea de pe litoral a doctorului Ion Roman, în aceeași zi în care au plecat Hym și Julia... Roman mai avea câteva zile de stat. Iar o simplă întâmplare?

— Uite, vezi, ai început să fii ofensiv fără să știi, îi

[2] Piesă care fixează hârtia pe masa de desen.

replică Arghir. Așa cum ai fost și până acum...

— Altceva voiam să spun, tovarășe colonel, clătină nemulțumit din cap Mihai. Ar trebui ca mișcările lui Hym și ale Juliei să se desfășoare nu numai după planul lor. Ci și după al nostru...

— Hm! făcu Baraban și Mihai întinse capul spre el: îl încerca iar durerea de măsele sau voise să spună ceva?

— Ai... picat exact pe ce voiam să spun, zise Arghir, trimițând cu un bobârnac *veul* de hârtie la un cap al biroului... Deci ofensivă în gândire, în primul rând. Asta înseamnă implicit și acțiune. Acțiune fizică, dacă ții neapărat să explicăm lucrurile mai departe...

Arghir avea dreptate, Mihai înțelegea, și nu numai de acum(!) raționamentul colonelului. Dar era obosit. Obosit și puțin nervos; și nu se exprimase limpede, pentru a fi înțeles și a nu lăsa o breșă pentru eventuale interpretări.

— Și acțiunea noastră pentru a afla de unde știe Hym românește la perfecție, interveni Baraban, este tot ofensivă.

„Evident!” înclină capul colonelul.

„M-ați încolțit amândoi”, clipi Mihai și își aranjă nodul cravatei fără să fie nevoie.

— Cred că ai și o propunere concreta și că ai încercat să-ți pregătești terenul, spuse Arghir, încercând să treacă de la o discuție cu caracter general la ceva

concret.

Colonelul ghicise. Mihai avea o propunere; propunere ce aparținea, de fapt, căpitanului Vâlsan.

— Am, tovarășe colonel, spuse Mihai. În fond este a lui Vâlsan, se corectă Mihai, care nu putea să prezinte ideea altuia ca aparținându-i. Mi-am însușit-o și eu, preciză el, pentru ca, în cazul în care nu era acceptată, „bila neagră” să nu fie numai a subalternului său... Suntem de părere ca doctorul Ion Roman să fie pus la curent cu intenția lui Hym... Ar fi o măsură de prevenire bună...

„Modestule”, clătină ușor din cap Baraban, dar Mihai nu observă gestul.

Arghir își mângâie ușor bărbia, nehotărât. Propunerea nu era rea, dimpotrivă, dar trebuia cântărită cu grijă. „Să nu-i alertăm pe Hym și Julia”, se gândea colonelul și își mărturisi temerea și celor doi ofițeri.

— Doctorul Roman nu-i un copil, argumentă Baraban în sprijinul propunerii lui Mihai. Este un om de o probitate deosebită, realist, discret și... în joc este însăși situația sa.

— Mă gândeam că doctorul Roman are... dificultăți cu unii colegi, cu cei de mai sus. Care nu sunt prea operativi cu aplicarea noului său procedeu...

— Invidie profesională se poate ivi oriunde, spuse

Baraban.

— Nu chiar oriunde, îi replică Arghir...

Baraban nu răspunse. Arghir se întoarse atunci spre Mihai, care, într-un fel, își susținu colegul.

— Lipsa de operativitate a celor ce trebuie să decidă nu-i un lucru nou, și nu numai în cazul doctorului Roman... Rezistența la nou, mai bine spus teama de a nu ieși prost și a fi trași la răspundere, îi mai determină pe unii să tergiverseze sau chiar să îngroape lucruri valoroase... Dacă adăugăm la asta și invidia, unele interese de... grupulețe, ne explicăm anomaliile apărute în aplicarea unor invenții... Doar știți cât de greu și-a făcut drum „Boicilul[3]”, și „Covalitul”... Exemple avem și în alte domenii...

— Bine, am să raportez și tovarășului general situația, puse punct discuției colonelul Arghir.

Mihai îl privi câteva clipe pe colonel, vru să mai spună ceva, dar renunță. Baraban părea de acord cu concluzia colonelului Arghir.

— Și-acum să revenim la Hym și la amica lui, continuă Arghir... Nu se poate ca Hym să nu facă următoarea mutare. Nu trebuie să fim luați pe negândite. Ilustratele de care vorbea maiorul Mihai

---

[3] Medicament pentru tratarea diverselor alergii, predominant din grupa afecțiunilor reumatice abarticulare și migrene esențiale rebele la tratamentele clasice.

Dragu.

P.S. Cu maiorul Mihai Dragu

— Cum ți se pare, Mihai?

Mihai zâmbi ironic.

— Vrei să-ți spun că ești formidabil? Ei, bine, n-am s-o fac. Din mai multe motive: în primul rând nu ești; în al doilea rând s-ar supăra pe mine colegii mei puși de alți scriitori să rezolve fel de fel de cazuri; în al treilea rând, de ce mă amesteci în probleme de inovații, cu șefi care dau avize, cu alții care tărăgănează? Zău, ții cu tot dinadinsul să mi-i pui în cap? N-ai decât să le-o spui tu personal, direct, nu prin intermediul meu.

— Vezi, Mihai, așa este mai artistic, mai...

— Lasă-mă cu astea, mă puse la punct Mihai. Vorbești despre alții că nu prea au simț de răspundere și curaj; dar tu, mă rog, ai? După cât bag de seamă vrei, vorba proverbului, să te pui bine și cu Dumnezeu și cu dracu. Să știi că filosofia aceasta duplicitară mă îngrețoșează. Dacă ai să-i spui ceva cuiva, spune-i verde, în față, nu umbla cu tertipuri scriitoricești... Dacă ai dreptate, n-au decât să se supere, treaba lor. Tu ești mulțumit sufletește că ți-ai făcut datoria!

— Ce vorbești, Mihai? Îți convine să dai sfaturi. Tu ești o ficțiune pe câtă vreme eu sunt un om viu, cu nevoi

materiale...

— Și spirituale, mă completă ironic Mihai.

— ...care am relații cu oameni concreți, nu cu fantoșe, oameni care sunt foarte sensibili la ce se spune despre ei, care au relațiile lor, cunoștințele lor, interesele lor. Așa că... mă înțelegi!

— Te înțeleg, dar nu le-admit... Cum vine asta: una gândești și alta spui și faci? Să presupunem că așa o să-ți meargă ceva mai bine în viață, că o să agonisești bani să-ți iei o mașină...

— Am una...

— ...Atunci să-ți iei o vilă ori mai știu eu ce: să bei șampanie în loc de vin de buturugă, de la socru-tu, să-ți cumperi un radiocasetofon *made* în nu știu ce țară, să fumezi Kent în loc de Snagov[4]...

— Potolește-te Mihai, doar vezi că sunt entuziasmat după Mărășești cu filtru...

— „Dar conștiința, stimate tovarășe, scriitor, ce faci cu conștiința? nu luă în seamă diversiunea mea Tu vrei să faci educație altora prin scrisul tău, să-i convingi să fie cinstiți, să iubească adevărul, să aibă curaj, să fie morali. Nu te frig degetele când scrii cum să fie alții și tu ești... așa cum ești?

Discuția nu prea îmi convenea. Nu puteam găsi la

---

[4] Marca de țigări celebră în anii comunismului.

repezeală argumente care să-l determine să bată în retragere.

Și mă înfuriam cu atât mai mult, cu cât îmi dădeam seama că avea dreptate. I-am replicat totuși, stăpânindu-mă să fiu... urban:

— De ce generalizezi?

— Eu generalizez? De unde naiba ai mai scos-o și pe asta? Cu alte cuvinte, vrei să mă pui la respect, taxându-mă de negativist? Nu m-am referit la scriitori și la oameni în general, ci la un caz concret.

— Ești caustic, Mihai. Caustic și inteligent, îmi ascunsei înfrângerea.

— Cu voia ta, sunt așa cum sunt, se scuză el ironic. N-aveai decât să-mi pui ochelari de cal, să mă faci. Limitat, să-mi pui capul să mi-l țină altcineva în mâini. Atunci n-ai mai fi avut niciun necaz... Dar să revenim la manuscrisul tău, se decise Mihai să renunțe la această dispută inegală... De ce nu ai spus ce a făcut Julia când a intrat în blocul acela de locuințe să-și... ridice ciorapul?

— Pentru simplul fapt că nu aveam de unde să știu.

— Am să-ți spun eu, deși nu prea meriți. O fac, mai ales, pentru cititori... Julia a ieșit de la film împreună cu Hym și au pornit-o agale spre hotel. Deși nu mai ploua și era senin, totuși era destul de răcoare pentru o seară de iulie. Mergeau alături, fără să-și spună ceva. Hym și-a aprins o țigară. Juliei îi era somn. Filmul o plictisise și

o obosise în același timp. „Acela este blocul... Te descurci tu...”, i-a atras atenția Hym, Julia nu i-a răspuns. Și-a mutat poșeta dintr-o mână în cealaltă. Ajungând în dreptul blocului cu pricina, Julia s-a oprit, simulând că i s-a desprins ciorapul din jartieră. S-a uitat în toate părțile și a pătruns grăbită înăuntru. A scos din geantă o ilustrată și, cu repeziciune, a vârât-o în cutia poștală pe care scria: „Inginer Traian Semeian”. Apoi a ieșit repede, l-a luat de braț pe Hym și a pornit mai departe. „Mi-e somn”, s-a alintat Julia, iar Hym i-a mângâiat protector mâna. Apoi, la hotel, fiecare s-a dus în camera lui.

— Interesantă povestea ta, Mihai. Și pe urmă?

— Cum și pe urmă?

— Ce s-a întâmplat cu ilustrata, ce scria în ea, cine este inginerul Traian Semeian, ce rol are în toată afacerea asta?

— Rolul de decor!

— De decor?

— Așa cum ai auzit... Cine este? Un pașnic inginer mecanic, însurat, fără copii, pasionat după muzică clasică și romane de aventuri. Ca să-ți fac o plăcere, află că are în bibliotecă toate romanele tale... Ce scrisese Hym pe ilustrată? Câteva rânduri inofensive: „Salutări incandescente de la amicul tău, care n-a putut trece personal să ți le transmită... Bruno.”

— Și inginerul Semeian cum a reacționat când a citit?

— Întâi a rămas stupefiat, apoi s-a bătut cu palma pe frunte. De zis, n-a zis nimic. Nici n-ar fi avut ce să zică... În viața lui nu cunoscuse pe vreun... Bruno. Când și-a întrebat soția, aceasta a ridicat din umeri...

— Atunci ce rost a avut toată înscenarea lui Hym și a Juliei?

— Nu ți-am spus? De decor... Așa, ca să fie, ca să pună în deruta pe cei care, eventual, l-ar fi urmărit.

— Păcat, am regretat eu sincer... Despre ce lucruri s-ar fi putut scrie în continuare...

— Și-acum să lămurim ce este cu cazul doctoriței Felicia Bașa...

— Asta nu, te conjur Mihai; locul ei este mai încolo, ai să vezi. N-o pot pune aici. Romanul trebuie să aibă o gradație, să dea cititorului informații cu lingurița...

— Nu te mai lamenta și nu-mi mai explica. Am glumit numai, să văd cum ai să reacționezi. Nu m-ai dezamăgit; te-ai comportat exact cum speram... Ca unul care își apără cu dinții ce este al lui... Acum te las; ai să pierzi masa la cantină. Și mâncarea ta favorită: paste făinoase cu sos tomat!

— Te-nșeli, Mihai. Au pregătit friptură de purcel la tavă... Brrr!... m-am scuturat eu. Așa că mi-am luat măsuri de siguranță. Am cumpărat salam, pâine și gogoși. Dacă ți-e foame, ești invitatul meu.

Mihai se ridică de pe fotoliu, deschise larg ușa la balcon, să intre aer proaspăt, apoi se răsuci spre mine. Mă privea insistent, ca și cum atunci m-ar fi văzut pentru prima dată. Era serios, se încruntase chiar puțin, și ochii săi verzi se îngustaseră ca și cum ar fi pândit ceva.

— De ce mă privești așa?

— Vreau să mă încredințez dacă ești sau nu în toate mințile! Cum să mănânc salam și gogoși împreună cu tine? Ai mai pomenit ca o ficțiune să ia masa cu un om obișnuit? Eu nu mănânc decât în cărțile tale. Și atunci numai când îți amintești tu! Știi ce, dacă vrei să mă mai așezi la masă, așează-mă ca lumea și dă-mi să mănânc ceva mai de soi, tot nu te costă niciun ban. Iar dacă îmi dai coniac, dă-mi unul franțuzesc, că nu dai de la tine. Fii generos, cel puțin cu ficțiunile!... Acum te las. La revedere, pe mâine după-amiază! Și părăsi încăperea.

A patra după-amiază

1

Cu mulți ani în urmă, vizavi de cimitirul Belu, se afla o cârciumă, pe firma căreia o pană inspirată scrisese următoarele versuri cu care nu puteai să nu fii de acord:

„Orișice s-ar spune
Și oricum ar fi,
Tot mai bine-i ’icea
Decât vizavi.”

Nu se știe precis dacă versurile sau alte motive făcuse ca această cârciumă să fie plină de mușterii, de cum își deschidea ușile și până noaptea târziu. Cred că a fost singurul local de acest fel din București, prin care s-au perindat oameni din toate colțurile orașului, prieteni și rude ale celor răposați, conduși pe ultimul drum. Intrau în local îndoliați, cu lacrimile încă neuscate pe obraji și ieșeau redresați, cu necazul îngropat și el undeva, într-un colț al sufletului. Se așezau la masă gravi, triști, vorbind în șoaptă, mâncau, gustau din băutură și pomeneau despre răposat. De la „Dumnezeu să-l ierte” treceau la... „Eh, ce om a fost” sau „Ce femeie a fost”, după caz, apoi filosofau: „Asta-i viața, ne ducem cu toții, săraci ori bogați, deștepți sau mai puțin deștepți”. Timpul se scurgea, noaptea se lipea de ferestre, paharele se goleau, se umpleau și iar se goleau. Urma; „Ce scurtă-i viața, domnule, nici nu știi când trece „O viață avem, s-o trăim!” „Viii cu viii, morții cu morții”, „Hai noroc și sănătate!” Recitau versurile de pe firmă, făceau haz, începeau să spună anecdote și plecau pe la casele lor, gândindu-se dulce la faptul că e o fericire totuși să

trăiești.

Asta fusese. Cârciuma nu mai era și nici multe altele, pentru că se dărâmase și se construise, iar intersecția fusese modernizată. Numai cimitirul rămăsese la locul lui, iar alături de el răsărise o florărie: „Julia”, care avusese oarecare consecințe nefaste pentru oacheșele negustorese de flori din fața cimitirului.

Hym Varas însoțit de Julia se opri, într-o dimineață, în fața cimitirului și femeia își privi însoțitorul cu niște ochi uimiți, pe care Hym se făcu a nu-i băga în seamă.

— Ce căutăm aicea, Hym? întrebă Julia. Ai început să devii macabru sau...

Julia nu-și termină ideea și Hym își lăți fața în caricatura aceea de zâmbet.

— ...Sau ce, dragă Julia?

— Nu-mi face nicio plăcere, te rog să mă crezi, scânci parcă Julia.

— Nici mie, o aprobă simplu Hym. De fapt, nu cimitirul mă interesa pe mine, ci cu totul altceva... Observ însă că am greșit.

— Ai necazuri, Hym? îl întrebă sincer Julia. Poate te pot ajuta cu ceva, se oferi ea surprinzător de duioasă.

Hym ridică din umeri.

— Aș vrea să dau timpul înapoi, îi ceru el firesc.

Julia ridică și ea din umeri. Nu-l înțelegea pe Hym, dar nu-l mai întrebă nimic. Discutau amândoi în fața

cimitirului și se părea că Hym nu avea de gând să plece curând. Lângă porticul înalt, un tip rotofei, bine hrănit, cu părul alb, îl apucase de un nasture al hainei pe un altul, cam de aceeași vârstă, dar mai trecut puțin, înalt și el, cu mustața tunsă scurt, și îmbrăcat cu un costum gri, lustruit pe la coate.

— Te asigur că n-o să regreți, se vira în el rotofeiul. Este o frumusețe. Crede-mă. Umbră, răcoare și o liniște cum nu găsești nicăieri. Te poți simți admirabil!

— E cam departe, se codi omul cu mustață. Aici mi-ar fi convenit, e în oraș...

— Vax, făcu rotofeiul, răsucindu-și cu nădejde nasturele. Nu ești sătul de zgomot? Să nu mai vorbim de poluare... Și, în plus de asta, prețul, îi dădu drumul în sfârșit nasturelui, care începuse să se bălăbănească... Cum vrei, dar să știi că ai să mă pomenești, crede-mă. Este așa o liniște...

— Hm! făcu omul cu mustață, s-o întreb și pe nevastă-mea. Părea că înclină să-i dea dreptate rotofeiului... Dar de ce vrei să-l vinzi? îl iscodi triumfător parcă pe rotofei.

— Pentru că plecăm din București, îi explică acesta. Ne ducem la Brăila, lângă băiat. Și-a făcut și casă acolo. Ce nevoie mai am eu de loc de veci aici, în București?

Cei doi se urniră de sub porticul cimitirului, discutând în continuare. Hym o apucă pe Julia de braț și intrară în cimitir.

— Dacă iot am venit până aici, îi explică el femeii, care îl urma cam în silă.

Hym era înnegurat și Julia nu-l întrebă de ce. Avea motivele lui și încă destul de puternice. Edilii Bucureștiului îi jucaseră o festă care îl puseseră în mare încurcătură. Vinovat însă se socotea, în primul rând, el. Se grăbise să expedieze ilustrata aceea, fără să mai verifice, fără să se convingă că nimic nu se schimbase. În locul cârciumei cu firma hazlie se ridicau blocuri de locuit.

Hym îi dăduse drumul de braț Juliei și mergea la întâmplare, tăcut și îngândurat. Nu știa încă ce să facă. Era târziu, dar trebuia să îndrepte lucrurile într-un fel, să găsească o soluție. Ar fi fost una, însă riscantă și Hym n-avea niciun chef să adauge riscului permanent încă unul în plus. Soarele ardea, dar în cimitir era răcoare. Lumina filtrată de frunzișul copacilor aluneca jos, peste iarbă și morminte, ușoară și imaterială.

— Brr! se zgribuli Julia, mi-e cam răcoare Hym, și bărbatul înțelese că Julia îl ruga să plece din acel loc.

Se întoarseră și, de cum pășiră afară, pe trotuar, îi învălui o căldură moleșitoare și aerul încins, cu miros de gaze nearse.

— Ni s-au încurcat treburile, îi spuse Hym posac, sfâșiat de îndoială.

Julia tresări neplăcut surprinsă. Hym spusese: „Ni s-

au încurcat treburile”, adică și treburile ei nu numai ale lui, treburi despre care însă Julia nu știa decât foarte puțin.

— Uite, Hym, îi șopti Julia, un necaz este mai suportabil în doi.

Hym nu-i răspunse, ca și cum sugestia Juliei i-ar fi trecut pe lângă ureche și s-ar fi pierdut neînțeleasă de el...

Se urcară într-un autobuz, care-i duse până în fața hotelului.

— Julia, mi s-a făcut foame, ție nu? îi spuse Hym cu glasul lui de totdeauna și Julia intui că Hym găsise soluția salvatoare pentru a ieși din necazul de care amintise. Se bucura pentru Hym, dar mai ales pentru ea. Nu-i era foame, dar Hym insistă:

— Vreau să mai trimit și câteva ilustrate, îi spuse el, așa, ca în treacăt, și Julia începu să cam bănuiască pentru ce Hym își găsise brusc buna dispoziție pierdută cu puțin timp în urmă.

Hym mâncă liniștit și în timp ce-și sorbea în înghițituri mici cafeaua scria ilustratele. Din când în când ridica privirea spre Julia, cu simulacrul acela de zâmbet, și Julia, răbdătoare, îi surâdea frumos, deși dimineața aceasta i se părea o dimineață ratată, ce o răscolise și o indispusese. Hym terminase de scris, fără să știe că una din ilustrate avea să provoace undeva o

mică furtună, ale cărei efecte avea să le simtă puțin și el, nu peste mult timp. Dar pe moment nu găsise o altă soluție acceptabilă pentru a-și îndrepta greșeala. Și când Hym vorbea de greșeală era foarte indulgent cu sine însuși!

— Câteva zile numai, Julia, și plecăm, o încurajă el, fără să fie nevoie. Julia avea să stea atât cât era necesar. Doar de asta o trimisese Globi în România. Știa și Hym, însă voia să fie curtenitor cu femeia tânără de lângă el. Avea grijă să mențină o atmosferă relaxată, de amiciție și înțelegere în relațiile cu cei cu care lucra. Chestie de psihologie! Și Hym era convins că este un bun psiholog.

2

— Matei! Unde-i Matei?

— Aici, tovarășe maior, ordonați, răsări locotenentul Matei în fața maiorului Mihai Dragu.

Mihai urcase scările repede și inima îi bătea mai tare. Respiră adânc și, arătându-i un scaun, îl invită pe locotenent să ia loc.

— Ceva noutăți?!

— Parcă i-a înnebunit căldura, tovarășe maior, spuse Matei, și Mihai se încruntă ușor. Locotenentul nu observă și continuă volubil. Din cimitir, la restaurant, pe urmă la muzeul satului, apoi la grădina botanică.

— Și?!

Intervenția lui Mihai îl aduse cu picioarele pe pământ pe tânărul locotenent...

— Nu s-a întâmplat nimic deosebit, tovarășe maior, continuă. Matei calm, în afară de faptul că și-au cumpărat bilete de tren pentru Sinaia, la trenul de poimâine dimineața...

— Cu asta trebuia să începi, îi reproșa Mihai fără supărare însă. Deci li s-a făcut dor de munți, constată neutru maiorul, mai mult pentru el decât pentru Matei. Au reținut cumva locuri la vreun hotel?

— Nu, nu cred, tovarășe maior.

— N-am întrebat ce crezi, ci dacă au reținut sau nu locuri la hotel.

— N-au reținut, tovarășe maior, răspunse Matei și își dădu seama că maiorul nu era în toane prea bune, deși se străduia să fie el cel de totdeauna.

— Uite, Matei, spuse Mihai după un timp, în care privise concentrat cristalul de pe birou, ca și cum de acolo aștepta să țâșnească ideile, te duci la maiorul Baraban și îi raportezi situația. Ai să lucrezi cu el câtva timp. O să vedeți împreună ce este de făcut...

Matei se ridică de pe scaun și așteptă.

— Asta-i tot, deocamdată, Matei...

Locotenentul se îndreptă spre ușă și Mihai îl rugă să răsucească comutatorul. În birou începuse să se

întunece; dincolo de ferestre, afară, lumina zilei pălea în degradeuri albastru-cenușii. Lumina rece a neonului îi dădu senzația că cineva i-ar fi smuls o perdea de pe gânduri și că dacă ar fi intrat Vâlsan sau oricare altul ar fi putut să i le descifreze ușor. Privi la ceas. Trecuse de opt, iar la nouă avea întâlnirea pe care o aștepta cu nerăbdare și puțină temere.

Colonelul Arghir îi atrăsese atenția, deși după părerea lui nu ar fi fost neapărată nevoie, să fie foarte precaut și, mai ales, să nu întindă coarda, cum se spune. Hym, acest perseverent și tenace Hym, așteptase la pândă doi ani și venise iar. Data trecută cu Doris, acum cu Julia... Dar plecarea la Sinaia ce mai putea să însemne? O nouă manevră înșelătoare? Cine știe! Telefonul sună strident și Mihai ridică receptorul.

— Alo... da, eu sunt... Nu, nu mai urca, așteaptă-mă în mașină. Am să vin imediat... Bine, bine... Noroc!

...Vâlsan îl aștepta la volanul „Daciei”, cu portiera din dreapta lui deschisă. Mihai se urcă și Vâlsan apăsă pe accelerator, mânuind maneta schimbătorului de viteze.

— Nu-i nevoie să ne grăbim, avem destul timp, îi spuse Mihai, înăbușindu-și un căscat cu dosul palmei.

— I-ați telefonat sa vedeți dacă este acasă, tovarășe maior?

— Nu mi s-a părut că ar fi bine. Am discutat ieri, am fixat ora, așa că ar fi fost o impolitețe să-i mai telefonez...

...Opriră în fața unui bloc mai vechi, cu fațada în calcio-vechio [5], și câteva ornamente discrete sub pervazurile ferestrelor.

— Aici locuiește, la etajul al doilea... Vâlsane, parchează mașina după primul colț.

Intrară în holul mare, curat, unde se aflau câteva plante exotice și urcară pe scară.

— Apartamentul șapte, spuse Mihai, ca pentru sine, și apăsă pe butonul soneriei. Se auziră un clinchet melodios, apoi zgomotul unor pași și ușa se deschise.

— Sunt maiorul Mihai Dragu, se recomandă Mihai... Dânsul este colegul meu, căpitanul Pavel Vâlsan...

— Poftiți, intrați! îi invită doctorul Ion Roman. Vă așteptam.

Din hol intrară într-o încăpere cu pereții înăbușiți de cărți, cu un mic birou într-un colț și în fața lui o măsuță cu trei fotolii. În mijlocul camerei o masă lucioasă cu scaune și o vază de cristal cu flori proaspete în ea.

„Doctorul a primit de curând o vizită sau își cumpără singur flori?” se întrebă Vâlsan. Mihai își ceru scuze pentru deranj, iar Roman îl încredința că nu l-au deranjat deloc. Îi invită să ia loc pe fotolii și, după ce se așezară ei, făcu și el același lucru. Urmară câteva clipe stânjenitoare, mai ales pentru Mihai, care nu știa cum ar

---

[5] Gen de tencuială ornamentală cu suprafața zgrunțuroasă, dând zidurilor un aspect arhaic.

fi mai bine să înceapă. Roman îi privi cu atenție, apoi pe buze îi apăru un surâs de conveniență.

— La mine este cam deranj, se scuză el. Ca la oamenii burlaci.

— Vă înțeleg pentru că nici eu nu sunt căsătorit, îi răspunse Mihai.

— Am uitat să vă întreb, se ridică Roman de pe fotoliu, fumați? Să vă aduc o scrumieră... Sincer să fiu, se dezvinovăți cu simplitate Roman, nu prea am experiența unei gazde...

— Nu, nu-i nevoie de scrumieră. N-o să stăm prea mult, îi spuse Mihai. Am venit la dumneavoastră cu o problemă foarte importantă pentru noi, dar mai ales pentru dumneavoastră.

Roman deveni atent, pleoapele i se îngustară și fruntea i se încreți ușor.

— În momentul de față experimentați un nou procedeu de vindecare a unor boli ale sângelui.

— Sunteți bine informați, tovarășe maior, îl întrerupse Roman. De fapt, este vorba de un medicament care, experimental, a dat rezultate încurajatoare... Dar, vă rog să mă iertați, nu pot realiza legătura cu ceea ce dumneavoastră numeați o problemă foarte importantă...

Mihai surâse aparent îngăduitor.

— Tovarășe doctor, de medicamentul dumneavoastră

se interesează foarte mulți din afara granițelor țării.

— Mi se pare firesc, argumentă Roman, ca un medicament nou să stârnească interesul lumii medicale de pretutindeni, pentru că oameni în suferință sunt pretutindeni, nu numai în țara noastră... Și-apoi, o dată omologat, medicamentul va fi pus la îndemâna tuturor. Pentru că o medicină, s-o numesc, egoistă încetează de a mai fi medicină. Descoperirile medicale sunt publicate în reviste, se fac schimburi de idei, colocvii internaționale, comunicări...

— Aveți dreptate, tovarășe doctor, numai că interesul unora este mai puțin umanitar, așa cum ni i-ați înfățișat dumneavoastră, sau chiar deloc umanitar și mai mult egoist... li interesează formula medicamentului, tehnologia fabricării lui... Pentru o întreprindere de medicamente ar fi o sursă de venituri serioasă...

— Asta ar fi hoție curată, tovarășe maior, se revoltă Roman. Noi muncim de ani de zile și cineva, așa, dintr-o dată... Este inadmisibil... Dar dumneavoastră de unde știți că așa stau lucrurile?

Mihai se uită la Vâlsan ca și cum i-ar fi cerut ajutor. Fără îndoială că nu se putea să-i dea un răspuns amănunțit doctorului.

— Și se pare, interveni Vâlsan, că nu numai medicamentul îi interesează, ci și dumneavoastră...

— Eu?! se miră sincer Roman. Nu înțeleg...

— Îi interesează medicul Ion Roman, inventatorul, care mai are, sau mai poate avea, și alte idei, continuă Vâlsan... Dacă nu am fi avut un motiv temeinic, credeți că am fi venit la dumneavoastră să vă neliniștim cu niște simple presupuneri?

Roman privi la ofițerii din fața sa: îi dezvăluiau lucruri la care nici n-ar fi cutezat să se gândească.

— Am impresia că trăiesc secvențele unui film, spuse Roman puțin descumpănit... în orice caz, singura certitudine este că experimentăm medicamentul, că rezultatele ne îndreptățesc să credem că ne aflăm pe un drum bun...

Mihai își dădu seama că cele spuse de el și de Vâlsan îl uluiseră numai pe doctorul Roman, fără să-l convingă însă.

— Tovarășe doctor, spuse Mihai, ați avut o colaboratoare, pe tânăra doctoriță Felicia Bașa.

— Într-adevăr, se pierdu parcă Roman, acum doi-trei «mi a lucrat în colectivul meu... Dar a plecat în străinătate și n-a mai venit... Păcat, era de perspectivă, am regretat sincer, păcat...

Mihai întrezări în cuvintele doctorului Roman ceva mai mult decât regretul pentru calitățile profesionale ale Feliciei Bașa. Felicia era o fată drăguță, inteligentă, așa că n-ar fi fost exclus și nefiresc ca doctorul Roman să nutrească pentru ea și un alt interes decât cel strict

profesional.

— Dumneavoastră cunoașteți împrejurările în care Felicia Bașa a rămas în străinătate? Credeți că, așa, dintr-o dată, s-a hotărât să facă acest pas?... Felicia a fost atrasă, amețită cu promisiuni. Și a cedat... Cei de-acolo credeau că Felicia este în posesia formulei, că ea conduce cercetările... A participat și la o sesiune științifică, unde ați trimis-o dumneavoastră, cu o comunicare, care, de fapt, vă aparținea...

Roman nu dezminți afirmația lui Mihai, ca și cum n-ar fi auzit-o sau nu l-ar fi vizat direct Spuse încet, ca un gând al lui:

— Prin urmare așa au stat lucrurile cu Felicia...

— În linii mari cam așa, tovarășe doctor. Și-acum, același om care a atras-o pe Felicia se învârte în jurul dumneavoastră... El și alții ca el. Își dau seama că n-o să vă poată convinge și de aceea vor să-și însușească medicamentul... Avem certitudinea că vor, scuzați-mi expresia, să-și însușească și persoana dumneavoastră. Cum? Nu știm, că v-am spune. Au făcut un prim pas la Mamaia... Femeia aceea. Julia este omul lor.

— Nu mi s-a părut periculoasă această secretară a directorului trustului chimic...

— „Q et Co”.

— Exact. Văd că știți...

— Nu este altceva decât subalterna omului cu care a

venit și despre care probabil că v-a spus că este rudă cu ea.

— Unchiul ei, Hym, așa mi-a spus, fără să mi-l prezinte însă. Dar nu mi-a propus nimic, nu mi-a făcut măcar o aluzie, explică doctorul Roman din ce în ce mai nedumerit. A și plecat subit, fără un cuvânt de rămas bun, fără nimic... Tovarășe maior, nu pricep. Totuși, dacă spuneți că a apărut același om care a ademenit-o pe Felicia să plece, înseamnă că este ceva... Vă mulțumesc că ați venit să-mi spuneți.

— Și noi vă rugăm să ne semnalați dacă vi se pare ceva nelalocul lui.

— Să știți că ceva mi se pare nelalocul lui... Am înaintat cam de mult timp, undeva, mai sus, niște hârtii pentru a fi aprobate și răspunsul cam întârzie, își spuse Roman oful și se ridică de pe fotoliu. Am niște coniac pe care mi l-a adus un amic de la Segarcea. Să nu mă refuzați că mă supăr.

— Nu vă refuz, îi răspunse Mihai privind la Vâlsan, care n-avea niciun motiv să fie vesel. Conducea mașina și nu-și putea permite să-și înmoaie măcar buzele. Dacă ar fi fost un coniac oarecare l-ar fi lăsat... rece. Dar coniac de Segarcea!

În compartiment se aflau ei și o pereche de tineri cu bagaje multe. Probabil căsătoriți de curând; bărbatul se uita mereu în ochii fetei, căutând să-i ghicească orice dorință, vorbea mult, apucându-i din când în când mâna, pe care i-o mângâia ușor. Fata îl alinta la două-trei cuvinte cu „muțule” rostit din vârful buzelor frumoase, fardate discret, și clipea mărunt. Genele lungi, întoarse, ușor rimelate, se zbăteau ca niște aripi de fluture, făcând să joace în jurul ochilor umbre subțiri.

Hym privea la cei doi tineri cu ușoară părere de rău pentru anii pe care-i lăsase de mult în urmă. Julia surprinse privirea încărcată de regrete a unui Hym care, alături de tineri, părea mai bătrân ca de obicei, și o încercă un sentiment de milă pentru el. O milă amestecată cu un început de răzvrătire împotriva timpului ce măcina perseverent și continuu totul și toate. Fără să-și dea seama, Julia se răzvrătea, de fapt, nu pentru Hym, ci pentru ea, pentru tinerețea pe care o irosea într-o zbatere continuă, într-o goană neîntreruptă spre ceva neclar, pe care ea îl numea fericire. În definitiv, fiecare om are o fericire a lui pe care și-o plăsmuiește, pentru care trăiește, spre care tinde. Oare fericirea lui Hym care o fi? Pentru că trebuia neapărat să aibă și el una. Altfel, la ce aceasta zbatere și luptă surdă, ca să fie de folos lui Globi și altora ca el?!? Sau, poate tocmai aceasta era fericirea lui Hym!... Absurd,

neverosimil pentru un om inteligent și lucid ca Hym. Ce făcea el putea să fie un mijloc de a se apropia de fericire, în niciun caz fericirea însăși. Încă un an, doi și ce ar mai fi putut face Hym cu fericirea?! Singur mărturisise că s-a cam ramolit. Și o spusese cu uimire desperată, că tocmai acum își dădea seama de acest lucru, acum, când nu mai putea să facă nimic.

Aceste gânduri o indispuseră pe Julia, care își spuse că ar trebui să facă ceva să nu ajungă ca Hym, dar ce anume nu-și putea da seama. „La ce bun toate, când mie nu-mi rămâne niciun strop de mulțumire?" Se încrâncenă pe cei din jur și pe ea însăși. Mai ales pe ea, care-și rânduise viața astfel, care, odată intrată în acest joc, nu se mai putea smulge, chiar dacă ar mai fi avut tăria s-o facă. Consecințele unei rupturi fățișe cu Hym, Globi și ceilalți ar fi fost... Dar nu avea rost să se gândească la năzbâtii fanteziste.

— Muțule, mi-e sete, se alintă fata.

„Muțu" se ridică de pe banchetă și luă dintr-o sacoșă un termos. Umplu cu apă un pahar din plastic și îl întinse fetei.

— Poftim. Muțule, o sorbi el din ochi și Muțu-fata începu să bea încet din pahar.

Trenul alerga, trepidând ușor, înapoia ferestrelor alergau tâmpul întins, parcă rotindu-se odată cu cerul lipit de dunga orizontului, și soarele, agățat undeva, la

câteva palme deasupra lui.

Macazurile zdroncăniră sub roți și o gară mică trecu pe lângă ferestre catapultată în urmă, apoi câteva case și oameni cu palma streașină deasupra frunții într-un gest încremenit, ca de ritual, ce se repeta cu trecerea fiecărui tren.

Muțu-fata răsfoia acum o revistă, ronțăind dintr-un biscuite pe care i-l dăduse Muțu-băiat. Hym se rezemase de banchetă într-o atitudine leneșă și închisese pleoapele, toropit de osteneală. Julia aluneca departe, dincolo de fereastră, singură, numai ea singură peste câmpia plesnind de sănătate, dincolo de marginea de cer îndepărtată și ademenitoare.

— Se apropie Ploieștiul, Julia, îl auzi pe Hym.

Nu-i răspunse, ci clătină numai capul.

Hym se... adună pe banchetă, înviorat dintr-o dată, și își aranjă nodul cravatei. Apoi fața sa uscățivă se lăți în încercarea aceea de zâmbet și Julia înțelese că Hym avea să vorbească, neapărat Trenul încetinise, se zăreau blocurile de locuințe de la marginea orașului.

— Ploieștii, Muțule, spuse fala, lipindu-și fruntea de geam. Și bărbatul se apropie de ea, cuprinzându-i umerii cu brațul. Triajul se prefiră pe lângă ferestre, liniile rămaseră în urmă, în încrucișarea aceea dezordonată din apropierea macazurilor. Și trenul se opri în gară, sub copertinele de beton cenușiu, între

peroanele inundate de oameni și larmă.

— Să coborâm, Julia, spuse Hym, apucând-o de braț într-un gest curtenitor.

Și Julia se ridică fără să spună un cuvânt, ca și cum ar fi hotărât dinainte să coboare. Nu-l întrebă nimic, nici Hym nu-i dădu vreo explicație. Trecură prin pasajul subteran al gării, însoțiți de o răcoare umedă, după cum i se păru Juliei, traversară peronul și ieșiră din gară. În fața lor se întindea bulevardul mărginit de castani, asfaltul lucea mat în lumina soarelui ce-l mătura pieziș cu snopuri de lumină.

— Și-acum, Hym?!? se întoarse Julia spre el.

Hym îi făcu un gest de încurajare, fără niciun sens.

— O, Julia, se opri el pe treptele ce coborau spre stația de autobuze am uitat să vizez biletele pentru întrerupere. Așteaptă-mă puțin! și dispăru de lângă ea.

Julia nu-l întrebă nici de astă dată de ce trebuia neapărat să vizeze biletele și rămase stingheră acolo unde o lăsase Hym. Pe lângă ea trecea o lume pestriță, împovărată de bagaje, o lume grăbită să plece mai repede din preajma gării, înghesuindu-se la ușile autobuzelor, strigând după taxiuri.

Hym se întoarse repede, sau așa i se păru Juliei, îi atinse ușor cotul și porniră amândoi pe bulevardul cu bătrânii lui castani.

— Încotro Hym? îl întrebă într-un târziu Julia.

— Spre oraș, Julia... Este un oraș frumos, dacă știi să-l descifrezi, să-l vezi în ce are el interesant și pitoresc. Ai să te convingi singură. Julia ridică din umeri fără să-l întrebe de unde cunoștea el așa de bine orașul. Mergeau pe sub umbra groasă a castanilor nemișcați în dimineața târzie de vară.

— Totuși, unde mergem, Hym? insistă Julia. Trebuia să ne oprim la Sinaia, și tu...

— Să vizităm orașul, ți-am spus doar că merită. Îi răspunse Hym și Juliei i se păru că deslușește în tonul lui o asprime și o enervare surdă, ascunsă cu greu.

...Hym se ținuse de cuvânt: îi arătase orașul pe care Julia îl găsi interesant, însă, după gustul ei, nu atât de frumos cum îl lăudase Hym. Își spuse că nu merita osteneala; o dureau picioarele, îi era cald și foame. Mâncară într-un restaurant liniștit; Julia cu poftă, Hym fără niciun chef și femeii i se păru că el era parcă veșnic în alertă. Hym își privea mereu ceasul, ca și cum ar fi așteptat ceva sau pe cineva, care întârzia să apară. Dar nu apăru nimeni și nu se întâmplă nimic. Numai Hym cumpără ilustrate și, după ce scrise câteva cuvinte pe fiecare, le puse la prima cutie poștală întâlnită în drum.

...Se înapoiară la gară și, când se urcară în tren, Julia își spuse că, până la urmă, vor ajunge la Sinaia. Dar în curând Julia avea să constate că și de data aceasta se înșelase.

Trenul opri la Câmpina și, când Hym se ridică de pe bancheta și îi spuse că trebuie să coboare, pe Julia o cuprinse desperarea. Îl privi cu răutate pe Hym, pe omul acesta care niciodată nu-i spune decât lucruri vagi...

— Bine, Hym, îi reproșă Julia pe peron, am impresia că vrei să mă scoți din sărite. Nu te-am întrebat de ce mergem la Sinaia, nici de ce am coborât la Ploiești, dar acum te întreb: de ce am coborât în gara aceasta pe care n-o pot suferi?

— M-ai întrebat, Julia, și eu ți-am răspuns. Îi aminti Hym. Îți spun și acum. Am coborât să luăm trenul spre București.

— Dar pentru ce, Hym, pentru ce? izbucni ea la capătul răbdării. Îmi dau seama că nu faci nimic fără rost, încercă să atenueze tonul puțin răstit, căruia Hym îi replicase cu o privire mustrătoare, ce voia să-i amintească, dacă uitase cumva, că numai el avea dreptul să hotărască ce trebuie și ce nu trebuie făcut. O strânse de braț.

— Ești cam surmenată, Julia, o compătimi el fals. Surmenată și imprudentă. Crezi că este locul să-ți dau explicații?

Întrebarea îi fusese pusă încet, ca o șoaptă, dar dur și Julia trebui să-i dea dreptate. Într-adevăr, nu era locul, chiar dacă se aflau la un capăt al peronului numai ei doi,

feriți de urechi indiscrete.

Era cald, nespus de cald. Dincolo de umbrirea amiezii, de undeva, venea o undă de vânt cu miros ciudat de petrol și zăngănitul de tampoane ale unei garnituri ce făcea manevră, amestecat cu șuierăturile stridente ale unor fluiere. Deasupra cerut tremura, era nefiresc de transparent și înalt, arcuit într-o imensă și îndrăzneață încercare de a acoperi totul și toate ca sub un clopot.

Hym cumpărase bilete și se așezase, cuminte, în așteptare, pe bancă, alături de Julia. Era liniștit și mulțumit, îi dispăruse acea nervozitate reținută cu greu, care îl însoțise până ce coborâse la Câmpina.

— Uite, Julia, deveni nespus de prevenitor Hym cu femeia de lângă el, îți promit că mâine, cel târziu poimâine, părăsim România. Nu mă judeca aspru, ai putea să greșești. Tot ceea ce am făcut am făcut și pentru tine... De ce am procedat așa am să-ți spun acolo, la noi...

...Căldura devenise mai puțin rea, soarele aluneca încet spre apus, răcoarea curgea dinspre munți ca o pânză invizibilă de apă.

— Vrei o țigară, Julia?

— Da!

Aprinse de la bricheta lui Hym, mulțumindu-i cu un zâmbet frumos, să-i arate că nu mai era supărată și avea încredere în el.

Trenul care îi aduse în București târâse și noaptea cu el, luminile din gară clipeau.

— N-o să mergem la hotel, Julia, ci în altă parte, îi spuse Hym. Și eu sunt obosit, dar n-avem ce face... Te rog să mă crezi că...

— Dar, Hym, nu-i nevoie să te dezvinovățești. Dacă trebuie, trebuie, îi răspunse Julia, surprinzător de înțelegătoare. Sper că nu luăm din nou trenul spre Sinaia, glumi ea. Hym râse încet, așa cum râdea el, fără niciun chef.

— Să ieșim din amețeala asta de oameni, mări pasul Hym. Nu-mi plac gările, oricât de frumoase ar fi. Și nici oamenii din gări, veșnic grăbiți, iritabili, cu glasurile lor care-mi zgârie timpanele. Și nici mirosul din gări, se scutură Hym, ca de ceva neplăcut ce încerca să i se cațere pe umeri.

Ieșiră din gară și porniră pe jos spre Bulevardul Titulescu.

— Hym, întrebă pe neașteptate Julia, se spune despre tine că ești însurat, că ai și copii. E-adevărat, Hym?

— Ce ți se pare ciudat în asta?

— Nimic, răspunse ea repede, numai că încerc să mi te imaginez împreună cu soția, cu copiii și, te rog să nu te superi, dar nu reușesc.

— De ce, Julia, spuse Hym cu o voce tărăgănată și puțin tristă, chiar n-am nimic omenesc în mine? Nu mă

crezi capabil de afecțiune?

Cuvintele lui Hym păreau că vin de undeva, de departe, 6trecurându-se greu spre înțelegerea Juliei.

— N-am gândit asta, Hym, se lipi Julia de brațul lui și Hym o apucă absent pe după umeri, într-un gest patern.

— Julia, Julia, spuse el nedefinit, ca o chemare sau ca un strigăt târziu, și femeia nu-i răspunse.

Ar mai fi Vrut să-l întrebe dacă soția știa cine era el, cu ce se ocupa, ce îi făceau copiii, unde învățau, dar renunță. Și-apoi, Hym nu-i spusese dacă este sau nu căsătorit. Îi răspunsese printr-o întrebare și Julia era liberă să creadă ce vrea ea.

Noaptea scutura peste oraș stele ce nu voiau să cadă, clipind mărunt, ca o promisiune.

Intrară în parc și avură impresia că au picat pe negândite într-o oază de răcoare. Peste lac, luminile Casei Scânteii se așternuseră prelungi, vibrând îndepărtate, undeva spre inima apei ce pulsa neauzit în valuri mărunte.

Pietrișul aleii le măsura pașii și când Hym îi propuse Juliei să se așeze pe o bancă femeia îi mulțumi mai mult din recunoștință decât din politețe.

— O să vină cineva, Julia, îi spuse Hym. Un bărbat, am ceva de vorbit cu el... N-o să fie nevoie să pleci, poți să asiști la discuție... Numai un lucru te rog: dacă te întreabă ceva să nu vorbești decât atât cât să nu i se pară

că ești nepoliticoasă...

Bărbatul cu care Hym avea întâlnire sosi târziu, când parcul începuse să se golească de vizitatori. Se așeză lângă ei firesc, ca lângă niște cunoștințe care-l așteptau, și Hym i-o prezentă pe Julia. Nu-i distinsese trăsăturile feții, îi simțise numai strângerea de mână, poate mai puternică decât s-ar fi cuvenit.

— Ei, Hym! îi spuse necunoscutul intrând direct în subiect, despre ce este vorba?

Și, după această introducere, începu să vorbească într-o altă limbă pe care Julia n-o mai înțelegea. Numai ceva mai târziu, își dădu seama că necunoscutul vorbea cu Hym românește. O surprinse mai ales respectul lui Hym pentru acest autohton căruia îi spunea Raul. Vocea lui Raul era melodioasă, cu inflexiuni ciudate. Și surprinderea Juliei crescu atunci când își dădu seama că Raul îl certa pe Hym, iar Hym nu riposta, așa cum ar fi trebuit după părerea ei, ci parcă se dezvinovățea și îi argumenta ceva, însă argumentele lui Hym nu erau pe placul lui Raul, care părea nemulțumit Nemulțumit și neliniștit în același timp. Discutară mult timp și Julia nu fu întrebată nimic, de parcă Raul nici nu i-ar fi remarcat prezența. Juliei îi fu puțin ciudă; necunoscutul o trata ca pe un obiect oare care, cu aroganță, își spuse ea, ca unul care era învățat numai să comande. Hym se gudura, nu mai știa ce să facă să-i intre în voie. Julia nu-l văzuse așa

pe Hym nici în fața lui Globi, a vanitosului lor șef.

— Când plecați? se adresă Raul Juliei și ea îi răspunse precis și disciplinat, ca o elevă.

Raul reușise să se impună și în fața ei și îi fu ciudă.

— Mâine, cel mai târziu poimâine, domnule, explică Julia.

Tăcerea pluti câteva clipe; dar Juliei i se păru nesfârșit de lungă.

— Ar fi fost bine mai curând, spuse Raul rece, retezând orice replică.

Dar nu spuse ce însemna acel „mai curând”. Era absurd Raul. Absurd și brutal. Se ridică, strânse mâna Juliei, a lui Hym și porni agale de-a lungul aleii, spre lac, învăluit de umbră și tăcere.

— Nu-l pot suferi, Hym, spuse Julia și voi să se ridice de pe bancă. Dar Hym o apăsă ușor cu palma pe umăr.

— Încet, Julia, i se păru că scâncește Hym. Mai stăm puțin, adăugă el într-un început de relaxare.

„Să-l ia naiba pe acest nesuferit”, se revoltă Julia împotriva lui Raul. Din cauza lui alergaseră încontinuu de azi-dimineață. Iar Hym... „Sărmane Hym, ai ajuns rău”, îl compătimi pe omul de alături fără să facă nicio asociere cu propria-i persoană. La urma urmelor și Hym ar fi putut spune aceleași lucruri despre ea, dar Julia era prea mândră să recunoască.

...Iar Raul... Raul plecase supărat pe Hym, pe Globi și

pe toată șleahta de diletanți, cum îi categorisise el furios, după ce se depărtase de Julia și de Hym... Și avea motivele lui să fie revoltat!

P. S. Cu maiorul Mihai Dragu

— Ești nevindecabil, stimate tovarăşe Sârbu, mă luă din scurt Mihai dând un bobârnac peste copertele manuscrisului meu, bobârnac pe care probabil i-ar fi făcut plăcere să mi-l dea mie, dar, din motive personale, renunțase.

— Într-adevăr, făcui eu pe niznaiul, reumatismul meu este nevindecabil. Aici, la Felix...

— Nu fi vulpoi cu mine, mă întrerupse el, că mă supăr, te las baltă și nu-ți mai citesc un rând din manuscris. După truda mea cred că am dreptul la un strop de înțelegere dacă nu ești capabil de sinceritate... Nu mi te dezvinovăți, mai bine ascultă și taci. Asta ca să nu lungim vorba și să-i plictisesc pe cititori O faci tu și pentru mine... Așa... Întâi și-ntâi, cum de ți-a venit în minte enormitatea aceasta despre mine, căpitanul Vâlsan și locotenentul Matei?

— ?!?

— Bine, măi omule, cum este posibil să mă faci pe mine să mă adresez căpitanului cu „măi Vâlsane” și locotenentului Matei... cu „măi flăcău”! Așa vorbesc

între ei civilii, măi omule, noi militarii trebuie să ne adresăm altfel unul altuia.

— Uite, Mihai, eu încerc să fac literatură și nu să prelucrez regulamente, am început să mă cam înfurii. Și-apoi, în viață, oamenii oare lucrează de ani și ani împreună cam așa vorbesc...

— Hm! clătină sceptic capul Mihai, dacă îți intră manuscrisul pe mâna maiorului Baraban se alege praful de literatura asta a ta. Așa că, spre liniștea ta, te sfătuiesc să-ți revizuiești părerea.

— Asta în niciun caz, am răspuns eu dârz și Mihai a ridicat din umeri.

— Treaba ta... Aaa... Acum să vedem ce-au căutat Hym și Julia la cimitirul Belu. Uite ce-au căutat. Hym îi dăduse întâlnire lui Raul la cârciuma aceea fără să știe că localul nu mai exista. Acesta a fost, de altfel, și unul din motivele furiei lui Raul.

Să-ți mai spun și ce a discutat Hym cu Raul în parc! Hym i-a comunicat că...

— Oprește-te, omule, că mă nenorocești, am sărit eu, uitând că medicul mă sfătuise să nu fac mișcări bruște.

Nu aici este locul să dezvălui discuția...

— Mă rog, fu de acord Mihai, dar cine este acest Raul trebuie s-o spun, nu?

— Am s-o spun în capitolul următor.

— Dar doctorul Roman de unde avea coniac

Segarcea?

— Nu știu, am mărturisit eu încet. Și-apoi ce rol are asta în carte?

— Are, mă întrerupse brusc Mihai... Dacă nu pentru carte, pentru alții are... Doctorul Roman a tratat pe soția unui tovarăș din județul cu pricina. Și i-a dat această sticlă de coniac... Norocul lui că locuiește în acel județ, altfel ar fi trebuit să facă rost de cine știe ce aiureli cu etichete colorate din care, drept să-ți spun, n-aș fi gustat... Apropo, îți mulțumesc pentru coniac...

— Doctorului Roman să-i mulțumești...

— Nu fi modest, dacă nu-i dădeai tu, mă trata cu cine știe ce. Așa că nu mai insista... Și-acum e acum! Cui a trimis Hym ilustratele acelea din Ploiești?... Trei din ele la cunoscuți, în străinătate, iar a patra inginerului Semeian.

— Cel căruia Julia îi mai strecurase o ilustrată în cutia de scrisori? Omul din blocul de pe Magheru?

— Exact!

— Asta n-o mai admit, domnule. Doar am lămurit-o în capitolul trecut. La ce bun să bat apa în piuă?

— Sfântă ignoranță, își înălță Mihai ochii spre lustra simplă din plafon în care nu ardea decât un bec chior. Eu îți ofer o poantă și tu o înlături ca pe un nu știu ce... Nu-ți dai sema că fără mister, cât mai mult mister, cartea ta nu face doi bani? La urma-urmei trebuie să-mi creezi

și mie și lui Baraban niște probleme pe care să le dezlegăm.

— Nu-ți ajung? Și-așa sunt prea multe pentru colectivul vostru!

— Eu sunt de acord, numai că nu știu ce-o să spună „bătrânul”. Adică tovarășul colonel Arghir, se corectă el, zâmbind ironic... Deși văd că nu ești de acord cu nimic din ce-ți spun eu, am să vin și mâine după-amiază să citesc... Știi de ce fac asta?

— Nu.

— Pentru că ești încăpățânat, și mie nu-mi displace acest soi de oameni.

— Adică pentru că îmi susțin părerile, încercai eu să îndulcesc termenul.

— Dacă și în viața de toate zilele te comporți la fel nu prea te văd bine... Fii maleabil, omule, că altfel dai faliment...

— Asta cam miroase a duplicitate...

— Aiurea, habar n-ai ce este aia, întreabă-i pe alții... Sau mai bine observă-i ce fac, cum trăiesc. N-au dureri de cap... Nu fă pe nevinovatul că nici tu nu ești altfel. La revedere, am zburat. Am o mulțime de treburi... Și, să nu uiți, îmi aruncă el un ultim sfat, cu mâna pe clanță; ai grijă să se tragă și cu pistolul în cartea ta, sa mai omori pe unul, pe altul...

N-am apucat să-i spun că nu-mi place violența,

pentru că Mihai dispăru, trântind ușa ceva mai tare decât s-ar fi cuvenit.

A cincea după-amiază

1

Baraban privea te Matei, Matei la Baraban, fiecare în felul lui. Maiorul puțin încruntat, ca omul peste care au năvălit toate grijile din lume și meditează cum să scape de ele; locotenentul, prudent, gata să prindă din zbor orice frântură de gând a superiorului său. Stăteau așa de câtva timp și Matei ar fi vrut să spună ceva, să-și dea o părere, dar nu îndrăznea. Sau așa se părea, pentru că totuși deschise gura și ceru voie să-și aprindă o țigară. Baraban mirii ceva și Matei interpretă mârâitul cum îi convenea lui. Așa că își aprinse țigara pe care o frământase un timp între degete. Fumul se ridică subțire și drept, frângându-se apoi în spirale dezordonate și destrămându-se în nimic. Pe Baraban mirosul de țigară îl trezi la realitate și își dădu seama că nu putea să rămână la infinit proptit cu coatele de cristalul rece al biroului, zgâindu-se te tânărul locotenent din fața sa ea la nu știu ce minune.

Se culcase târziu, obosit și nervos, mai ales nervos, pentru că simpla oboseală ar fi trebuit să-l trântească în

pat într-un somn fără vise. Adormise greu și se trezise de dimineață cu un mare gol în capul pieptului; se îmbrăcase și, fără să mănânce ceva, plecase la birou. Mersese mult pe jos, blestemându-l pe Hym și pe Julia, pe acești plimbăreți incurabili, agasanți în încăpățânarea lor fără rost de a dovedi că cel mai ușor lucru din lume este să consumi timpul ca pe o prăjitură cu frișcă. Apoi urmase întâlnirea lui Hym cu necunoscutul acela, apoi... Locotenentul Matei, care sosise mai târziu, îi raportase că omul care se întâlnise cu Hym se numea Raul Campa. Lucrase la I.T.B. și acum era pensionat pe motiv de boală. În plus, Raul semna uneori scurte note de lector ce apăreau prin diferite publicații, eu numele Raul Câmpie, nume sub care era cunoscut și de câțiva ziariști și scriitori. Ce legătură se stabilise între acest om pașnic, cu preocupări nevinovate și versatul și înrăitul de Hym era o întrebare care-i clătina liniștea ordonatului Baraban, deși nu numai el trebuia să-i găsească răspunsul. În primul rând, Mihai Dragu ar fi trebuit să nu doarmă, și să vină cu noaptea în cap la serviciu. Dar Mihai nu apăruse și Baraban își rumega de unul singur necazul. Poate și Matei îl mai ajuta puțin la această îndeletnicire deloc de invidiat, însă asta nu-l consola. Executase întocmai misiunea primită, făcuse tot ce putuse. Mihai întârzia, iar Baraban simțea că nu-l mai poate aștepta, stând, fără

rost, față în față cu tânărul locotenent, care sorbea cu plăcere din păcătoasa lui țigară cu filtru.

— Tovarășe locotenent, ar fi bine să întocmiți un raport scris despre Raul Campa și să faceți și propuneri.

Matei rămase cu țigara suspendată în aer. Vocea maiorului era seacă, puțin răgușită, și Matei înregistră ordinul cu un:

— Chiar acum, tovarășe maior?

Baraban tresări, surprins de întrebarea tânărului locotenent.

— Chiar acum, repetă el ca un ecou și Matei trase precipitat din țigară. Apoi suflă un nor de fum albicios, ce începu să se resfire pe tavan.

Dacă era neapărat nevoie de un raport scris, avea să se străduiască să-l întocmească cât mai repede... deși el, Matei, îl găsea inutil. Pe hârtie avea să aștearnă cele ce-i raportase verbal lui Baraban, cât despre propuneri... Peste biroul lui Baraban plutea lumina dimineții. Filtrată de perdelele subțiri de la ferestre.

„Asta-i tot”, se ridică Baraban din spatele biroului. Matei salută rece și plecă, iar maiorul pași spre fereastră. Dădu perdeaua într-o parte. O pulbere de lumină se așternea încontinuu peste stradă, oameni și mașini; o larmă surdă urca până la el și Baraban renunță să mai deschidă geamul.

Încerca să-l înțeleagă pe colonelul Arghir, dar, mai

ales, pe Mihai. Liniștea lor din ultimul timp îl deruta și-l agasa. Hym și Julia nu-și prelungeau șederea în România din pasiune turistică, ci din cu totul alte motive, pe care și el le știa. Nu putea însă să înțeleagă manevra largă a lui Hym, despre care îi vorbiseră Arghir și Mihai. Mihai, cel puțin, îi ținuse o adevărată prelegere, încercând să-l convingă că Hym va trece, într-un fel sau altul, La atac, cât mai curând, și că ținta va fi doctorul Ion Roman. Apăruse însă, ca și cum Hym ar fi vrut să le pună răbdarea la încercare, Raul Campa, un insignifiant, un om ca toți oamenii. Care nu avea nici pe departe vreo legătură cu doctorul Roman. Atunci care era rolul lui Raul Campa în combinația lui Hym? De unde îl cunoștea pe spion?

...Iar Mihai ăsta întârzia și nici colonelul Arghir nu apăruse! Baraban simțea nevoia să arunce o parte din povara aceea nesuferită care-l apăsa, dar nu reușea. Poate că în timpul ăsta Hym și Julia... Baraban rămăsese descumpănit când Arghir îi ordonase la telefon să-i lase în... plata domnului pe cei doi. Nu întrebase de ce; executase ordinul și acum se afla pe acest scaun, lustruind cu coatele cristalul biroului.

— Am spus bună dimineața, îl auzi pe Mihai, vesel, și atunci Baraban își dădu seama că ațipise sau fusese pe cale să ațipească. Altfel nu-și putea explica prezența colegului său, așa dintr-o dată, fără să-l fi auzit când

intrase.

Ras proaspăt și elegant, Mihai îi zâmbea cu toți dinții săi albi și cu ochii aceia verzi ce-și schimbau nuanța după timpul de afară. Baraban mormăi ceva, îi arătă ceasul. Adică: „La ora asta se vine?” Mihai îi înțelese gestul și zâmbetul acela larg deveni și mai larg, iar Baraban se aștepta ca Mihai să izbucnească în hohote de râs. „De unde veselia asta?” întrebase în gând, dar avusese senzația că vorbele țâșniseră dincolo de pragul buzelor și se mira că Mihai nu-i răspunde.

— Hym și Julia îți transmit salutări, spuse Mihai, așezându-se pe scaun.

— Cum, au plecat?... Unde? sări Baraban de pe scaun și se aplecă peste birou, spre Mihai.

— Stai liniștit, n-au plecat din țară... Dar Hym a mai expediat o ilustrata... Mă gândeam că...

— Ei bine, căzu la locul lui pe scaun Baraban, nu mai pricep nimic. Ăștia ori s-au prostit. Ori... Ce mai, nu pricep nimic...

— Nu înțelegi ce înseamnă asta, „formulă matematică”? Război psihologic, asta-i...

— Ai dreptate, îl aprobă Baraban, spre surprinderea lui Mihai, care-l știa pe colegul său refractar la orice încercare de teoretizare... Dar mă întreb la ce bun acest război psihologic și împotriva cui?

— Împotriva mea, a ta, a noastră, a celor ce suntem pe

urmele lui, explică Mihai cu răbdare exagerată... Cât despre Raul Campa... Este ceva mai mult decât un biet pion...

„Raul Campa? Cum aflase Mihai de el și de unde știa ce rol avea în acțiunea lui Hym...?”

— De unde știi de Raul? întrebă Baraban, neascunzându-și mirarea.

— Simplu, își aranjă Mihai Dragu dunga pantalonului, am stat de vorbă cu Matei înainte de a veni la tine. Ascultă, frate dragă, de ce îl chinui pe bietul băiat? I-ai ordonat să scrie un raport de care nimeni nu are nevoie... Nu protesta, că am dreptate... Bineînțeles, l-am lăsat în continuare să chinuie hârtia cu raportul acesta inutil. În ce te privește, nu mai poți retracta. Lasă-l să-și ducă... crucea. N-ar fi deloc pedagogic să-i spui că raportul lui este inutil și nu mai este cazul să-l continue.

Baraban se încruntă și se ghemui pe scaun, ca și cum s-ar fi pregătit să se destindă ca un arc. Nu era de acord cu Mihai; raportul lui Matei era necesar. Colonelul Arghir ar fi putut să ceară un asemenea raport și, prin urmare, trebuia să fie pregătit.

— Un raport scris nu poate fi niciodată inutil, explică el. Era un argument vulnerabil, de care, însă, Mihai nu profita. Se lăsă păgubaș să mai continue discuția pe această temă. Era convins că n-ar fi realizat nimic. Baraban, ar fi ținut-o pe-a lui, indiferent de ce i-ar fi spus

Mihai. Nu se putu opri însă să nu pună punct discuției cu o remarcă mai mult răutăcioasă decât ironică:

— Hârtii albe pentru zile negre...

Baraban nu-i răspunse. N-avea chef de polemică și invidia buna dispoziție a colegului său. Nu se putu totuși abține să nu riposteze într-un fel:

— Arăți ca scos din cutie!

— Nici nu se putea altfel, explică amabil Mihai. Aeroportul nu-i o gară oarecare, pe acolo se perindă oameni subțiri.

— Ai fost la aeroport... Julia, Hym?

Ochii lui Baraban se măriseră curioși. Mihai tăie aerul cu palma.

— Nțțț! Pentru Hym și Julia nu m-aș fi deranjat... Am întâmpinat un avion care a sosit din Algeria.

— Algeria?

— Da, Algeria... Africa...

— Mulțumesc pentru lecția de geografie, îi răspunse înțepat Baraban.

— Anca... Anca Pascu, arhitectă, continuă Mihai dezinvolt.

„Deci asta fusese! Anca, femeia pe care Mihai o curtase cândva, pe când era studentă. Pe ea o așteptase. Pentru ea se îmbrăcase elegant. Și tot ea era cauza acestei veselii! Mihai, Mihai, doar ți-am atras atenția că femeia asta nu-i pentru tine, ofițer de securitate, om cu

răspundere... Ai început s-o iei din nou razna, am să te ajut să-ți revii.”

Baraban își luă cea mai blinda și înțelegătoare înfățișare de care era capabil.

— Nu crezi că nu era cazul?! îl întrebă el părintește.

— La ce te referi?!?

— La întâlnirea ta de azi de la aeroport...

— Asta era prin urmare! râse forțat Mihai. Asta te frământa!... N-am ce să fac, oftă el fals, dragostea este lucrul naibii.

— Tu glumești, se burzului Baraban, dar nu știu ce ar spune tovarășul colonel Arghir de această escapadă.

— Escapadă?!? Vorbe mari, stimate colega, vorbe mari... Și-apoi „bătrânul” știe. Chiar el m-a îndemnat să mă duc la aeroport s-o întâmpin.

Baraban îl privi cu capul aplecat pe o parte, suspicios. Uitase să-i replice că „bătrânul” avea un nume și un grad. Mihai își dădu seama că Baraban era nu numai neîncrezător, ci și uluit. Că nu-și putea imagina cum tocmai colonelul Arghir îl îndemnase s-o întâmpine pe Anca. Și, dacă i-ar mai fi spus că după-amiază avea întâlnire cu ea, Baraban ar fi amuțit de-a binelea. Pentru el Anca Pascu nu era altceva decât fiica vitregă a fostului spion Dumitru Vereșan. Că Anca și mama ei habar nu avuseseră și că nu fuseseră amestecate în niciun fel în... afacerile lui Dumitru nu aveau nicio

importanță pentru Baraban. Anca era așezată, odată pentru totdeauna, într-un clasor al lui, într-un loc anume, fără nicio posibilitate de a evada de acolo. Și întotdeauna avea s-o judece după poziția din „clasorul” lui.

— Chiar tovarășul colonel te-a îndemnat să te duci la aeroport?! se îndoi Baraban.

— Imaginează-ți că da, „formulă matematică”, îi răspunse Mihai malițios.

— Te-am rugat să nu-mi mai spui așa, îl luă la rost ușor Baraban. Am un nume, un grad...

— Nu-i just, nu-i așa?!

— Exact, dacă îți place termenul.

— Bine, se învoi Mihai, bine, „formulă matematică”, am să analizez sugestia ta.

Un ciocănit în ușă și Matei intră înăuntru cu un teanc de hârtii împăturite frumos.

— Am întocmit raportul, tovarășe maior, se adresă el lui Baraban.

Mihai întinse mâna, luă hârtiile, le despături, le privi în treacăt și, spre desperarea lui Baraban, spuse:

— Da, nu-i rău!

Matei ciuli urechile și Baraban înghiți în sec. Dar Mihai nu mai adăugă nimic în afara unui început de surâs, care putea fi interpretat și ca o încuviințare și ca o ironie.

— Vâlsan, a venit Matei? întrebă Mihai, întinzând cu un gest leneș hârtiile spre Baraban, care i le luă repede, ca și cum i-ar fi fost teamă de un gest imprevizibil al lui Mihai.

— Vă așteaptă în biroul de alături, tovarășe maior, îl informă Matei.

Mihai se ridică încet, bătrânește.

— Deocamdată ai să lucrezi tot cu tovarășul maior Baraban, îl bătu ușor pe umăr, iar fața tânărului locotenent nu exprima nici entuziasm, nici regret, ci o împăcare cu situația.

Baraban tuși ușor, ca și cum ar fi vrut să-și dreagă glasul, Mihai se opri cu mâna pe clanță. Baraban nu spuse însă nimic. Numai Matei îl privea pe Mihai într-un fel aparte, însă acesta îi salută și plecă. Iar după plecarea lui, Baraban constată că golul acela din capul pieptului dispăruse și că necazurile i se risipiseră.

— Tovarășe Matei, ia loc, îl invită el pe locotenent. Baraban părea bine dispus și Matei îi ceru permisiunea să-și aprindă o țigară.

2

Cooperativa automecanica de „deservire exemplară”, cum scria pe firmă, se afla spre marginea orașului, pe o șosea largă, în reparație de câteva luni. Din șosea intrat

într-o curte gâtuită, tixită de mașini cu caroseriile turtite și răsucite în cele mai curioase feluri. Urmau apoi o barieră din lemn, veșnic ridicată, și curtea propriu-zisă a cooperativei, unde se aflau halele de reparat și de vopsit. Spre stânga, între halele de vopsitorie, era depozitul de piese și materiale, strivit parcă între cele două hale. La intrarea în depozit, un birou curățel, cu registre rânduite ordonat, un scaun simplu de lemn și pe scaun Sicu Dercu, ajutor de magaziner, care avea în grijă și „scriptologia". Sicu era cunoscut de toți din cooperativă și de clienți, care se... izbeau de el, vrând-nevrând. Piesele de schimb se aflau în magazie, iar unul din cerberii ei era Sicu Dercu. Omul cel mai... serviabil, cu un veșnic zâmbet îndatoritor, omul fără de care nu se mișca din rafturi niciun rulment, niciun strop de vopsea Sicu își făcuse relații la toate depozitele și magazinele din oraș și, dacă i se părea că solicitantul era un om cu... obraz, se dădea peste cap și-i făcea rost de piesa dorită. În orele de acalmie Sicu Dercu se dedica pasiunii sale de „om al literelor", scriind cu nădejde și răbdare. Așa se face că mulți scriitori care erau la ananghie cu autoturismele veneau la Sicu, omul care-i servea prompt în schimbul unor vagi promisiuni, neonorate însă.

De fapt Sicu Dercu nu fusese ajutor de magaziner din începutul începuturilor. Cândva, acum vreo zece ani,

urmase un semestru la facultatea de filologie, dar fusese exmatriculat. Nu desperase, își căutase serviciu și găsise la această cooperativă. Nu renunțase la marea lui pasiune, pe care o considera adevărata sa profesiune, aceea de scriitor. Scria proză, teatru, poezie, fără nicio preferință, precum și la cooperativa unde lucra el se repara orice marcă de autoturism.

Frecventa cenaclurile literare, îmbrăcat frumos și aprovizionat cu țigări străine, „atenții" ale unora din clienții săi. Ca să se remarce prin ceva, pentru că manuscrisele sale nu prea erau la mare preț în fața birourilor cenaclurilor, Sicu nu-și lăsase nici plete, nici barbă și mustăți, ci se răsese pe cap: Cineva îl poreclise „chelie sintetică". Sicu nu se supăra când auzea că i se spune așa. Căuta cu desperare prieteni printre ziariști și scriitori, pe care îi îmbia la un „pahar de vorbă". Bani avea; Leafa și, mai ales, ce pica pe deasupra Căci de multe ori picăturile nu erau simple și efemere picături, ci mici pârâiașe, mereu alimentate de clienții cooperativei, pârâiașe ce fertilizau „ogoarele" restaurantelor.

Sicu scria cu înverșunare, parcă în dușmănie, mult și repede. Redactorii din edituri îl cunoșteau, îi primeau voluminoasele manuscrise pentru care îi eliberau adeverințe, arătate oricui ca o atestare a statutului său de scriitor cu romane „în edituri". Pe redactorii care

aveau autoturisme îi servea cu piese de schimb la prețuri simbolice. Pe cei care mai călătoreau cu mijloace de transport în comun Sicu îi trăgea în restaurante. Dacă vreunul avea nefasta inspirație să accepte trebuia să asculte lectura unor poezii în interpretarea autorului sau subiectele romanelor trecute și viitoare.

Cei din cooperativă îl priveau cu o oarecare înțelegere și a acceptau ca pe unul de-al lor, mai ales că Sicu nu era nici pe departe un platonic în relațiile cu clienții.

Unii spuneau despre Sicu că are o bujie de la cap ancrasată[6]. Asta i se trăgea de când venise la conducerea cooperativei cu propunerea ca pe firmă să se scrie: „La automobilul fără angoase[7]”, iar dedesubt versurile ieșite de sub pana sa inspirată:

Oasele mașinii sunt micuțe și moi,
Ca un porțelan veritabil trântit pe granit,
Dacă are o fractură veniți convinși la noi
Că le fortificăm prin sudură, vopsea și chit.

Responsabilul cooperativei, un om cu picioarele pe pământ, cu vilă, „Ford” și pian, îl privise suspect și-l întrebase pe magaziner dacă băiatul ăsta era „în firea lui”. Magazinerul îi spusese că da. Responsabilul însă,

---

[6] Îmbâcsit prin depunerea de corpuri străine.

[7] Neliniște, tulburare cauzată de o teamă puternică.

om precaut, mai întrebase și pe alții. Convins că Sicu nu făcea rău nimănui și că muncea bine, îi spusese că forul superior al cooperativei nu-i acceptase propunerea. Nu că nu ar fi fost bună, dar asta necesita alergătură, o mulțime de formalități și multe altele. Sicu înghițise afrontul, se aprinsese la față, dar se stăpânise. Spusese numai, cu un aer de demnitate rănită:

— Pășuniști[8], asta sunt, pășuniști!

După ce Sicu plecase, Rică de la mecanică, nimerindu-se să asiste la discuție, îl întrebase pe responsabil:

— Ce-a spus capiul ăsta, nea Dede?

— Trăsnăi de-ale lui, îl lămuri responsabilul pe Rică...Pe la prânz Sicu primi vizita unui nou client. Era un bărbat înalt, uscățiv, cu părul alb tuns scurt, care lui Sicu îi făcu o bună impresie.

— Tovarășul Sicu Dercu? întrebă bărbatul și Sicu încuviință, ridicându-se de pe scaun.

— Cu ce vă pot fi agreabil? întrebă Sicu la rândul său.

— Mi-a spus cineva, un amic bun, că dumneavoastră mă puteți servi... Aș avea nevoie de un rulment de presiune pentru un „1100"... La magazin am căutat, dar... bărbatul făcu un gest larg de neputință.

Sicu nu-i răspunse. Deveni grav, de nepătruns.

— Să-ncerc, dar nu vă promit sigur, vorbi el egal și pe

---

[8] Țăran.

fața bărbatului se ivi o rugăminte mută. Știți, nu se găsesc, dar am să văd ce se poate face.

Privirea bărbatului alunecă pe biroul pe care se aflau ultimele pagini acoperite de scrisul mărunt al lui Sicu. Tresări, parcă plăcut surprins.

— Vă ocupați și cu scrisul? întreba bărbatul.

Acest „și cu" îl înnegura o clipă pe Sicu și căută să pună lucrurile la punct.

— Cu scrisul, tovarășe, cu scrisul. De fapt, aceasta-i adevărata mea profesiune. Vă miră că mă găsiți aici?! Viața nu se cunoaște din turnul de fildeș, ci... ci din viață. Maxim Gorki[9], cred că ați auzit de el, a avut o mulțime de meserii. Și nu numai el!

— Prin urmare suntem confrați?! zâmbi bărbatul și Sicu deveni atent. Și eu mă ocup cu scrisul, mai precis cu critica literară, explică bărbatul... Raul Câmpie, așa semnez cronicile mele, și Sicu se fâstâci de-a binelea.

Fortuna îi aducea în brațe pe acest om, critic literar, și Sicu se decise să se dea peste cap să-l servească și, mai ales, să nu-l scape din mână.

---

[9] Alexei Maximovici Peșkov (în limba rusă Алексей Максимович Пешков, n. 16 martie 1868 (S.N. 28 martie)– d. 18 iunie 1936), mai bine cunoscut ca Maxim Gorki (Максим Горький), a fost un scriitor rus/sovietic, fondator al realismului socialist în literatură și activist politic. S-a născut în orașul Nijni Novgorod și a murit la Moscova. Din 1906 până în 1913 și din 1921 până în 1929 a trăit în străinătate, în special pe Insula Capri. După reîntoarcerea în Uniunea Sovietică, a acceptat politica culturală a vremii, dar nu i s-a mai permis să părăsească țara.

— Am auzit de dumneavoastră, minți el senin. Îmi plac originalitatea și curajul din criticile dumneavoastră.

Raul protestă de circumstanță, dar Sicu îl asigură că nu făcea altceva decât să-și mărturisească intima sa convingere.

— În privința rulmentului, reveni el la cererea lui Raul, vă fac rost și după-amiază vi-l pot aduce... Pentru slujitorii condeiului fac și imposibilul.

Raul îi mulțumi, dar fără prea mare entuziasm, după cum i se păru lui Sicu.

— Azi după-amiază sunt invitat la o lansare la librărie... Știți, obligații protocolare. Și, în afară de asta, aș vrea să scriu o cronică despre o carte. „Orașul cu oameni buni”, acesta-i titlul... Nicandru Aldea, autorul, a făcut un lucru bun...

— Știți ce, tovarășe Raul Câmpie, îi veni brusc o idee lui Sicu, am să vin și cu la lansare. Un autograf de-al autorului m-ar onora nespus... Și cu prilejul acesta vă aduc și rulmentul...

— Mai bine ne întâlnim înainte de lansare, ezită Raul, întinzându-i mâna, la șase, tovarășe Sicu Dercu... La...

Raul tocmai voia sa iasă din birou, urmat de Sicu, când se ciocni de Rică.

— Hai, mă, că te caută nea Dede, îi strigă lui Sicu, fără să-i dea vreo atenție lui Raul, care, pentru Rică, nu era

nimic altceva decât un client. Și, chiar dacă ar fi aflat că este critic literar, i-ar fi fost totuna.

Sicu însă se înroși de rușine și mânie, și strânse din dinți. „Hai, mă”, așa îl strigase necioplitul ăsta de Rică, tocmai atunci când n-ar fi trebuit. Parcă dracu’ îl adusese; nu putuse să mai întârzie puțin. Dar se părea că Raul nici nu băgase de seamă intervenția lui Rică Sicu îl conduse până la poartă, stabiliră locul întâlnirii, apoi se grăbi să se ducă la responsabilul cooperativei, la nea Dede.

3

— Batem pasul pe loc!

Cel care vorbise, căpitanul Vâlsan, o făcuse cu o înverșunare care-i stârni un zâmbet lui Mihai. Vâlsan adăugase la înverșunarea sa o privire înnorată și un gest cu palma, ca și cum ar fi vrut să despice în două cristalul biroului. Mihai nu-l întrebă ce înțelegea el prin a bate pasul pe loc, despre ce pas era vorba și ce avea cu cristalul biroului Tăcerea maiorului îl descumpăni pe Vâlsan.

— Asta-i tot? întrebă, în sfârșit, Mihai, cu intenția nemărturisită de a-l dezlănțui pe Vâlsan, știind că cele mai bune idei ale căpitanului țâșneau și se conturau când acesta era stârnit. Mihai aplica, fără să-și dea

seama, metoda pe care o folosea și colonelul Arghir cu el. Numai că Arghir îi zgândărea orgoliul mai mult și îi sugera diferite piste posibile, lucru pe care Mihai nu-l putea face în cazul de față, pentru că nici el nu avea vreuna în minte.

Hym și Julia păreau liniștiți, doctorul Roman își vedea de treburile lui fără ca cineva să încerce să-l tulbure. Raul Campa... Hm, Raul Campa! După ce Hym îl contactase, nu se mai petrecuse nimic important. Numai ciudata amiciție cu Sicu Dercu, acest veleitar lipsit de simțul realității. Se întâlniseră de câteva ori, prin restaurante, unde Raul bea cumpătat, iar Sicu, după ce își făcea... plinul, îi împuia capul cu planurile lui literare, plângându-se de cruzimea redactorilor din edituri și de la reviste. Îi încredințase lui Raul unul din manuscrisele sale și aștepta verdictul criticului. Asta era tot. Sau, mai bine spus, atât cunoștea Mihai.

— Să fi renunțat Hym la planurile sale? îl auzi pe Vâlsan.

— La care planuri te referi? întrebă Mihai smuls din gânduri.

— Planurile privitoare la doctorul Roman, explică Vâlsan, puțin uimit de întrebarea maiorului.

Mihai își mușcă ușor buza de jos. Se ridică de pe scaun și se apropie de fereastră. Aștepta, parcă de acolo, de afară, un alt răspuns decât acela pe care-l dăduse

Vâlsan.

— Planurile lui Hym... auzi Vâlsan vocea egală a maiorului. Noi am presupus că Hym a venit pentru doctorul Roman, se întoarse acesta spre el. Presupunerea ni s-a întărit atunci când Julia l-a abordat pe doctor...

— Credeți deci că Hym. Nu-l va aborda pe doctor?

— Nu cred nimic, se așeză pe scaun Mihai, presupun și atâta tot. Certitudinea este dată de fapte... or, faptele!...

— Contactarea lui Raul este un fapt, se încăpățână Vâlsan în ideea lui. Și încă unul cum nu se poate mai concret... Credeți că Hym și-a luat atâtea măsuri numai pentru a... rătăci pe eventualii săi urmăritori și a se putea întâlni cu Raul în siguranța? Este logic, tovarășe maior, să deducem că Raul nu este un oarecare, ci o piesă de valoare... Cât de valoroasă nu-mi dau seama. Raul a lucrat la I.T.B. Mulți ani până să iasă la pensie... Nu-mi imaginez cum l-a cunoscut pe Hym...

— Nici eu, făcu simplu Mihai și adăugă: deocamdată... în privința prieteniei cu Sicu poate fi o întâmplare sau, eventual, o pistă falsă pentru noi. Deși s-ar putea ca Raul, prin acest Sicu, să țintească undeva unde nici nu bănuim.

— Atunci?!?

Vâlsan făcuse cu brațele un gest larg, ca și cum ar fi

măsurat dimensiunea acestui „atunci” ce exprima mai multe lucruri la un loc: nedumerire, reproș reținut, încercare de renunțare. Mihai trecu pe lângă nuanțele ce reieșeau nu din cuvântul ca atare, ci din felul cum îl rostise Vâlsan.

— Îl supraveghem în continuare pe Raul și menținem legătura cu doctorul Ion Roman, ca să știm dacă se încearcă ceva, îi explică Mihai, fără însă a reuși să descrețească fruntea căpitanului.

— Adică executăm în continuare măsurile de prevenire.

Lui Mihai i se păru că Vâlsan rostise cu o ușoară ironie cuvântul prevenire și interveni serios și puțin iritat:

— Exact, prevenire, și lovi cu dosul palmei brațul scaunului... Dacă doctorul Roman își poate vedea liniștit de munca lui nu mă interesează nici Hym, nici Julia, nici secătura aceasta de Raul. Deși, recunoscu înciudat Mihai, cu Hym aș fi vrut să am o explicație între patru ochi și într-un anumit loc... Ar trebui să plătească pentru povestea aceea cu Felicia Bașa, făcu să explodeze frântura de liniște... N-am să-mi iert niciodată că Felicia a putut fi târâtă în această aventură nenorocită. Dacă n-ar fi fost Hym, Felicia ar fi lucrat și azi cu doctorul Roman. Și, poate, doctorul și cu ea...

— Asta am observat și eu, se învioră Vâlsan. Doctorul avea un fel aparte, plin de regrete, și nu numai

profesionale, pentru Felicia. Dar așa a fost să fie. Conchise resemnat Vâlsan.

Mihai îl privi atent pe căpitan. Cum adică așa a fost să fie? Căpitanul era sincer când emitea această judecată de om dezarmat, împăcat cu soarta, care reducea destinul unui alt om la câteva cuvinte de un defetism condamnabil? Dar Vâlsan oftă fals. Deci căpitanul nu credea o iota în cele ce afirma. Iar când Vâlsan îl întrebă dacă nu cumva se mai putea face ceva pentru Felicia, Mihai se scutură de îndoielile cu privire la judecățile mai tânărului său coleg.

— Nu știu, nu știu deocamdată, spuse el cu o voce grea de amărăciune. Vezi, ura împotriva dușmanului nu-i o lozincă inventată pentru o serie de referate combative. Este ceva real, care există în mine și în tine. Nu-i o ură abstractă, generată de prejudecăți, ci este concretă, ca și faptele celor care ne determină să urâm...

Baraban intră în birou, călcând apăsat. De cum îi văzu fața gravă, Mihai își dădu seama că se întâmplase ceva neplăcut.

— Sicu Dercu a dispărut! spuse sec Baraban.

— Cum asta? țâșni Mihai de la locul lui.

— A plecat de două zile fără să-i spună nimic mamei lui...

— Și cu serviciul? întrebă Vâlsan.

— Și-a luat o învoire de patru zile. Le-a spus că are

unele probleme familiale de rezolvat...

— Iar Matei, locotenentul Matei, ce-a păzit? Unde i-a fost capul? se încruntă Mihai.

— L-am întrebat și eu, dar mi-a răspuns că n-a avut ordin în privința lui Sicu Dercu.

— Ordin? se enervă Mihai. Pentru asta îi trebuia ordin? Iar Raul, secătura de Raul? se neliniști în continuare.

Aștepta cu nerăbdare răspunsul maiorului Baraban.

— Își vede de-ale lui, dădu din mână Baraban, ca și cum ar fi fost lucrul cel mai puțin interesant.

Prin mintea lui Mihai trecură nenumărate gânduri cu privire lui Sicu Dercu, gânduri ce se înlănțuiau cu o uimitoare repeziciune și din care nu lipsea Raul.

Evident, dispariția lui Sicu nu putea fi pusă în afara amiciției acestuia cu Raul. Poate Sicu fusese amestecat în cine știe ce combinații care-l puteau compromite pentru toată viața. Iar Matei?! auzi la el: „N-am avut ordin!” Când e vorba de un om trebuie să primești ordin, nu? îl mustră cu privirea și pe Baraban care îl avea acum în subordine pe Matei... Dar trebui să recunoască totuși că Baraban era vinovat în aceeași măsură ca și el. Până acum o lună Matei fusese doar subalternul său...

P.S. Cu maiorul Mihai Dragu

Mihai se plimba prin camera mea de hotel, se uita pe fereastră, deși n-avea ce să vadă în afară de zidurile în construcție ale unui nou complex de tratament. Îmi aruncase neglijent manuscrisul pe fotoliul de pe care se ridicase și părea mai mult nehotărât decât îngândurat. Simțeam că plutea între podea și tavan o porție zdravănă de critici și o așteptam cu cea mai fierbinte dorință de care poate fi cuprins un scriitor care a migălit zile și nopți pe manuscris.

— Maestre, surise el ironic, ori te faci om cu cartea asta, ori ai să împachetezi ouă cu manuscrisul... Este pentru ultima oară când te anunț că nu respecți întocmai legile genului. Te vâri în treburi care nu te privesc. Ce te privește pe tine cum și-a aranjat lansarea cărții Nicandru Aldea? Bănuiești că prin asta ai să capeți bunăvoința criticii și a celor de la televiziune? Pricepe, odată pentru totdeauna, că genul în care scrii este un gen considerat minor... Nu mă întrerupe că am treabă. Astăzi discuția noastră se va desfășura principial și echitabil. Eu am să vorbesc, tu ai să asculți... Hai, nu mai face mutra asta mirată, că ai mai avut asemenea discuții cu șefii tăi. Și eu cred că ți-au prins bine!... Un lucru care mă înfurie: mă pui să țin discursuri despre ură. Doar știi că nu-mi plac discursurile. Că-i nevoie să-i urăsc pe dușmani și că-i urăsc într-adevăr o demonstrează

faptele mele... Dacă îmi fac datoria, și-i urmăresc până în pânzele albe, și-i prind, înseamnă că-i urăsc. E clar? Declarații pot să facă personajele tale care nu au treabă. Alea au nevoie de așa ceva!... Și acum vrei chiar să mă însori cu Anca Pascu? De-aia ai adus-o din Algeria, dar să știi că nu ai șanse. L-ai auzit pe Baraban cum tuna împotriva ei. Mai lasă să treacă timp și pe urmă vom vedea. Te-ai cam luat de cei care repară autoturismele, că fac treabă de mântuială și nu le este gândul decât la bani, cât mai mulți bani. Te privește, dar nu uita că ai și tu autoturism și s-ar putea să pici pe mâna lor...

— Tocmai c-am pățit-o, l-am întrerupt pe Mihai.

— Și-acum vrei să te răzbuni, nu? În cazul acesta nimeni n-o să te creadă. Nu mai poți fi obiectiv... Și te rog nu mă mai întrerupe că sunt grăbit... De câte ori să-ți repet?... Ultima problemă, cum se spune la ședințe, și te-am lăsat. Asta nu-i pentru tine, ci pentru eventualii cititori. Să vedem, deci, unde și de ce a dispărut Sicu Dercu și ce amestec a avut Raul în această dispariție... închide gura și așteaptă!

— Totuși, am protestat eu, este vorba de un mic mister, pe care am să-l...

— Nici gând, mi-o reteză Mihai. Nu te mai las să-i trișezi pe cititori cu fleacuri, să-i ții încordați cu pseudo-mistere. N-ai decât să te gândești și să inventezi altele mai serioase.

Deci, cu Sicu lucrurile s-au întâmplat așa, stimați cititori: Raul avea o cunoștință la un ziar de provincie unde publica și el uneori scurte recenzii. La rugămințile lui Sicu, i-a dat o scrisoare către această cunoștință și Sicu a plecat să-și prezinte producțiile literare... Iată tot misterul. Și pentru asta stimatul autor m-a făcut pe mine, om serios, maior de securitate, să mă supăr pe un tânăr locotenent, pe Matei. Și-ar mai fi ceva! De ce s-a împrietenit Raul cu Sicu Dercu?

— Taci, nu permit, am strigat. Aici este una din problemele-cheie ale romanului... Te conjur, scumpul meu maior Mihai Dragu, te conjur.

— Bine, acceptă el după un moment de gândire. Ai dreptate, așa este... Și-acum am plecat Mă așteaptă colonelul Arghir, cu raportul... Iar tu îmbracă-te mai repede că pierzi masa de la cantină... Poftă bună la paste făinoase cu sos tomat!...

A șasea după-amiază

1

Ascensiunea doctorului Ion Roman fusese rapidă, fără ezitări, ceea ce făcuse pe unii dintre colegii săi să vorbească de șansă, recunoscând totuși că era un om capabil. Se vorbise mai demult, pe la colțuri, firește, că

Roman ar avea pe cineva, undeva, *sus*, care îi netezea calea, dar nimeni, dacă ar fi fost luat din „scurt”, n-ar fi fost în stare să numească pe acel cineva. Cert este că Roman absolvise cu rezultate strălucite facultatea de medicină, că nu. Sărise direct din facultate în postul pe care-l avea acum în București, ci trecuse prin școala muncii practice, mai întâi într-o comună din sudul țării, apoi în orașul acela, capitală de județ, și, prin concurs, ajunsese în București. Poate că fusese la mijloc și o întâmplare că îl reîntâlnise pe fostul sau profesor de la facultate, doctorul Iacob Costache, care voise să-l ia pe lângă el la catedră. Roman însă îl refuzase politicos, cu argumente care îl convinseseră pe doctorul Iacob. De ani de zile avea o idee, care treptat începuse să se materializeze, prin repetate experimente, și când Iacob aflase de ea îl privise lung, îngândurat, ceea ce strecurase în Roman o undă de îndoială. Apoi, după câtva timp, Iacob îl căutase și-l chemase la el. Îl privise din nou lung, cu o privire sfredelitoare și inteligentă, și, după ce îl invitase să ia loc, îi spusese:

— Să știi că ai să faci carieră... Ceea ce mi-ai spus nu este numai o problemă care se circumscrie în sfera dorinței, ci este perfect realizabilă... Să nu uiți însă, ceea ce știi de altfel, dar eu îți reactualizez, că subiectul este omul și n-ai dreptul să greșești... O greșeală înseamnă un rebut, iar rebutul este distrugerea unei entități

irepetabile în particularitățile sale...

Profesorul Iacob îi vorbise fără emfază, fără acel accent didactic pe care Roman i-l cunoștea, ci cu gravitatea cu care dai cuiva un sfat de care nu trebuie să uite. Iacob fusese puțin emoționat, sau așa i se păruse lui Roman, când la despărțire îi strânsese mâna și-i urase succes... Peste puțin timp fusese mutat la clinica aceasta, unde lucra și în prezent. Și Roman, bănuind că aici fusese mâna doctorului Iacob, îi telefonase.

— Dumneavoastră ați aranjat să fiu mutat?

— Da, eu, îi răspunsese Iacob simplu. Să știi că nu ți-am făcut nicio favoare. Aici ai mult mai mult de lucru, dar și un teren mai vast în care să-ți poți materializa ideea... Personal, nu te pot ajuta mai mult, poate numai cu păreri de ordin general. Ce vrei tu să faci depășește specialitatea mea... Un sfat: singur n-ai să poți realiza totul, așa că alege-ți câțiva colaboratori...

Directorul clinicii îl primise cu răceală, care putea fi interpretată ca o ostilitate latentă, ce nu aștepta decât un moment propice ca să se reverse. Ceilalți colegi îl primiseră, normal, fiecare după temperamentul lui, iar, când începuse să lucreze efectiv, unii cu o curiozitate calmă, alții cu un început de iritare, mascată sub zâmbete și glume nevinovate.

— Sunteți cumva rudă cu profesorul doctor Iacob Costache? îl întrebase într-o zi directorul clinicii.

Îl întrebase direct, fără niciun fel de pregătire prealabilă, cu începutul unui zâmbet de circumstanță, care să atenueze eventuala intenție de care l-ar fi putut bănui Roman.

— Nu, nu sunt, mi-a fost profesor în facultate.

„Chiar așa să fie”?! se îndoiseră privirile directorului de sinceritatea răspunsului. Roman sesizase neîncrederea interlocutorului și continuase explicativ, aspru.

— Chiar dacă aș fi dorit, nu s-ar fi putut. Pur și simplu nu am rude; sau, dacă am, nu le cunosc și nici ele pe mine... Pentru că am fost crescut într-un orfelinat... Este, de altfel, singura mea rudă...

Directorul își scosese ochelarii și, mașinal, începuse să le șteargă lentilele.

— N-am știut, te rog să mă scuzi, spusese el, cu un glas din care se topise răceala.

— Eu am greșit, se dezvinovățise, fără să fie nevoie, Roman. Ar fi trebuit să...

— N-ai greșit cu nimic, îl întrerupsese directorul, dar am rămas stupefiat când Iacob a intervenit pentru dumneata să te primesc în clinica mea. A făcut-o cu atâta căldură și insistență, încât am fost îndreptățit să te întreb dacă ești rudă cu el...

Lui Roman îi plăcuse franchețea directorului și înțelesese atunci care fusese cauza răcelii lui inițiale.

Dar altceva nu-i plăcuse lui Roman. Acel „clinica mea”, pe care directorul îl rostise cu naturalețe, ca și cum, într-adevăr, clinica ar fi fost, proprietatea sa personală. Ar fi putut spune simplu: clinică, fără adăugirea ce sublinia o posesiune... chiar afectivă! Roman exclusese cu bună știință termenul „feudă[10]”, pe care îl întâlnise în unele articole, pentru că n-avea niciun temei deocamdată.

Mai târziu Roman îi vorbise directorului despre intențiile sale de a-și continua cercetările.

— Poate tovarășul doctor Iacob v-a spus despre ele.

— Mda, aprobase cam în doi peri directorul. Mi-a spus ceva, dar vag, foarte vag... Și-apoi clinica este lipsită de aparatele necesare; n-avem nicio aprobare prealabilă în acest sens... Mă rog, nimeni nu te oprește ca dumneata să faci observații, să-ți strângi date... Dar experimentări pe pacienți nu aprob...

— Nici n-am intenția, răspunsese Roman cât putuse de convingător... Și nici dreptul, până când nu voi avea certitudinea că medicamentul și metoda aplicării lui sunt lipsite de nocivitate pentru om... V-aș solicita însă sprijinul dumneavoastră, ca director al clinicii.

Roman sublimase intenționat cuvântul director și directorul sesizase.

— Mă rog, în măsura în care nu sunt afectate

---

[10] Domeniu pe care vasalul îl primea în stăpânire de la seniorul său, în schimbul anumitor obligații.

problemele de esență ale clinicii, bunul ei mers... Deși noi suntem aici să vindecăm bolnavii, nu să facem cercetări, descoperiri. Pentru asta avem institute de cercetări, Laboratoare specializate...

— Un laborator avem și noi, intervenise Roman cu o încăpățânare rău ascunsă.

— Avem, fusese de acord directorul, dar pentru analize curente, pentru constatări... Pentru ceea ce dorești dumneata este insuficient și nu avem nici aprobarea ministerului... De ce nu-l rogi pe Iacob să te transfere într-un asemenea institut?

Cu alte cuvinte, directorul îi spusese categoric că, dacă dorește să-și continue cercetările, să părăsească clinica. Asta înțelesese și Roman, dar se decisese să încerce să înfrângă cerbicia [11] directorului prin argumente plauzibile.

— Clinica îmi oferă cazuri nenumărate, posibilitatea de a compara, de a trage concluzii... Iar în privința laboratorului, mi se pare suficient de bine utilat. S-ar mai putea improviza unele aparate noi din cele vechi... Evident, tovarășe director, aș lucra după îndeplinirea sarcinilor profesionale ale clinicii... În privința aprobării, dacă este necesar, am întocmit un memoriu... Am discutat și cu câțiva colegi care ar fi dispuși să

---

[11] Atitudine plină de perseverență și de încăpățânare.

lucreze împreună cu mine. Cred că ar fi bine să informez și biroul de partid, ca să ne dea sprijinul... Dumneavoastră, împreună cu biroul, sunt sigur că o să reușiți...

Bine, îl întrerupsese directorul, am să discut personal cu secretarul de partid. În privința memoriului, mi-l poți da mie.

Roman plecase puțin amărât, gândindu-se că ar trebui să apeleze la profesorul Iacob. Dar renunțase. Directorul îi spusese „bine”, nu îl refuzase categoric. Îi adusese argumente de ordin profesional și administrativ, îl sfătuise să meargă la un institut... însă Roman se întrebase de ce directorul, medic și el, nu venise în întâmpinarea propunerii lui și nu arătase decât o vagă solicitudine, o solicitudine diplomatică. Târziu Roman își spusese că greșise tactic. Ar fi trebuit să-i propună directorului să conducă el cercetările. Atunci, poate, un colectiv condus de director... Era însă tardiv...

Și Roman rămase uimit când, într-o dimineață, directorul îi adusese la cunoștință că avea aprobare și chiar promisiunea că va fi ajutat și cu aparatură.

„Cum să-l mai judec pe omul acesta? se gândi Roman la director. Mă refuză diplomatic, îmi spune că nu se poate, și acum vine cu aprobarea!”

Tot în acea dimineață colegul său, doctorul Boldan, îl

bătuse pe umăr și-i reproșase în glumă:

— De ce nu ai venit la mine să-mi spui despre cercetări?

Doctorul Boldan, un om mărunțel, volubil, cam de aceeași vârstă cu Roman, era secretarul organizației de partid din clinică.

...Toate astea se petrecuseră cu ani în urmă și Roman le uitase, sau aproape le uitase. Roman își luase doctoratul în medicină, doctorul Iacob Costache murise, iar directorul ieșise la pensie... Cercetările continuaseră în clinică, în laboratorul acela modest, cu aceeași echipă, sau aproape cu aceeași de la început. Felicia Bașa fugise dintre ei tocmai când Roman ar fi avut mai mare nevoie de ea ca doctoriță, ca... Dar mai bine să nu se mai gândească la Felicia. Încercase să uite întâmplarea, s-o uite pe Felicia. Însă vizita lui Mihai și Vâlsan o scosese de sub uitare. Răscolindu-l cu amintirea ei. Roman n-o înțelegea, nu putea s-o înțeleagă; nu găsea nicio motivație a fugit ci din țară. Ce resort intim se declanșase în Felicia, răsturnându-i logica, și o făcuse să se arunce în necunoscut, departe de ai ei, să renunțe, fără ezitare, la o certitudine pentru ceva nebulos? Mihai îi vorbise de acel Hym, de Julia, care ar fi determinat-o pe Felicia să facă pasul necugetat. Roman nu înțelegea, nici de astă dată, cum cineva te poate determina ca, dintr-o dată tu să nu mai fi tu, ci un simplu obiect, de

care altul să poată dispune cum vrea.

Roman se dezlipi de microscop. Frecându-și pleoapele. Viața aceea minusculă ce pulsa pe lamelă, după legile ei, ce se zbătea să supraviețuiască, i se păru deodată fără nicio noimă.

— Numărul trombocitelor[12] sunt în scădere!

Vorbise medicul Victor Soare, notând de zor în fișa din fața sa. Roman tresări. Auzise clar constatarea colegului său.

— Să știm precis aciditatea soluției, spuse el...

— A fost determinată, tovarășe doctor, îl lămuri asistentul medical Manole Pardea...

— Ne trebuie și după reacție, Manolică, îi spuse doctorul Soare.

Manole tăcu. Dacă trebuie, trebuie. Își mută stativul cu eprubete.

Într-un colț al laboratorului doctorul Iancu Rotaru nu se clintea din fața unui recipient pe care un vibrator îl făcea să tremure mărunt, abia perceptibil. Începutul de chelie lucea în lumina flăcăruii ce dansa domol sub recipient. În laborator plutea un amestec de mirosuri, greu de definit, iar noaptea de afară își legăna amintirile din totdeauna pe sub streșinile clădirii, într-o tăcere amețitor de frumoasă. Dar cei din laborator nu vedeau

---

[12] Denumire a unor mici globule incolore, de forma unor plăcuțe, în citoplasmă, care au un rol important în coagularea sângelui.

noaptea și nu gustau din amintirile și promisiunile ei de vară pârguită; se contopeau parcă în aparate și eprubete, ca niște prelungiri ale acestora, trăind însă frumuseți știute numai de mintea și sufletul lor.

Numai Roman nu era pe de-a-ntregul aici, dar nici afară, în brațele nopții, ci undeva, departe, ca într-o apă imensă încremenită într-o așteptare fără sens. „De ce n-or fi toți oamenii oameni? De ce? Iar cu liniștea, ce au ei cu liniștea de o învolburează?”

Meditase la cele ce-i spuseseră Mihai și Vâlsan și le dădea dreptate... Le înțelegea îngrijorarea și nu se simțea jignit că îl cam dădăciseră puțin. „Doamne, ce meserie au și oamenii aceștia?! Istovitoare! Mie, dacă nu-mi reușește o reacție, o iau de la cap. Dar ei?! Dacă unul ca acel Hym sau Julia... Nici nu vreau să mă mai gândesc...”

— Continuăm? aproape că strigă medicul Soare și Roman se întoarse spre el.

— Scuză-mă, nu te-am înțeles. Mă gândeam la altceva!

— Am întrebat dacă mai continuăm!

Roman se uită la ceas, apoi la colaboratorii săi. Era târziu. Dacă le-ar fi spus să continue, s-ar fi apucat din nou de lucru, fără să protesteze, deși erau obosiți.

— Propun să ne oprim. Continuăm mâine... Nu. Manole, rămân eu să încui, spuse Roman și Manole

ridică mirat din sprâncene. Dintotdeauna el era acela care încuia laboratorul. Dar, dacă doctorul Roman voia s-o facă el, cu atât mai bine. „Numai de-ar ține așa” și Manole Pardea fu primul care părăsi laboratorul. Roman adună fișele colaboratorilor săi și le încuie în fișetul metalic ce acoperea un colț al laboratorului. Apoi, spre surprinderea celor doi colegi, îl sigilă cu plastilină.

— Asta ce naiba mai este? se miră Soare, ștergându-și mâinile cu un prosop.

— Sigiliu, ce să fie, răspunse firesc Roman.

— Hm, făcu Soare, clăbucindu-și mâinile la chiuvetă. Era un „hm” care putea să însemne orice.

Plecară împreună și, când ieșiră afară, Soare constată cu vădită plăcere:

— Ce aer curat, să-l bei ca pe șampanie.

Dar, de undeva, de departe, se auzi uruitul unui camion, vrând parcă să-l contrazică.

2

Manole Pardea visa. Se făcea că ieșise din sala de operații, obosit, cu broboane abundente de sudoare pe frunte, amețit de mirosul pătrunzător de medicamente, mai ales de anestezicul acela miraculos, ultima sa descoperire, care totuși nu era prea plăcut. Mai mult

acru, coclit, decât dulceag, cum sunt de obicei anestezicele. Masca de tifon care-i acoperea gura îi îngreuna respirația, îl sufoca, și sora înaltă și drăguță, care îl asistase, întârzia să i-o scoată, iar el era atât de obosit, încât nu-și mai putea ridica nici mâinile. Făcu un efort și își smulse masca de la gură, o aruncă, uitându-se furios la sora-șefă, care sta pironită locului, fără să facă vreo mișcare, holbându-se la el cu niște ochi mari și rotunzi, ca niște farfurioare de dulceață. Chiar fără masca aceea nesuferită respira greu, sorbind în silă, cu greață, aerul infestat Țipă să se deschidă ferestrele, dar nimeni nu-l ascultă, și asta pentru că sala aceea albă, cu un uriaș reflector agățat pe plafon, nu avea ferestre. Voi să iasă, însă constată uimit și înfricoșat că nu avea nici uși. Nu se gândi pe unde intrase; un sentiment de teamă îl zgâlțâi, vru să țipe, dar nu ieși niciun sunet, de parcă ar fi fost înfășurat în vid. Apoi se aprinse un ecran mare, pe unul din pereți și apăru în mărime naturală un ins venerabil, cu bărbuță și păr rar, care-i zâmbea și îi arăta un carton pe care scria mare numele lui și cu litere și mai mari; „Laureat al marelui premiu în medicină”. Întinse mâna să apuce cartonul, dar se lovi de ecran și o durere ascuțită îi fulgeră tot brațul. Apoi o putere nevăzută îl supse ca o ventuză, lipindu-l de peretele căptușit cu faianță, și el începu să se zbată, să geamă și s-o strige pe sora-șefă, care dispăruse de lângă el și se afla pe acel

ecran uriaș, făcându-i semne de adio și trimițându-i bezele. Pe Manole îl înfuriară lipsa de condescendență a sorei, familiaritatea ei vulgară, față de el, doctor honoris, cea mai proeminentă figură medicală din câte îi fusese dat Terrei să aibă. Apoi uită de sora-șefă, faianțele începură să-l frigă și el, renumitul Manole Pardea, începu să implore ajutor, ca cea mai măruntă și lașă ființă de pe mapamond. Dar era singur și începu să se zbată. Deodată, forța aceea de ventuză se curmă și Manole se prăvăli departe de perete. Sări în picioare și... și se trezi în mijlocul propriei camere, inundată de soarele puternic din timpul prânzului... Răsuflă ușurat. Îl durea puțin mâna dreaptă, dar nu era nimic grav. Atât se zbuciumase în somn, până ce căzuse din pat. Bine, cel puțin, că înălțimea nu fusese mai mare și că trăsese și perna cu el. Care-i protejase prețiosul cap. În cameră era cald, înăbușitor de cald, și un miros greu de băutură stătută, amestecat cu cel al mucurilor de țigări. Se repezi la ferestre și trase de ele cu înverșunare, zgâlțâindu-le, până ce reuși să le deschidă larg și aerul greu țâșni afară.

Manole Pardea se lăsă să cadă pe marginea patului, vlăguit de blestematul de vis, care, oricum, avea sa recunoască mai târziu, avusese și părțile lui frumoase. Acum însă își simțea gura încleiată, iar buzele uscate și amare. Capul nu-l durea. Nu-l duruse niciodată în viața lui, chiar dacă ar fi stat în cel mai aprig curent sau ar fi

amestecat băuturile. Era însă amețit și n-avea poftă de nimic. Nici să moară, dar nici să trăiască. Era cea mai nesuferită stare pe care și-o putea imagina Vinovat era și el, dar, în primul rând, prăpăditul și apucatul acela de Sicu Dercu. Care-l ținuse până ce ospătarii ridicaseră scaunele pe mese. Și încă și atunci ar mai fi avut chef să bea, dar nu mai avea unde, nu-i mai dădea nimeni.

Bine cel puțin că astăzi era duminică și că se putea reface. Își putea „linge rănile”, cum se exprima Sicu. Totul începuse bine. Sicu îl așteptase în stația de tramvai, așa cum se înțeleseseră la telefon. Nu era singur, ci însoțit de un ins înalt, uscățiv, cu părul alb, îmbrăcat corect.

— Colegul meu de condei, Raul Câmpie, îl recomandase Sicu. Și doctorul Manole Pardea. Făcuse un gest protocolar spre el același Sicu.

— Îmi pare bine, zâmbise frumos Raul. În ciuda vârstei, se apropia de șaizeci de ani, avea o dantură superbă Sunteți medic? întrebase el și Manole nu răspunsese. Raul n-avea decât s-o ia cum dorea, însă, până la urmă își călcase pe inimă, cu părere de rău. Murmurase târziu:

— Nu chiar...

Fusese cât pe-aci să adauge: „sunt numai asistent medical”, dar se oprise găsind că explicația era inutilă.

— Lasă dracului modestia, că te duce la râpă. Așa

cum m-a dus și pe mine. Sau cum era să mă ducă, se corectase Sicu. Stimate domnule Câmpie, vă rog să mă credeți, dar nimeni nu mișcă un deget în toată clinica, fără prietenul meu Manole Pardea, aici de față... Credeți că îndrăznește vreun medic să facă o operație mai grea fără el? Și apoi lucrează la o invenție...

Deși îi făcuse plăcere cele spuse de Sicu Manole fusese cuprins totuși de un sentiment de jenă, amestecat cu puținii desperare. Ca atunci când ești în autobuz. Îți vine să strănuți și nu găsești batista. Așa că încercase să taie avântul lui Sicu. Dar acesta făcuse un gest de indignare.

— Dar, lasă-mă, doctore, cu ce greșesc oare? Ce, Hvpocrate[13] a avut vreo diplomă de doctor? A urmat șase ani facultatea, a făcut stagiu la țară și pe urmă a fost cine a fost? Ba, mai mult: de sute de ani, fiecare medic îi rostește jurământul... Tu, scumpul meu prieten, nu te-ai născut la timp. Ori prea devreme, ori prea târziu. Mai

---

[13] Hipocrat, Hipocrate sau Hippocrates din Kos (n. 460 î.e.n., Kos, Grecia – d. 370 î.e.n., Larisa, Grecia) a fost cel mai vestit medic al Greciei antice. Este considerat „părintele medicinei", ca recunoaștere a contribuțiilor sale de durată la domeniu ca fondator al Școlii Hipocratice de Medicină. Această școală intelectuală a revoluționat medicina Greciei antice, fixând-o ca o disciplină distinctă de alte domenii cu care a fost asociată în mod tradițional (teurgie și filosofie), așadar stabilind medicina ca profesie. Numele lui este legat de Jurământul lui Hipocrat, un adevărat codice moral al unui medic în exercitarea profesiunii sale, jurământ prestat și în zilele noastre în multe universități de către absolvenții facultăților de medicină.

degrabă prea târziu. În afurisita asta de contemporaneitate, în care nu te poți mișca fără să ai o hârtie prin care să se atesteze că cutare e deștept în meseria cutare.

De fapt Sicu protesta și împotriva propriei situații, de scriitor neînțeles și invidiat. Pe Manole îl cunoscuse cu ani în urmă, mai precis acum vreo zece ani, când, student fiind, curta o elevă de la școala sanitară de pe Pitar Moș, unde Manole era elev în ultimul an. Un elev cam tomnatic, de vreo douăzeci și opt de ani, care se chinuise mult să „între” la medicină, dar porțile facultății rămăseseră închise cu încăpățânare în fața celor vreo cinci, șase asalturi de a le deschide. Iar când tată) său murise, Manole intrase la școala sanitară, măcinat de ambiția de a mai încerca și la facultate... Timpul trecuse Manole amânase de la un an la altul, visând numai, fără să se hotărască. Îi plăceau cinematografele, fetele și năstrușnicul acesta de Sicu, veșnic agitat, fulgerând și trosnind împotriva editurilor și a revistelor, care dovedeau o totală lipsă de înțelegere față de operele sale... Se căsătorise cu Liseta, o colegă de la clinică, avea și un băiețel de un an. Totuși uneori Sicu îl mai... rupea de casă. Urma o zi de reproșuri în familie și gata. Toate începeau de la... început...

...După ultima judecată de... valoare a lui Sicu referitoare la diplomă, Manole Pardea începuse să se

agite. Și atunci Sicu le spusese să meargă la „Licuriciul alb”, un restaurant curățel, unde puteau continua discuția. Raul Câmpie fusese luat de un braț și Manole Pardea de altul de către Sicu, care începuse misterios să-i amenințe c-o să le ofere o surpriză de-o să le piară graiul.

„Licuriciul alb” era un local decent, liniștit. Făcând pe gazda, Sicu comandase coniac, gustări, friptură și vin.

— Asta pentru început numai, se lăsase pe speteaza scaunului, clătinându-și capul lucios, ras proaspăt.

Ridicând paharul cu coniac, Sicu toastase:

— Pentru adevărata literatură, pentru cei ce o înțeleg și prețuiesc.

Sorbise, pusese paharul pe masă și, cu gesturi molatice, scosese din buzunar un ziar pe care începuse să-l despăturească.

— Gheața a fost spartă, anunțase el cu emfază... Vedeți pagina a treia, jos în stânga... Manole Pardea și Raul Câmpie își apropiară capetele, căutară și găsiră. Era un catren dedicat echipei campioane de fotbal a României, care reușise să se califice în semifinalele Cupei Campionilor Europei. Și sub catren iscălitura: Sicu Dercu.

Manole și Raul îl felicitaseră, iar Sicu începuse să explice:

— Tot provincia, domnule, este cunoscătoare și

imparțială.

Catrenul lui Sicu apăruse într-o gazetă județeană.

După aceea Sicu începuse să bea vârtos și să vorbească întruna despre ce scrisese, despre ce avea de gând să mai seric. Vorbise încontinuu, oprindu-se numai pentru a mai da de dușcă un nou pahar... La un timp se îmbătase, dar cuvintele îi ieșeau și mai repede de pe buze. Manole nu-l mai ascultase. Când începuse să se însereze Raul se ridicase și, cu toate protestele lui Sicu, care-l pupase, mozolindu-l, plecase.

Sicu începuse să-l pupe pe Manole, nescoțându-l din „doctore", iar Manole, văzând că nu mai are cu cine sta de vorbă, începuse să bea și el. Plecaseră, la închiderea restaurantului. Îl așezase pe Sicu într-un taxi, iar el pornise spre casă, străduindu-se să nu se clatine... Acasă, aruncase hainele și se prăvălise în pat... Apoi se trezise jos, într-o stare jalnică, fără niciun chef...

...Auzi zgomot de vase la bucătărie.

Lizeta făcea mâncare. În cealaltă cameră Eugen dormea. Oare îl văzuse Lizeta în ce hal venise aseară acasă? Își aminti că intrase tiptil, cu pași de pisică, și că se prăvălise pe pat. Văzând că întârzie, precaută, Lizeta se culcase în camera copilului. Și criticul acela, Raul Câmpie, om serios! Bine că nu rămăsese până la urmă să-l vadă cum arăta... Își aminti că îi dăduse numărul de telefon. Raul îi promisese că o să-l caute. Să-l caute? La

ce bun? Doar el nu scria literatură așa cum pretindea că face Sicu. Manole se scutură ca de o povară și decise să nu se mai lase tras prin restaurante de Sicu. O să-l sfătuiască să renunțe și el la acest obicei, că avea să ajungă o epavă, un jigărit, pe care nimeni nu-l mai ia în serios. Dacă n-o să vrea, treaba lui. Îl privește, doar este om în toată firea, au început să-i iasă și fire de păr alb. Manole însă era contrariat: cum de se împrietenise Raul Câmpie cu Sicu? Nu putea înțelege. Dar fiecare cu gusturile lui!

Ușa din camera cealaltă se deschise. Lizeta se ducea să vadă ce face copilul. Și, dintr-o dată, pe Manole îl cuprinseseră o sfârșeală rece și rea și ceva ce se asemăna cu teama. O stare de neliniște păcătoasă, aparent fără niciun motiv. „Alcoolul, fir-ar al dracului!” înjură cu ură Manole, începând să se îmbrace.

3

Era cald. O căldură moleșitoare, ce transformase asfaltul într-o pastă moale în care se mulau tocurile pantofilor. Și nu era decât ora prânzului. Iar chioșcurile cu răcoritoare nu mai puteau oferi decât o băutură dulce-acrișoară, călduță, ce nu o puteai bea decât în silă. Peste oraș încremenise cerul, ca o imensă picătură fierbinte ce radia căldură și iarăși căldură. Mihai

colindase prin vipia asta cu haina pe braț și mânecile cămășii sumese, îl înjurase în gând pe Raul și pe zăpăcitul acela de Sicu, apoi urmase la rând Manole și iar toți trei laolaltă, care nu găsiseră nimic mai bun de făcut în această duminică decât să se întâlnească și să se foiască de colo, colo, ocolind restaurantele ca și cum Sicu ar fi devenit un antialcoolic convins sau n-ar fi reușit să-i înduplece pe ceilalți doi să le treacă pragul. Se plimbaseră hai-hui, discutând uneori domol, alteori cu însuflețire, apoi se despărțiseră, fiecare ducându-se către casă. Mihai îl „condusese" pe Raul, Matei și Vâlsan pe ceilalți doi, convenind să se întâlnească, pe la patru, în biroul colonelului Arghir. Atunci urma să sosească și Baraban de la Giurgiu, așa că aveau să fie toți. De ce toți? Mihai căutase să intuiască pentru ce Arghir îi chemase împreună.

Nu era decât două și jumătate, iar Mihai avea impresia că cineva pulveriza peste el abur fierbinte. Nu mâncase nimic de dimineață, dar căldura îi alunga foamea. Numai setea îi frigea încontinuu buzele uscate.

Plin de speranță, urcă treptele spre Casa Centrală a Armatei, dar ospătarul îi spuse că nu mai au strop de bere. Dacă dorește vin au, și încă rece. Asta-i mai trebuia: pe o asemenea căldură să bea vin. Dar paharele aburite de la o masă îl hotărâră. Se așeză și ceru vin. Vin și cât mai multe sifoane. Și ceva de mâncare. Orice.

Vinul era rece, ușor dulceag. După ce goli un pahar pe nerăsuflate, simți o senzație neplăcută... Apucă cu nădejde sifonul și... Vâlsan și Matei căutau din ochi o masă. Îl zăriră pe Mihai și se apropiară de el.

— Bravo, le spuse încet Mihai, în crâșmă, la ora asta...

— Vă căutam pe dumneavoastră, spuse Vâlsan, cu ochii la sifonul pe care Mihai îl așezase pe masă.

— Lăsați-o baltă și luați loc, îi invita Mihai și cei doi nu așteptară să li se mai spună o dată.

— Murim de sete, spuse Matei când se apropie ospătarul. Și de foame, completă el și pentru Vâlsan.

...Mâncau încet, luptându-se cu sticla de vin ce scădea exasperant de lent, spre nemulțumirea ospătarului, care îi pedepsea cu sifon călduț. „Cel rece s-a terminat!” așa le spusese când ceruseră al patrulea sifon. Sub copertina de pe terasă era umbră; păcat că nu adia puțin și vântul. Atunci ar fi fost cu totul altceva. În orice caz era mai plăcut decât sub soarele torid, stâlcind sub pași asfaltul. Pe la trei și jumătate chemară ospătarul și îi cerură să facă nota de plată.

— Faceți dumneavoastră cinste, zise Vâlsan.

— Ce vorbești, măi. Îi răspunsese Mihai, voi sunteți cumva scutiți, nu?

— Eu am greutăți, sunt însurat, Matei e tânăr, își face

trusou[14] pentru însurătoare. Dumneavoastră sunteți holtei, așa că...

— Te-a zăpăcit rău căldura, măi băiete, îi spuse Mihai. Scoate banii că rămâi amanet aici, îl amenință apoi, dar achită singur nota de plată.

— Vă mulțumim, surâse languros Vâlsan.

— Ne socotim noi la birou, nu aici, îl mai amenință o dată Mihai, ridicându-se de la masă. Coborâră scările spre Calea Victoriei.

...Baraban îi aștepta în capătul coridorului. Cum îi văzu le făcu semn cu mâna.

— Ce-i, arde? îl întrebă Mihai când ajunse lângă el.

— Tovarășul colonel a sosit de cinci minute, îl avertiză Baraban puțin precipitat.

Mihai privi alene ceasul de la mână.

— Este patru fără cinci, după ora oficială. Dacă nu mă crezi, poți da telefon la zero cincizeci și opt.

Baraban îl lăsă în pace. Nu-i replică. Porni înainte spre biroul colonelului Arghir. Ciocăni și, auzind vocea lui Arghir, intră urmat de ceilalți trei. În biroul colonelului era parcă mai răcoare. Cocoțat pe bibliotecă, un ventilator zumzăia, rotindu-se încet într-un permanent semn de negație. Arghir își scosese haina și o agățase pe un umeraș de pe cuier.

---

[14] Totalitatea obiectelor de rufărie și de îmbrăcăminte confecționate pentru o fată care se căsătorește.

— Puteți să vă scoateți hainele și să luați loc, le spuse el și primul care execută ordinul fu Matei. Îi urmaseră exemplul Mihai și Vâlsan. Numai Baraban rămase cu haina pe el, descheindu-și însă nasturele de sus al cămășii.

— Să nu gândiți cumva că v-am chemat azi, la ora asta, pentru că locuiesc la doi pași de minister și bătrânețea nu mă lasă să stau locului, se ridică Arghir de pe scaun, ca o confirmare parcă a ultimei afirmații. Eu nu vreau s-o lungim, așa că vă ascult pe fiecare.

Mihai, Vâlsan și Matei raportară cam același lucru. Oamenii „lor" hoinăriseră împreună, se despărțiseră și fiecare se dusese la casa lui.

Arghir nu puse nicio întrebare. Se așeză pe scaun, rezemându-se de spetează. Spuse într-un târziu, vorbind parcă propriilor gânduri:

— Ce rost o fi avut această întâlnire în trei? Se îndreptă pe scaun cu un gest repezit.

— Tineretul acasă, decise el. Vâlsan și Matei înțeleseră că despre ei este vorba. Se ridicară, salutară și plecară parcă puțin dezamăgiți. Numai pentru atâta lucru îi chemase șeful?!?

Ventilatorul se rotea cuminte, împrăștiind șuvițe de răcoare. Colonelul nu era în apele lui. Făcea eforturi să rămână calm, cu gândurile limpezi. Hotărât lucru, căldura îl dădea gata pe Arghir. Baraban stătea cuminte

pe scaunul lui, așteptând. Mihai tuși ușor, ca și cum ar fi vrut să-i atragă atenția colonelului că era acolo și aștepta. Arghir nu se grăbi. Suflă de pe birou un inexistent fir de praf și spuse:

— S-a mai făcut un pas... Și încă unul mare. Am descifrat interesul lui Raul pentru Sicu... Prin Sicu voia să ajungă la Manole, omul care lucrează în laborator împreună cu doctorul Roman...

— S-ar putea, tovarăște colonel, zise Mihai, insinuând că Arghir n-ar avea dreptate sută la sută.

— Cum adică s-ar putea? întrebă agale colonelul.

— Mi se pare prea simplu totuși pentru gândirea lui Raul. Spun asta pentru că dacă Hym i-a dat misiunea să-l „capteze" pe doctorul Roman, cu invenție cu tot, Raul nu este un agent oarecare. Nu poate fi. Raul nu s-ar expune, plimbându-se cu Manole numai în ideea ca acesta să fure sau să copieze însemnările cercetării. Pe ei îi interesează, în primul rând, doctorul Ion Roman. Ori Manole nu-i poate ajuta.

— Și de unde concluzia că Manole n-a fost racolat ca să pună mâna pe medicament?

— Tovarăște colonel, eu n-am tras concluzia încă. Am spus că mi se pare prea simplu... Să ne amintim că Hym și Julia l-au căutat pe doctorul Roman. Și că Julia, cam fără sens, la prima vedere, i-a spus că este secretara particulară a directorului acelui trust „Q et Co". Ce rost

a avut această minciună a Juliei? Este numai o mitomana și atât?

Arghir nu-i răspunse. Își descheia și încheia un nasture de la cămașă. Baraban stătea tăcut, cu o mină obosită și chinuită.

— Uite ce este, spuse, în sfârșit, colonelul. O să descifrăm și dedesubtul minciunii Juliei. Dar până atunci, un lucru să ne fie clar: Manole Pardea să nu cadă în plasa lui Raul. N-are nimic în trecutul lui. Cu toate slăbiciunile, este un om cinstit și nu-l putem lăsa la cheremul lui Raul... De asta răspunzi dumneata, tovarășe maior Dragu. Iei măsurile pe care le crezi necesare și-mi raportezi... Cât privește pe aiuritul acela de Sicu Dercu, Raul nu mai are nevoie de el... Ai observat că în ultimul timp a început să-l evite?... Acum îl interesează Manole.

— Totuși ce rost a avut întâlnirea de azi între toți trei? Nu fac decât să-mi pun și eu aceeași întrebare pe care v-ați pus-o și dumneavoastră.

— Dacă ne tot punem întrebări fără să dăm răspuns nu realizăm mare lucru, remarcă surprinzător Baraban, ieșind din tăcerea lui obosită.

Era puțină supărare în intervenția sa și, conștient de asta, nu căuta s-o voaleze. O credea justificată; dormise prost și se grăbise să vină într-un suflet, ca aici nimeni să nu-l întrebe ce descoperise, ci să discute la modul

general despre Raul, când el ar fi putut să aducă, cât de cât, elemente concrete. Discuția aceasta ar fi putut să aibă loc și luni. Nici el nu înțelegea rostul convocării azi. Duminica, pe o căldură îndrăcită. Cel puțin, în ceea ce îl privea.

— Întrebările sunt și pentru dumneavoastră, remarcă Arghir, fără intenția de a-l lua la rost. Ca să rezolvi o problemă trebuie să ai, în primul rând, datele ei, cât mai multe date. Nu poți să dai răspuns la întrebări inexistente... Dacă nu știm să le formulăm corect, vom da răspunsuri care nu ne folosesc. Adică investigații, căutări, muncă fără finalitate practică.

„Colonelul își intră treptat, treptat în formă” constată pentru sine Mihai. Baraban își slăbi nodul de la cravată, apoi, cu un gest hotărât, își scoase și el haina. Începuse să-i fie din ce în ce mai cald. Cămașa lui Baraban era boțită, ca și cum ar fi dormit îmbrăcat cu ea.

Arghir se ridicase de la birou și pendula cu pași rari între fișet și fotoliul pe care sta Baraban.

— Să auzim ce spune Giurgiul! se opri Arghir din mersul acela domol.

Baraban scotoci în buzunarul hainei, scoase un carnețel și, după ce îl răsfoi puțin, începu să vorbească. Colonelul se așeză din nou la birou, Mihai se răsuci spre Baraban ascultându-l cu interes...

— Raul Campa, născut în 1917 în orașul Giurgiu. Fiul

lui Arion Campa, angrosist de cereale, proprietar de șlepuri, colaboraționist cu fasciștii germani, decedat în august 1944 în urma unui bombardament în apropiere de Cluj, în timp ce fugea din țară împreună cu soția sa Paula și fiul său Raul, absolvent al liceului comercial. În acel bombardament a fost ucisă și Paula. Raul a scăpat cu unele contuzii, dar nu și-a mai putut continua fuga.

Prevăzător, Arion Campa își vânduse casele și șlepurile prin aprilie 1944 și se mutase la București, pregătindu-se de fugă. Ar fi făcut-o poate mai înainte dar, probabil, a fost forțat de anumite împrejurări să stea până în ultima clipă. După război Raul Campa s-a stabilit în București. A lucrat ca funcționar la uzinele „Vulcan”; nu s-a amestecat în politică Din 1953 a lucrat la I.T.B., unde a avut o comportare obișnuită. În 1954 s-a căsătorit cu Tanța Tăvar, dactilografă și în prezent la sfatul popular. Au locuit cu chirie pe strada Agudelor 112 B până acum doi ani, când au primit o garsonieră în Drumul Taberei. Nu au copii. Raul scrie recenzii și note de lector, semnând Raul Câmpie.

Baraban închise carnețelul și, cu el pe genunchi, aștepta. Arghir părea sincer dezamăgit, ca și cum Baraban i-ar fi adus la cunoștință cele mai banale lucruri din lume. Nici Mihai nu era entuziasmat de biografia lui Raul Campa.

— Dar rudele lui Raul? întrebă Arghir.

— Nimic interesant, îi spulberă Baraban orice speranță. Fratele lui Arion Campa, Dionisie, și soția acestuia, Mona, au murit acum șase ani. După câte știu, Raul nu întreținea relații strânse cu ei. Sora mamei lui Raul, Dida Postali, văduvă, a fugit cu un colonel neamț în 1944. Astea sunt toate rudele lui Raul, puse punct expunerii sale Baraban.

— Deci Raul este singur pe lume! vorbi iar Arghir ca pentru sine...

— Dacă și Raul ar fi pierit în acel bombardament de lângă Cluj, n-ar mai fi rămas nimeni din familia Campa.

Arghir tresări, privindu-l pe Mihai cu un început de satisfacție. Vru să spună ceva, dar telefonul sună și colonelul ridica precipitat receptorul ca și cum ar fi așteptat această intervenție.

— Alo!... da, da... Când?... Precis?... Bine, mulțumesc... Urări calde fiicei... Și să aibă răbdare...

Lăsă receptorul să cadă încet în furcă și răsuflă greu.

— Doctorul Ion Roman va fi invitat să țină conferințe în străinătate, comunică Arghir. Peste o lună, o luna și jumătate, adăugă el puțin posomorât.

Mihai și Baraban se priviră o clipă, dar niciunul nu spuse nimic. Amândoi se gândeau la același lucru. Și nu numai ei, ci și colonelul Arghir...

Simți cum îl cuprinde o furnicătură, ce urca din picioare și se oprea undeva. În creștetul capului, care începu să-i vuiască, palmele îi asudară abundent și brațele îi deveniră grele.

Sosise primul la clinică și intrase în laborator. Se apropiase de fișet, voise să-l deschidă și atunci observase urmele acelea de ceară prelinse discret pe încuietoare. Roman își reveni din senzația aceea neplăcută și mai privi o dată. Urmele de ceară erau evidente... Se depărtă încet de fișet cu cheile în mână și atunci zări jos, chiar lângă el, un obiect alb. Se aplecă și îl ridică. Era un pix, un pix pe care îl mai văzuse la cineva, dar nu-și amintea la cine. Îl strecură în buzunar, ieși din laborator și se îndreptă spre cabinetul său. Sora de serviciu nu sosise încă, era devreme. De-abia peste vreo oră, pe la opt, avea să-și facă apariția... Ridică receptorul telefonului, dar îl puse la loc, nervos și nemulțumit. Scoase portofelul și răscoli prin el până ce dădu de o hârtiuță pe care avea notat un număr de telefon... Îi veni tonul și discul se roti într-un cârâit ușor de șase ori.

— Alo! La telefon doctorul Roman... Cu tovarășul Mihai Dragu, vă rog... Da, mulțumesc, aștept... Alo! Doctorul Roman vă deranjează... Cu toată stima... Aș

vrea să stau de vorbă cu dumneavoastră... Da, cred că este urgent... Vă pot comunica și la telefon... Bine, cum credeți... Bine... Cu toată stima!...

Palma îi asudase din nou pe ebonitul receptorului. Roman voia să fie calm, dar mișcările mâinilor, mai agitate ca de obicei, îi trădau neliniștea...

Când sosi în parcul de lângă clinică, Mihai îl aștepta pe bancă citind ziarul.

— Deci au început să vă necăjească, tovarășe doctor, își împături Mihai ziarul și îl puse alături de el, pe bancă.

— Azi-dimineață am găsit urme de ceară pe broasca fișetului, spuse Roman precipitat.

— Sunteți sigur?

— Am râcâit cu unghia și am strâns câteva bobițe... Mă gândeam că vă pot fi de folos, și Roman scoase din buzunarul de la piept batista împăturită cu grijă... Poftiți, sunt în batistă.

Mihai o luă și o despături. Albul imaculat al batistei era pigmentat de câteva puncte cafenii.

— O să vă supărați dacă vă împrumut, pentru câtva timp, batista?

— Chiar vă rog s-o luați... Și încă ceva, continuă el. Lângă fișet am găsit și acest pix alb...

— Poate că i-a căzut cuiva care a lucrat în laborator, argumentă Mihai, dar Roman protestă energic.

— Imposibil. Ieri am plecat, ca de obicei, ultimul din laborator și ar fi trebuit să observ pixul sau, în cel mai rău caz, să calc pe el. Sigur, pixul nu se afla acolo, jos, când am părăsit laboratorul. Iar în laborator n-a mai intrat nimeni de ieri seara...

— Și pixul?

— Este la mine.

Roman se căută în buzunar, îl găsi și îl întinse lui Mihai.

— Păcat, spuse el încet și, scoțându-și propria batistă, îl înfășură și-l strecură în buzunar.

Roman nu auzi remarca lui Mihai și chiar dacă ar fi auzit-o ar fi ridicat din umeri.

— Și-acum ce trebuie făcut? întrebă precipitat Roman. Dacă mi-au luat modelul cheii, vor încerca să fure fișele cu însemnări.

— Al cui este pixul? întrebă Mihai spre stupefacția lui Roman, care era concentrat asupra ideii sale.

— Nu știu! L-am mai văzut undeva, dar nu-mi amintesc la cine. Precis l-am văzut... Dar cine a umblat cu ceara? întrebă el naiv.

— Dacă am ști, problema ar fi rezolvată... Vom afla. Până atunci însă să luați măsuri ca secretul cercetărilor dumneavoastră să rămână într-adevăr secret... Uitați ce vă sugerez eu...

Mihai vorbi câtva timp, întrerupt uneori de Roman,

apoi vorbi Roman fără însă a fi întrerupt de Mihai. Se despărțiră. Roman plecă întâi, iar Mihai puțin mai târziu. Lângă parc îl aștepta mașina. Se urcă în ea și țâșni de pe loc ca într-o cursă contra cronometru.

...Mihai recitea fișa primită de la „tehnic”.

„Ceara este de proveniență străină, special pentru mulaje. Este cam veche și și-a mai pierdut din calitățile inițiale. Pe pix sunt două feluri de amprente, după toate probabilitățile de bărbați.”

Unele aparțineau lui Roman, dar celelalte?

Împături fișa și o vârî în sertarul biroului, unde se afla și pixul alb, pixul pe care doctorul Roman îl găsise lângă fișet. Îl luă și începu să-l răsucească între degete. Îl privi, dar pixul nu-i putea da niciun răspuns la întrebarea pe care și-o punea... Ba, stai! Îl va face el să „vorbească”, așa pix cum era...

*

— ...Admirabil, minunat! radia medicul Victor Soare. Niciun fel de efecte secundare... Vă dați seama ce înseamnă asta?

Medicul Iancu Rotaru își clătină începutul său de chelie, iar doctorul Ion Roman se apropie de Soare.

Manole Pardea rămase cu eprubeta suspendată deasupra stativului, uitând s-o mai pună la locul ei. În felul său, participa și el la bucuria celorlalți. Îl încercă însă un trecător fior de amărăciune. Dacă el, Manole

Pardea, și nu Roman... „Eh, ce să-i faci, asta-i viața!”

— Pentru astăzi, gata, am terminat, îl auzi Manole pe doctorul Roman. Să ne rămână timp să gustăm și din bucuria succesului. Așa este drept...

Se pregăteau de plecare. Întâi plecă Soare, apoi Rotaru. Manole mai rămase un timp, făcând ordine pe masa de lucru.

— Poți pleca și dumneata, Manole, îi spuse Roman. Am să închid eu, ca de obicei.

Manole își scoase halatul și, după ce își puse haina, dădu bună seara. Înainte de a pleca însă culese, cu un gest reflex, pixul acela alb, care se găsea la vedere pe măsuța de lângă ușă, și-l vârî în buzunarul de la piept. Roman îi văzu gestul și tresări. Dar se întoarse spre fișet, făcându-se că îl încuie. După ce plecă și Manole, doctorul Roman rămase ca năuc, privind intens ușa care se închisese în urma asistentului sanitar...

5

— Salut, „formulă matematică”, unde-i Vâlsan, că-l mănânc!

Dar tonul vesel al lui Mihai îi dezmințea intenția canibalică. Baraban își săltă capul dintre hârtii și-i reproșă:

— Te-am rugat să fii mai serios și să nu-mi mai zici

așa... De unde vrei să știu eu unde-i subalternul tău?

— În regulă, își frecă inimile Mihai. Am una bună cu papagalul și cocota... Un papagal era...

Baraban nu-l lăsă să spună ce era cu papagalul.

— Te caută tovarășul colonel Arghir! A întrebat de două ori de tine...

— Am zburat!

Baraban puse amândouă mâinile peste hârtiile de pe birou, să nu i le împrăștie curentul în timp ce Mihai se îndrepta vesel spre cabinetul colonelului Arghir.

Colonelul nu-l invită, ca de obicei, să ia loc. Deci se grăbea sau nu avea prea multă treabă cu el.

— M-ați căutat, tovarășe colonel? Voiam să vă raportez încă de alaltăieri, dar dumneavoastră ați fost plecat.

— Știi, pentru asta te-am chemat... Dar, te rog, concis. Peste cincisprezece minute trebuie să fiu la tovarășul ministru!

— Vă raportez, tovarășe colonel, începu Mihai.

Arghir își îngustă pleoapele: „De când zelul ăsta milităros la maior?”

— Raportează o dată...

— Pixul aparține asistentului medical Manole Pardea. Iar amprentele de pe el sunt tot ale lui...

— Și-mi spui asta de parcă te-ai bucura, sări de pe scaun Arghir. Ce-ai făcut, tovarășe maior? Ți-am dat

ordin să iei toate măsurile ca Manole Pardea să nu cadă în plasa lui Raul... Da sau nu?

— Da, tovarășe colonel, dar...

— Fără dar, fără niciun dar...

— Am făcut totul, tovarășe colonel, dar...

— Termină odată cu acest dar...

— Am făcut totul, așa cum mi-ați ordonat... Mihai nu-i mai dădu răgaz colonelului să-l întrerupă. Vorbea repede, cu însuflețire și, pe măsură ce raporta, colonelul Arghir se calma. Se așeză pe scaun, destins, cu o privire limpede în care licărea satisfacția.

— De ce nu mi-ai spus mai demult cum au evoluat lucrurile? îi reproșă înțelegător colonelul.

— V-am căutat de alaltăieri, dar erați plecat din București... Doctorul Roman ne-a ajutat cu o pricepere care m-a uimit.

— O să discutăm mai pe larg altă dată. Acum mă grăbesc... Cu căpitanul Vâlsan am vorbit eu de dimineață. I-am dat ceva de lucru. Pe la prânz se înapoiază. În privința lui Manole Pardea... Știi mai bine ca mine ce ai de făcut, renunță Arghir să-i mai facă vreo recomandare.

P.S. Cu maiorul Mihai Dragu

Tratamentul pe care-l făcusem toată dimineața mă

obosise mai mult ca oricând. Sora aceea cu zâmbet frumos nu mă slăbise o clipă. Încercasem s-o mai îmbunez cu o anecdotă, îi mai vorbisem de moda din București, dar nu mă iertase de chinul gimnasticii intensive. De mâncat, mâncasem cu poftă la prânz, dar asta nu-mi alunga oboseala. Când intră Mihai, eram între starea de veghe și somn. Încă puțin și m-ar fi găsit abandonat în brațele lui Morfeu[15].

— Am lecturat azi-dimineață, cât ai fost la tratament, așa că intru direct în subiect.

— Ce-ai făcut?

— Am lec-tu-rat, silabisi el. Sau te supără termenul? Nu așa spun oare cei din edituri și nu numai ei, ci toți oamenii mai subțiri? Nu ți se pare mai elegant decât obișnuitul „am citit”?... Dar să lăsăm asta... Povestea doctorului Roman, chestia cu directorul clinicii, te privește. Dar roagă-te celui de sus să te vindeci înainte de a-ți apărea cartea... începe să se lege ceva mai binișor... Deși stai încă prost cu regulile genului... Trebuie să-i lămuresc pe cititori ce-a fost de fapt cu plimbarea aceea de duminică dimineață și ce au discutat între ei Raul, Sicu și Manole. Inițiatorul acestei plimbări

---

[15] Morfeu (Morpheus) a fost zeul grec al viselor, unul dintre cei o mie de fii ai lui Hypnos. Fiu al Somnului și al Nopții, zeul viselor în mitologia greacă; în vis lua formă omenească. Avea aripi de fluture, și în mână frunze de mac, cu care atingea pleoapele muritorilor. În alte reprezentări, el apare sub forma unui bătrân cu aripi, cu o coroană de mac pe cap și cornul abundenței în mână.

matinale, care s-a prelungit până spre prânz, a fost Manole Pardea A aranjat-o, în prealabil, cu Raul. Îngrijorat de amicul său Sicu Dercu, de permanentele sale ieșiri bahice, Manole l-a rugat pe Raul, cu care de altfel s-a mai întâlnit de câteva ori, să-l prelucreze împreună pe Sicu. Ce a discutat Raul cu Manole în timpul întâlnirilor în doi n-am să divulg. Ar însemna să-ți distrug romanul.

— Ești un băiat bun, Mihai.

— Nu mă lingușí, că nu-ți merge cu mi ne, mi-o reteză el scurt... Așa... Și s-au întâlnit toți trei și l-au luat „tare” pe Sicu. Că excesul de alcool atacă memoria și diminuează capacitatea de efort, că înseamnă o irecuperabilă pierdere de timp, că duce la ratare, că numai cei ce nu-s în stare să scrie ca lumea bat crâșmele, lăudându-se reciproc că sunt geniali, deși nu-i nimic de capul lor... Și câte și mai câte de acest fel!

— Și Sicu?

— Sicu, ce să zică. Era prins între două focuri. Dacă l-ar fi spus numai Manole, treacă-meargă, dar i-o spunea și Raul, pentru care avea un sincer respect. Așa că Sicu a tăcut, a tăcut tot timpul... Cu coi trei care ne-au scos sufletul duminică asta a fost.

— Se putea totuși ca această discuție să fi avut alt caracter.

— Nu se putea deloc. De ce, ca să lungești pelteaua?

Ca să mai scrii câteva coale în plus?... Și-acum să-mi spui, mă rog, de ce îl faci antipatic cititorului pe șeful meu, colonelul Arghir?... Îl pui să ne cheme duminica la lucru. Ai impresia că interesează pe cineva dacă muncim ziua, noaptea sau și duminica?... Mh! Nu-i asta modalitatea ca să subliniezi efortul nostru, al celor de la securitate. Și nici să ne trimiți în misiune tocmai când avem bilete la teatru sau întâlnire cu vreo fată.

— Dar n-am făcut-o. Eu...

— Te avertizez să n-o faci... Crezi că este educativ să mă bagi în restaurant împreună cu subalternii? Dacă ar ști Baraban ar tăia asta cu cel mai gros creion roșu din lume... Fii mai atent că altfel o încurci, stimate tovarășe Sârbu... Apropo... Ce naiba, domnule, de ce nu ai bunăvoința să mă faci mai cult, mai deștept?!

— Mi se pare că ești destul de deștept...

— Pe naiba! Pune-mă să reproduc aforisme celebre, să emit judecăți de valoare despre știință, literatură, filosofie. Doar ai atâtea dicționare la îndemână. Învață din experiența altora. Și-apoi, în felul acesta, ai părea și tu un om deștept, erudit, așa cum stă bine oricui scrie... Te-am lăsat, pe mâine.

A șaptea după-amiază

Liseta observă o schimbare la soțul său Manole. De aproape o săptămână venea acasă devreme, începuse s-o ajute în gospodărie și îl evita pe vechiul său prieten Sicu Dercu. În schimb, devenise mai gânditor, mai tăcut și, uneori, îl surprindea cu privirea în gol. Nu-l întrebă nimic. Dacă Manole avea să-i spună ceva, s-o facă singur. O întrebare de-a ei l-ar fi aruncat într-o muțenie și mai încăpățânată.

— Te-a căutat Sicu, îi spuse Liseta într-o sâmbătă după-amiază.

— A venit pe aici? se încruntă ușor Manole.

— Nu, a dat telefon... I-am spus că vii târziu, că ai treabă, îl informă cu prudență Liseta.

— Bine ai făcut, o aprobă Manole sec. Dacă nu vrea să-și bage mințile în cap, îl privește, e om în toată firea.

— Și te-a mai căutat cineva, îi mai spuse Liseta, în timp ce îi lua haina și o așeza pe umeraș... Un om care zice că-l cheamă Raul...

Manole se schimbă la față, dar Liseta nu observă. Era cu spatele la ea, pe scaun, își desfăcea șireturile de la pantofi. Și nu reuși decât cu greu; parcă se încurcaseră. Spuse mai târziu, pornit:

— Oamenii ăștia nu știu că azi este sâmbătă și că sâmbăta fiecare om stă la casa lui?... Naiba să-i ia... Pe la

ce oră a dat telefon? întrebă totuși.

— Cine, Sicu?

— Nu, celălalt, Raul.

— Acum vreo oră, așa cred. Liseta îl privi cu suspiciune. Dar de ce întrebi, ai treabă cu el?

Manole nu-i răspunse. Intră în baie și, peste câteva minute, se auzea zgomotul apei de la duș... Ieși de acolo înfășurat în halat, cu părul umed. Micul Eugen, de doi ani, târa pe coridor, cu o sfoară, o mașinuță de plastic, claxonând.

— Băiatul tatii, băiat! îl ridică Manole în brațe Eugen începu să râdă și își încurcă degetele în părul ud al lui Manole. Uitase de mașinuța lui din plastic, ce zăcea răsturnată lângă cuierul de pe coridor...

Pe la ora nouă și jumătate, telefonul sună și Manole ridică receptorul. Liseta îl auzi cum răspunde cuiva și cum îi promite că o să se ducă la întâlnire.

— Nu cumva vrei să pleci? îi căută ea mâna.

— Nu... nu lipsesc mult, îi promise el.

— Doar mi-ai spus că n-ai să...

— Nu insista, am treabă, deveni Manole, brusc, nervos și puțin grosolan.

Iar Liseta știa că n-are niciun rost să insiste. „Doamne, numai dacă n-ar începe să bea din nou”. Manole își feri privirea de a Lisetei în timp ce se îmbrăca. Nu avea chef de plimbare, dar îi telefonase Raul și nu ezitase să-i

promită. Când ieși afară, era întuneric și începuse să bală un vânt subțire, rece. Erau semne de ploaie. Se opri în ușa blocului. Să se întoarcă să-și ia umbrela sau scurta? Renunță. Dacă o să înceapă să plouă...

2

Ziarele le citise de la un cap la altul și acuma ataca teancul de reviste.

Venise să-l înlocuiască pe Matei, care, cum îl văzuse pe Mihai, se înviorase și se grăbise să plece. De câteva zile făceau cu schimbul de serviciu în acest birou. Lui Vâlsan, Mihai îi spusese categoric să nu vină să-l schimbe.

— Stai acasă lângă nevastă și copil, flăcău... Este și sâmbătă... Nu fă pe conștiinciosul cu mine, lasă „sacrificiul" pe altă dată.

Căpitanul Vâlsan executase cu cea mai mare plăcere... ordinul superiorului său.

Teancul de reviste începuse să scadă și o moleșeală dulce se strecura binișor în el. Își mărturisea, pentru a nu știu cita oară, cât de nesuferită era așteptarea și că ar fi preferat orice altceva decât să stea înfundat în fotoliu, fără să facă nimic. Își înăbuși un căscat cu dosul palmei și, plictisit, aruncă pe birou revista pe care o răsfoise până atunci. „Seamănă al naibii între ele, revistele astea,

constată Mihai. Parcă ziariștilor le-a secat cu totul fantezia...”

Minutele treceau pe lângă el tot mai încet, încărcate de monotonie. Ceasul arăta orele zece și jumătate... Ce-ar fi să-i dea un telefon Ancăi Pascu?... Nu se culcase încă... Poate citea... Ori, poate, nu era acasă.

Ridică receptorul și formă numărul... Dar telefonul suna, suna întruna și nimeni nu răspundea... Nici Anca, nici mama ei... Apelul acesta fără răspuns îl întristă pe Mihai. Deodată, un țârâit prelung, ca al unui greiere răgușit, umplu încăperea. Și tot ce începuse să se adune în Mihai se volatiliză. Nu sări de pe fotoliu. Un val de căldură alunecă peste el. Și țârâitul se auzea mereu, mereu, egal în insistența lui, ca o chemare calmă... Mihai ridică receptorul unui alt telefon.

— Alo, tovarășul colonel Arghir?... În momentul acesta se fură sau se fotografiază documentele din fișetul doctorului Ion Roman... Este ora unsprezece fără cinci... Am înțeles! Să trăiți!

Tonul lui Mihai fusese calm, de parcă ar fi comunicat colonelului ora exactă. Țârâitul de greiere răgușit încetă brusc. Deschise fereastra Vântul aducea stropi fini de ploaie, perdelele ușoare fluturau într-un dans dezordonat...

Necunoscutul care cotrobăise prin fișetul doctorului Roman plecase, tiptil, așa cum venise, și acum poate își

aprindea o țigară și trăgea însetat din ea, potolindu-și emoția prin care trecuse. Dar Mihai se înșela. Necunoscutul nu își aprinsese nicio țigară, pentru simplul motiv că nu avea țigări la el.

*

Maiorul Baraban scoase un plic din mapă își i-l întinse peste birou colonelului. Arghir îl desfăcu și pe cristal. Se împrăștiară mai multe fotografii. Ridică una din ele și o privi cu interes, în timp ce Baraban observa cum pe fața colonelului se adunau cele mai diverse reacții: curiozitate, uimire și nervozitate Arghir nu spuse nimic. Adună meticulos fotografiile și le introduse la loc, în plic.

— Când sosește maiorul Mihai Dragu, sa vină la mine, spuse în loc de concluzie Arghir, spre ușoara dezamăgire a lui Baraban, care înclină capul și părăsi biroul colonelului.

...Mihai sosi târziu, punând la încercare răbdarea lui Baraban. Era ud de ploaie și se plânse că îi este frig.

— Asta nu-i zi de miez de august, ci de toamnă! se revoltă el. Parcă s-au întors toate cu dosul în sus.

— Te așteaptă tovarășul colonel! îl anunță sec Baraban.

— Mă bucur, făcu morocănos Mihai, dar nu se grăbi.

Continua să se scuture ca o pisică ieșită din apă și își tamponă ceafa cu batista.

— Ai să vezi și fotografiile, încercă Baraban să-i ațâțe zelul.

— Am plecat, zise Mihai, într-un târziu, netezindu-și părul cu mâna.

Arghir nu era grăbit să-i înșire în față setul de fotografii pe care i-l adusese Baraban. Nici Mihai nu întrebă de ele, ca și cum n-ar fi știut nimic.

— Doctorul Ion Roman pleacă peste zece zile, raportă Mihai. Pe trei septembrie începe ciclul de conferințe... Ce facem, tovarășe colonel? întrebă el ultimativ.

„Mersi bine!” parcă răspunseseră privirile colonelului la întrebarea tranșantă a maiorului.

— Asta-i explicația grabei spionilor! vorbi în sfârșit colonelul.

— Vreți să spuneți că au neapărat nevoie de însemnările doctorului Roman? făcu o scurtă pauză, după care continuă: Prin urmare ostilitățile vor continua acolo. Va fi greu... Ne va fi foarte greu, se corectă el și colonelul îl aprobă cu o ușoară înclinare a capului... însemnările lui Roman vor fi transmise lui Raul, iar acesta va trebui să le transmită acolo, în străinătate, direct lui Globi...

— Asta-i mai puțin important, preciză Arghir și Mihai se întrebă de ce era mai puțin important.

— Totuși, încercă el să pătrundă în logica lui Arghir, transmiterea lor în străinătate va scoate la suprafață pe

încă cineva; pe cel care va face oficiul de curier...

— Nu cred, îl contrazise colonelul... Raul nu va risca să mai ia legătura cu cineva. Și așa a riscat mult, enorm de mult... Stau și mă întreb de ce a făcut-o? Ce se ascunde în spatele acestui risc? Acolo, în străinătate, spuse Arghir, în altă ordine de idei, se va consuma un alt act al piesei, tunde nu-i neapărat nevoie de însemnările doctorului Roman... Ele pot folosi ca un argument în plus, argument final... Și sub o altă formă... Arătate acolo lui Roman, își dezvoltă ideea Arghir, nu vor avea alt efect decât o repulsie a doctorului față de ei și de metodele lor... Sunt nevoiți, și o știu foarte bine, să lucreze atent cu Roman, să încerce să-l sensibilizeze cu argumente de ordin practic și moral, să-l convingă că ei sunt niște îngeri suavi, care nu-i vor decât binele, îngeri puși în slujba înaltelor comandamente umaniste ale științei...

Mihai urmărea cu interes și cu puțină ciudă pe sine însuși explicațiile fără fisură ale lui Arghir.

— Atunci, pentru ce au forțat accesul la însemnările doctorului Roman? nu se putu abține Mihai să nu întrebe. Era o întrebare firească, ce rezulta din fapte și nu din speculații în care „dacă” și „poate” aveau preponderență.

— Pentru continuarea piesei aici, la noi, dacă acolo nu vor avea audiență la înțelegerea doctorului. Și știi bine

că nu vor avea!

În fața Lui Mihai se înfățișa un plan clar, țesut cu migală și răbdare de Globi, Hym și ceilalți, un plan în care, la început, Felicia Bașa avusese rolul principal... Felicia Bașa!... Dacă ar fi avut un caracter ferm, acum n-ar mai fi discutat despre acest caz. Totul ar fi curs altfel, iar Hym, păcătosul de Hym, ar fi fost acolo unde îi este locul.

— Și-acum privește aceste fotografii, îl auzi Mihai pe Arghir. Ridică plicul pe care colonelul îl împinsese către el. Privi fotografiile, ascunzându-și cu greu uimirea.

— Vom avea din nou bătaie de cap, constată Mihai.

— Știi ce ai de făcut, nu?

— Da, știu, tovarășe colonel, dar doctorul Roman va pleca în curând...

— În privința doctorului nu-ți mai face griji, îl liniști Arghir... Despre Manole Pardea însă, continuă puțin îngrijorat colonelul, ți-am atras atenția. Îți amintesc din nou, pentru că n-aș vrea să avem surprize. Raul este în stare de orice...

— Și Hym, tovarășe colonel, interveni Mihai.

— Și el, întări Arghir, deși nu cred că va risca... Cel mult îi va sugera lui Raul sau altcuiva cum să procedeze cu asistentul sanitar... Deși... Arghir se lăsă pe speteaza scaunului, fără să-și ducă ideea până la capăt... Deși, reluă el într-un târziu, nu prea văd ce rost ar avea să

stârnească furtuna, fără să fie nevoie. Totul depinde de noi... Și, în primul rând, de tine, îl avertiză Arghir.

Mihai înțelese ce voia să spună colonelul, iar acest „... în primul rând, de tine” îl împovăra și strecură în el o neliniște vagă... Sicu Dercu, Manole Pardea, oameni obișnuiți, fiecare cu ale lui, picaseră așa, dintr-o dată, în toată combinația lui Hym... Raul Campa avusese nevoie de amândoi. Mihai era îndreptățit deocamdată să folosească *avusese* și nu *avea*. Se putea însă înșela. Raul, Hym ori altcineva erau capabili oricând de o surpriză. Așa că el. Mihai. Nu avea încă dreptul sa tragă linie peste numele lor...

— O să-l țin mai din... scurt pe Raul, tovarășe colonel... Și pe Hym, bineînțeles, adăugă, după ce văzu cutele ce se adunau între sprâncenele colonelului... însemnările fotocopiate din fișetul doctorului trebuie să ajungă în mâinile vreunuia din ei. N-au fost fotocopiate numai așa, să fie...

— Și dacă ar fi fost furate numai așa? lungi colonelul ultimul cuvânt.

Mihai căuta un fir, cât de subțire, care să justifice supoziția colonelului. Dar nu găsi. Nici n-avea ce să găsească. Uneori Arghir ironiza în asemenea mod, încât, în primul moment, nu-ți puteai da seama. Iar Mihai nu sesizase ironia colonelului. Era încă sub impresia avertismentului cu privire la Manole Pardea.

Ultima întâlnire, de sâmbătă seara, dintre Manole și Raul, alimentase temerile colonelului. Și nu numai ale lui. Raul dovedise, dacă mai era nevoie de asta, că era nu numai inteligent și spontan în tot ce făcea, ci și de o perfidie ieșită din comun.

3

Ceva ca o presimțire se agățase de Julia, deși, în ultimul timp, Hym se purta atent cu ea. Suspect de atent, remarcase Julia în sinea ei, așteptând ca după avalanșa de... drăgălășenii și politețe exagerată, Hym s-o coboare în ceea ce numea „tensiunea cea de toate zilele a meseriei”. Îl tatonase, atât cât putuse s-o facă fără ca partenerul ei să bage de seamă, dar Hym nu se dezvăluise.

— Încă puțin și vom pleca, Julia, o asigurase el de câteva ori, intuind nerăbdarea femeii. Julia ridicase din umeri.

— Cum vrei, Hym, îi zâmbise ea. Am început să mă obișnuiesc cu lenea... Nimic nu-i mai ușor decât să te obișnuiești să nu faci nimic.

Hym își lățise fața în încercarea sa de zâmbet de totdeauna, când voia să fie amabil și o invitase la o plimbare. Apoi, seara, cinaseră împreună în restaurantul hotelului. Târziu, spre miezul nopții, îi

urase noapte bună și se despărțise de ea în hol.

Julia se trezi după ora nouă. Ridică storurile de la ferestre. Încăperea fu inundată de lumină, iar Julia începu să fredoneze veselă un cântec din copilărie, ce țâșnise pe negândite din uitatul colț al amintirilor. Uitase și de Hym, și de Globi, și de ea. Julia de ieri; uitase de tot ce putea să-i strecoare permanentul sentiment de încordare și neliniște ce o însoțea, uneori, și în somn. Când începu să se îmbrace sună telefonul. Era Hym. Hym cel „de toate zilele”, care acum strivea cu glasul său amintirea acelui cântec din copilăria Juliei.

— Te aștept în hol, Julia, îi spuse Hym și închise.

„Asta-i piesa”, se resemnă Julia... Hym o salută politicos pe Julia cea din totdeauna, așa cum o cunoștea el, cum era convins că o cunoaște. Deși amabil, Julia descoperi în tonul lui Hym acea nuanță ce nu-i era străină și o avertiza că Hym avea să-i dea de lucru. Ar fi putut să protesteze, să-i amintească de promisiunea pe care i-o făcuse la mare, în noaptea aceea, la capătul falezei, când o asigurase că, după ce avea să-l cunoască pe doctorul Ion Roman, n-avea să mai fie niciun „... și pe urmă”... Dar Hym nu se ținea de cuvânt. Să-i reproșeze? Nici gând. Cu Hym, știa prea bine, nu se putea tocmi. Și, cu atât mai puțin, cu Globi. Cu pipernicitul acela de Globi, care o putea desființa cât ai clipi.

Deci Julia îi surâse lui Hym și amândoi intrară în restaurant.

*

Mergea încet, strângându-se în ea cu încordarea pe care nu o pot da decât încrâncenarea sau incertitudinea. Ori amândouă la un loc. Peste bulevard plutea lumina după-amiezii; pe lângă Julia oamenii parcă alunecau.

Julia nu se grăbea. Mai avea o jumătate de oră până la începerea filmului. Când Hym îi spusese ce avea de făcut, Julia nu sesizase pericolul la care se expunea. Nu era nici pe departe o joacă, ci un lucru plin de risc, în care neprevăzutul, și nu numai el, putea pune punct într-un mod mai mult decât neplăcut „excursiei” ei în România.

Hym era la adăpost, nu risca nimic sau aproape nimic. În cazul în care ea era prinsă, Hym n-avea decât să declare că nu știe nimic și ar fi ieșit din cauză mai mult decât onorabil. Gânduri, gânduri negre, semn că perioada de acalmie în care o lăsase Hym nu-i făcea bine, îi alimenta teama. Hym, în cazul în care ea ar fi fost prinsă, n-ar fi avut decât de pierdut. Globi, nu numai că l-ar fi debarcat, dar i-ar fi plătit așa cum știa el s-o facă. Deși nu cunoștea prea multe din dedesubturile acțiunii pe care aici o conducea Hym, Julia avea destulă experiență să-și dea seama că era vorba de ceva serios, de mare preț pentru Globi și ceilalți de dincolo. Acest

raționament o liniștea. Hym luase toate măsurile ca „jocul” să se desfășoare fără incidente și complicații. Julia era convinsă de acest lucru din ce în ce mai mult. Îl cunoștea pe Hym, mai lucrase cu el și nu avusese de ce să se plângă...

...Intră în cinematograf și prezentă plasatoarei biletul pe care i-l dăduse Hym la prânz. Locul nu era prea bun; se afla cam departe de ecran, pe penultimul rând, ultimul loc, lateral. Dar nu avea prea mare importanță. Nu filmul o interesa pe Julia... Locurile se ocupaseră, se stinse lumina și începu „jurnalul de actualități”... Urmă filmul; un film cu un șerif isteț și voinic, cu o fată frumoasă, care cânta într-un local, cu bandiți care beau vârtos și apoi își dădeau cu scaunele în cap, cu urmăriri...

Cineva de pe scaunul din spate îi șopti la ureche numele și Julia tresări Apoi o mână se strecură pe lângă spătar și Julia înțelese. Degetele sale apucară obiectul acela mic, un fel de tub de ruj, și îl strânse în palmă, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu fugă, așa, dintr-o dată, ca o vietate ciudată și sperioasă. Pe ecran șeriful se răfuia singur cu vreo cinci bandiți, pistoalele păcăneau înverșunate, bandiții se săltau pe rând și mureau cuminți de gloanțele pe care le slobozea râzând șeriful cel isteț... Venea și cântăreața, se urca pe cal alături de șerif, începea să cânte și... Filmul se sfârși, lumina țâșni

neplăcut de repede, spectatorii se îmbulziră spre ieșire. Julia strecură tubul acela micuț ce i se încălzise în palmă într-un buzunăraș de la șold mascat de pliurile rochiei și ieși afară. Cine-i dăduse tubul? Când se aprinsese lumina, se întorsese brusc, dar scaunul din spatele ei era gol.

4

Mihai fluiera încet, plimbându-se prin birou cu mâinile înfipte adânc în buzunare. Sosise când începuse să se însereze; întrebase de colonelul Arghir și aflase că „bătrânul” plecase devreme, lăsând vorbă că nu se mai întoarce decât a doua zi de dimineață. Despre Baraban i se spusese că s-a dus până „undeva” și peste vreo jumătate de oră vine. Cineva care nu-l cunoștea ar fi putut să jure că Mihai era omul cel mai fericit și fără griji din lume, că toate îi mergeau în plin și că acum își omora timpul fără rost, măsurând biroul de la un cap la altul, așteptând o veste care, fără îndoială, nu putea fi decât bună. De așteptat, Mihai aștepta mai multe vești, cât despre faptul că, neapărat, trebuia să fie și bune, asta nu mai depindea de el. Și nici de Matei și Vâlsan, cu care avea întâlnire. Afară se înserase de-a binelea, prin fereastra întredeschisă pătrundeau zgomotele de noapte ale orașului și un aer călduț, moleșitor, ridicat

din asfaltul încins peste zi. După umezeală și răcoare, cerul se limpezise dintr-o dată și se încălzise ca în toiul verii, deși, după calendar, se apropiau primele zile de toamnă. În birou pașii maiorului sunau înăbușiți de covor, iar neonul arunca o lumină egală și albă, cu care Mihai se obișnuise greu. I se părea o lumină rece, o „lumină fără lumină”, cum îi spusese odată lui Baraban, care îl privise circumspect, așteptând să urmeze și... poanta. Dar nu mai urmase nimic, spre dezamăgirea colegului său de serviciu.

Cu toate că îi aștepta pe Matei și Vâlsan, Mihai nu se gândea acum la ei. Și nici la Hym sau la Julia, ci la cu totul altcineva, la Anca Pascu, la femeia cu „probleme”, cum o caracterizase Baraban. Îi telefonase câteva zile la rând. Iar telefonul femeii sunase în gol, biciuindu-i răbdarea.

Crezuse că telefonul este defect, reclamase la „deranjamente”, dar i se răspunsese că, probabil persoana căutată nu este acasă sau are telefonul închis. Închis?!? Imposibil, atâtea zile la rând. Plecase din București? Orgoliul îi era zgândărit de faptul că nu-i spusese. Avea acest drept; să fie anunțat. Un drept, de ordin, hai să zicem, moral, dacă nu și puțin sentimental. Ar fi putut să treacă pe acasă pe la ea; pretext putea găsi; de pildă, că vrea să-i vadă mama sau fiul, dar n-o făcuse. Din jenă, din neglijență, din... Ce mai, asta era situația.

— Intră, se întoarse agasat spre ușă. Cineva ciocănise. Intră o dată! ridică glasul.

Și Matei intră. Locotenentul era asudat, ca și cum ar fi descins dintr-o etuvă.

— Să trăiți!

— Stai jos și treci pe emisie! îl îndemnă maiorul... Aprinde-ți și țigara, fi-ți-ar a dracului să-ți fie, dar mai repejor, că văd că dacă te mai las dai în primire.

Fața obosită a tânărului se destinse într-un surâs și se lăsă pe fotoliul din fața biroului. Cât despre țigară n-o aprinse, deși o scosese din buzunar și o învârtea între degete.

— Tovarășe maior, se săltă de pe fotoliu Matei, încruntându-se, pe Sicu Dercu ăsta o să-l pocnesc într-o zi peste ceafă, să-i iasă toate romanele și poeziile din căpățâna aia seacă...

Mihai se întoarse spre el, îl privi atent și se înveseli brusc.

— Să nu faci asta, flăcău, că nenorocești editurile, or să trebuiască să mai scoată din redactori din lipsă de lucru... Și-apoi de ce ești așa de pornit împotriva lui Sicu?

Chinuită, țigara din mâna lui Matei se subția văzând cu ochii, firișoarele de tutun cădeau pe covor.

— Tovarășe maior, că scrie cai verzi pe pereți, îl privește pe el și pe cei care-i dau curaj; că mai face unele

învârteli la cooperativă ne cam privește și pe noi, deși asta ar fi, în primul rând. Treaba miliției, dar că se învârte în jurul lui Raul Campa, asta ne privește exclusiv pe noi și mai ales pe mine...

— Cum mai ales pe tine?

— Pentru că dumneavoastră mi-ați atras atenția că răspund cu capul dacă-l las pe Sicu să comită ceva care are tangență cu problemele noastre...

— Tangență... cu... clatină dezaprobator din cap Mihai. Eu ți-am spus și-ți repet că Sicu, așa cum este el, nu trebuie lăsat în ghearele lui Raul Campa.

— Am să-l chem pe Sicu și am să...

— Ba n-ai să nimic! Așa poate și-o moașă comunală, care n-are habar de muncă de securitate. Tu, ca ofițer... Uite ce-i, gândește-te mai mult și aleargă mai puțin, se enervă Mihai brusc, dar îi păru rău imediat. Continuă mai calm: dacă ai greutăți, hai să vedem împreună ce facem.

— Tovarășe maior, parcă imploră înțelegere Matei, nu Raul Campa îmi dă bătaie de cap, ci Sicu Dercu... El se ține după Raul, nu Raul după el... Dimpotrivă, Raul îl evită cât poate, numai că Sicu nu-l lasă deloc...

— Și ce ți se pare neclar în asta? Raul nu mai are niciun interes să mențină legătura cu Sicu... L-a folosit, ca, prin el, să-l cunoască pe Manole Pardea, prietenul lui Sicu.

— Aveți dreptate, dar de unde să știu eu dacă nu cumva Raul, asaltat de Sicu, n-o să-l folosească și pe el?

— Dacă te mai gândești o să găsești soluția... Vii la mine, o mai șlefuim... Dar, ține minte, de Sicu răspunzi personal... Când va fi momentul o să și stăm de vorbă cu el... Acum trebuie să-i facem bine cu de-a sila, cum se spune... Asta-i munca noastră... Să-i și ferim pe oameni să greșească!

Matei oftă cu năduf, voi să-și aprindă țigara, dar nu mai rămăseseră decât câteva firișoare de tutun pricăjite în foița „dezumflată”...

— Și aș mai avea ceva de raportat, spuse Matei după ce scoase din pachet o altă țigară... Pe Hym l-a apucat din nou pasiunea ilustratelor. A mai scris un teanc...

— Mi-am închipuit, spuse Mihai ca pentru sine. Matei auzi remarca maiorului și se întrebă de ce oare șeful său se așteptase la cele ce făcuse Hym. Și chiar dacă l-ar fi întrebat, Mihai n-ar fi putut să-i spună încă totul. Adevărul până la capăt nu-l știau decât doi oameni: Mihai și șeful său, colonelul Arghir.

În sinea sa, Mihai îi dădea dreptate lui Matei. Sicu Dercu devenise incomod pentru Raul; îl sâcâia, îl stingherea din ce în ce mai mult și n-ar fi fost exclus ca Raul să treacă la o măsură forte ca să scape de Sicu, acest pisălog, mâzgălitor de hârtie fără har, zăpăcit de-a binelea de mirajul cuvântului tipărit sub care să-și vadă

semnătura. Dacă ar fi știut cine era de fapt Raul, Sicu s-ar fi îngrozit și ar fi fugit de el. Dar Sicu nu știa. Nici n-avea cum. Și nici de spus nu i se putea spune deocamdată... Ar fi fost o soluție. Această soluție se numea Manole Pardea. Dar folosirea ei depindea de încă multe altele, printre care și de cele ce avea să-i raporteze căpitanul Vâlsan în seara aceasta...

— Asta-i tot, Matei, îi spuse Mihai cu simpatie.

Locotenentul salută și ieși din birou fără să-și fi aprins țigara.

...Vâlsan sosi târziu și lui Mihai i se păru neverosimil de bine dispus după o zi care, fără îndoială, fusese destul de zbuciumată.

— În primul rând să încep cu Felicia Bașa.

— Cu Felicia?! se miră Mihai.

Nu vedea nicio legătură între doctorița aceea rătăcită printre străini și treaba pe care Vâlsan o avusese de rezolvat. Vâlsan nu-i satisfăcu imediat curiozitatea, ci tărăgănă explicația cu o introducere care lui Mihai i se păru nu numai inutilă, dar și agasantă.

— Azi, doctorul Ion Roman a primit o scrisoare de la Felicia... Și încă pe adresa de la spital... Acum, cu două zile înainte de a pleca din țară. Este un fel de declarație de amor; nu directă, firește, dar suficient de străvezie pentru a fi înțeleasă.

— Și doctorul, doctorul cum a reacționat?

— Ca un om normal!

— Ce înțelegi tu prin om normal în cazul de față?

— Era emoționat puțin. Și parcă și trist pentru soarta tinerei doctorițe... Sunt sigur că Felicia îi cam intrase în inimă... Pe de altă parte era și revoltat.

— Sper că n-a înjurat-o!

— O, nu, dacă ar fi făcut-o n-ar mai fi fost un om normal... Dar, după cum mi-am dat cu seama, nu-i putea ierta Feliciei Bașa fuga din țară.

— Va trebui să ținem seama de toate astea, gândi cu glas tare Mihai. Mă întreb însă de ce i-a scris la clinică? Nu-și dădea seama că îl compromite?

— Poate e un joc psihologic pe care altcineva l-a regizat, opină Vâlsan.

— Joc psihologic?! se miră și întrebă în același timp Mihai. Nu descifrez subtilitatea acestui joc psihologic, cum îi spui tu... îl putea face și scriindu-i pe adresa de-acasă.

Vâlsan nu-i răspunse. Se gândea, dar, degeaba, nu găsea niciun argument în sprijinul ideii pe care o lansase spontan. Nici Mihai nu mai insistă. Un fluture de noapte se strecurase în birou și pâlpâia de-a lungul tubului de neon, într-o zbatere continuă și istovitoare ca și cum ar fi căutat scăparea dincolo de lumina albă ce-l fascina și-l ținea lipit de ea ca un magnet perfid și tenace. Mihai privi fluturele și din nou se gândi la

Felicia Bașa, doctorița ce rămăsese printre străini. Dar nu mai aduse vorba despre ea.

— Julia a primit fotocopiile după însemnările doctorului Roman. I le-a înmânat Rozalia Medirra...

— Asta-i culmea! nu se putu stăpâni Mihai... Culmea imprudenței, ca să nu spun a prostiei...

Vâlsan depărtă brațele și le lăsă să cadă pe genunchi. Adică: „Imprudență, prostie, asta-i!"

Telefonul sună și Mihai ridică receptorul.

— Da, eu!... Să trăiți!... Da, am înțeles.

Și lăsă receptorul în furcă. Mihai părea uimit și Vâlsan îl întrebă ce s-a întâmplat.

— Hym și Julia și-au făcut bagajele!

— Părăsesc țara?

— Numai Julia. Hym și-a reținut o cameră la un hotel în Suceava...

— Ce poate să însemne asta?

— Nu știu, Vâlsane, nu știu, răspunse Mihai cu o furie reținută. Să zicem că vrea să viziteze mănăstirile din nordul Moldovei!

— Nu m-ar mira ca să distrugă fotocopiile, spuse Vâlsan cu îndoială.

— Vâlsane, am găsit! jubilă Mihai... Fă legătura; forțarea fișetului doctorului Roman, amestecarea în problemă a lui Manole Pardea, apariția Rozaliei Medirra, soră la clinica unde lucrează doctorul Roman,

scrisoarea Feliciei pe adresa clinicii! Ai înțeles, Vâlsane?

— Nu, mărturisi sincer căpitanul... Adică ceva, ceva pricep, se corectă Vâlsan... Un fel de foc încrucișat cu ținta clinica, descoperirea...

— Cu ținta doctorul Ion Roman, Vâlsane. Este exact ce ai spus tu: joc psihologic... Un joc cu o bătaie lungă, mult mai lungă decât ne imaginăm noi. Iar faptul că Hym a rămas în țară îmi dă certitudinea că ultimul act al piesei se va desfășura aici.

P.S. Cu maiorul Mihai Dragu

— Hm! făcu Mihai, punând pe măsuță manuscrisul. Hm! mai făcu o dată, așezându-se mai bine pe scaun. Hm! făcu a treia oară, uitându-se la mine ca un editor care ar vrea să mă taie din planul ferm.

— De ce, hm! l-am întrebat, furnicat de rele presimțiri.

— Pentru că vreau să-ți creez complexe... Da, complexe față de tine *însumi*... Ai auzit bine, de *tine însumi,* pentru că ori eu, ori tu suntem tot un... înger... Eu, creația ta, sini tu, iar tu ești eu, creația ta...

— Aha!

— Niciun aha, fratele meu, niciun aha! Dacă ai fi fost pătruns de acest adevăr indiscutabil nu m-ai fi pus într-o situație penibilă față de colonel... Nu te mira; stai și ascultă. Pentru ce îl pui pe șeful meu, colonelul Arghir,

să gândească pentru mine? Încep să-ți descifrez mentalitatea... Dacă e șeful meu trebuie să le știe pe toate și să nu greșească, iar eu să n-am dreptate, să aștept cuvântul lui ca milogul paraua, să...

— O, potolește-te, Mihai, că-mi faci necazuri...

— Asta și vreau, să te învăț minte să scrii ceva mai mult despre adevărul gol-goluț și ceva mai puțin despre adevărul care-ți face ție bine...

— Îți promit să...

— Lasă promisiunile. Așa sunteți toți când n-aveți încotro. Pe urmă... Ce să mai vorbim?! Așa... Acum să lămurim ce era cu acele fotografii pe care mi le-a arătat colonelul. Ele înfățișau pe Rozalia Medirra, care...

— Stop, îți interzic să continui!

— Bine, cedă suspect de ușor Mihai, dar Hym de unde știa românește? Ai amintit asta pe undeva, și ai lăsat-o baltă... Eu mă simt obligat să...

— Te rog taci, că se duce de râpă toată acțiunea...

— Aici chiar ai dreptate, fu nespus de blajin Mihai. Eventual întrebarea ar putea constitui o sursă de deducții, pe care fiecare cititor să le facă. Dar cu o condiție: să nu citească sfârșitul cărții... Un alt lucru, care de-acuma mă nemulțumește profund, dragul meu. Ce vrei să insinuezi cu faptul că Anca nu mi-a răspuns la telefon? Că este cu altul? Ei bine, adevărul este că nu avea cum să-mi răspundă pentru simplul motiv că

părăsise Bucureștiul împreună cu mama și băiețelul ei... De anunțat a încercat să mă anunțe, numai că eu am fost plecat din oraș. Și, ca să lichidez acest caz, Anca Pascu, află că, orice ai face, eu nu mă însor cu ea! De ce? Cine nu mă lasă? Nu mă lasă prejudecata! Anca a mai fost căsătorită, arc și un băiat, drăguț, e drept, dar nu-i al meu, așa că... Asta-i. Lasă-ne, frate dragă, prieteni. Este mai bine pentru toată lumea, inclusiv pentru Baraban, care are ce are cu dosarul fetei...

— Ascultă, Mihai, îmi ceri imposibilul, este împotriva convingerilor mele, a principiilor care mă animă și mă obligă totodată, a tuturor...

— Demagogule[16]!

— Cum ai spus?

— Așa cum ai auzit... însoară-te tu cu Anca!

— Imposibil, sunt însurat, am cincizeci de ani, pe când ea numai treizeci...

Mihai începu să râdă de se zguduia scaunul pe care sta. Îl priveam, mai mult înfricoșat decât uimit.

— Liniștește-te, îmi spuse el, sunt în toate mințile, dar debitezi niște enormități... Crezi că ești primul bărbat care dă divorț ca să se însoare cu una mai tânără decât el cu douăzeci de ani?

— Și crezi că e bine așa?

---

[16] Persoană care încearcă să-și creeze o popularitate prin discursuri bombastice, prin promisiuni mincinoase, prin laude nemeritate.

— N-am de unde să știu, că n-am făcut experiența... Bănuiesc însă că pentru un astfel de bărbat e plăcut...

— Îmi răspunzi anapoda, Mihai. Ocolești esența, partea serioasă și rațională a problemei!

— Și să știi c-o fac intenționat, mărturisi el serios, pentru că voi, scriitorii, complicați uneori viața numai ca să păreți interesanți, profunzi, iar alteori o simplificați de capul vostru, ca să vă iasă pasența...

— Vezi tu, Mihai, literatura nu înseamnă copie, ci...

— Știu, știu, mă întrerupse el puțin brutal, literatura este o transfigurare artistică, o recreare a realității etc., etc.

— Ești ironic!

— Hai să-i lăsăm pe alții să judece cum sunt și să ne întoarcem la cartea ta.

— De acord, am convenit eu ușurat.

— Să lămurim cititorii de ce, în după-amiaza aceea de sâmbătă, Raul l-a chemat pe Manole Pardea în oraș... Pur și simplu ca să-i ofere o bere și să pălăvrăgească despre starea vremii.

— Mihai, nu sunt de acord cu tine. Raul a făcut efortul să-l cunoască pe Manole ca să discute nimicuri cu el?

— Exact, fratele meu, exact! Raul este un om inteligent și ingenios, iar Manole Pardea, de fapt...

— Nu, Mihai, nu, până aici, te rog, până aici!

— Fie, o fac pentru tine, că ești băiat bun... Te-am

salutat și vânt din spate să poți naviga mai departe pe furtuna ce-or să ți-o dezlănțuie Globi, Hym et Co. Mai ales că Hym a rămas aici, în eventualitatea că Globi nu va reuși să facă acolo ce și-a pus în gând...

A opta după-amiază

1

Avionul sparse plafonul de nori, mai zbură un timp cu scame albicioase lipite de fuselaj, apoi răsări dintr-o dată, undeva, jos, departe încă, orașul imens, tentacular, cu clădirile lipite una de alta, ce păreau cenușii în lumina difuză a după-amiezii târzii. Motoarele își schimbau diapazonul[17] cu fiecare viraj larg ce apropia orașul de avion, iar clădirile păreau că se înclină molatic într-o parte și alta... Părea că orașul se răstoarnă și nimeni nu-și dădu seama când dispăru. Câteva case răzlețe alergau în întâmpinare; apoi rămaseră în urmă și ele și aerogara apăru masiva, cu pistele de beton parcă fără sfârșit. Roțile iscară jerbe subțiri de scântei când aeronava începu să salte mărunt, iar frânele să chiuie subțire.

Aterizarea fusese fără cusur; pasagerii răsuflării

[17] Totalitate a sunetelor pe care le poate produce vocea omenească sau un instrument muzical, de la sunetul cel mai jos până la cel mai înalt.

ușurați, pipăindu-și centurile de siguranță, devenite accesorii inutile.

Doctorul Ion Roman coborî scara metalică, lipită de ușa avionului, încă puțin amețit de călătorie și respiră adânc aerul umed al posomorâtei zile de septembrie.

Formalitățile vamale se terminară repede și Roman păși în imensa sală de așteptare cu sfiala și curiozitatea omului care se află pentru prima dată pe un aeroport străin. Și, deodată, îi ieși în întâmpinare un bărbat înalt, elegant, care își scoase pălăria moale de fetru, salutându-l curtenitor.

— Sunt doctorul Althus Irvin, se recomandă el... Domnul doctor Ion Roman?

O fată tânără și drăguță, care răsărise parcă în dreapta profesorului îi traduse lui Roman într-o limbă română corectă, cu un ușor accent străin. Lui Roman îi plăcu mai ales cum fata pronunța cuvântul „sunt”. Spunea „sont”, prelungindu-l pe „o”.

— Încântat, domnule doctor, încântat, rosti Roman, iar interpreta se trezi traducându-i doctorului Althus, în limba română, cuvintele rostite de Roman în limba natală a amabilei gazde. O clipă se uitară, uimiți unul la altul, apoi izbucniră în râs, iar translatoarea se scuză jenată.

— Deformație profesională. Scuzați, am vrut să spun conștiinciozitate, îi luă Roman apărarea fetei fără să fie

nevoie, mai mult ca să spună ceva.

— Sunt plăcut surprins că știți atât de bine limba noastră, îl flată Althus pe Roman. Și, către fată, care părea stingherita: Nu te necăji, domnișoară Any, cu voia domnului doctor Roman o să ne însoțești în continuare. Nu putem renunța definitiv la serviciile dumitale.

— Evident, domnișoară, evident, domnul doctor Althus are perfectă dreptate. Și dacă o să-i traduceți din când în când pe românește va fi, cred, spre folosul domnului doctor când ne va vizita, la rândul domniei-sale, țara.

— Vă mulțumesc în numele domnișoarei Any pentru amabilitatea dumneavoastră.

Și Althus se înclină ușor spre Roman.

Ieșiră din sala de așteptare, în care domnea o forfota continuă și se încrucișau apeluri în difuzare. În fața peronului larg, hașurat de coloane înalte ce susțineau un imens plafon din sticlă, aștepta automobilul doctorului Althus, în care îi invită pe Roman și pe translatoare.

Autostrada ce ducea spre oraș se întindea dreaptă și sobră, ca și imensa pistă pe care aterizase puțin mai înainte avionul. De o parte și de alta a autostrăzii, stâlpi înalți din beton susțineau globuri de un alb lăptos, care, din viteza automobilului păreau niște perle uriașe înșirate pe un fir invizibil. Automobilul, condus de un

șofer tânăr, stilat, părea lipit de autostradă. Cauciucurile fluierau uniform, suspensiile moi îi legănau ușor. Apropierea orașului îl făcu pe șofer să încetinească viteza.

— Regret, domnule doctor, continuă discuția Althus, că s-a stricat timpul. La noi toamnele sunt capricioase, nu ști la ce te poți aștepta de pe o zi pe alta. Mi se întâmplă uneori, în zilele calde, să plec fără pardesiu, pentru ca la prânz să regret lipsa de prevedere.

— La noi, de obicei, toamnele sunt blânde și frumoase, spuse Roman, întorcându-se spre Althus... Asta nu înseamnă că suntem feriți de surprize!

— Mi s-a spus că românii sunt foarte ospitalieri și comunicativi. Clima, domnule doctor, clima și-a pus pecetea. Ai noștri sunt mai reci, mai sobri, ca și clima noastră.

Roman privi fugitiv profilul lui Althus, puțin colțuros, deși nu lipsit de o anumită armonie.

Any stătea cuminte lângă șofer, cu picioarele întinse fără să pară că o interesa altceva decât panglica drumului și, din când în când, acele vitezometrului.

Automobilul pătrunse în oraș strecurându-se cu abilitate prin aglomerația de mașini și opri în fața hotelului „Europa”, un edificiu masiv și impunător, cu o intrare largă, somptuoasă, la care ajungeai după ce urcai câteva trepte din marmură neagră. Ușile înalte,

din sticlă, glisau când te apropiai de ele, invitându-te să pășești în holul luminat discret, pe covoarele de culoarea muștarului. Doctorul Althus îl însoți pe Roman până în garsonieră, ca și cum ar fi vrut să se convingă personal că toate fuseseră rânduite așa cum dorise el.

— Domnule doctor, se înclină în felul său obișnuit Althus, am să vă las singur pentru a vă putea odihni după călătorie... Cu voia dumneavoastră, am să revin la prânz... Orele două vă convin?... În timpul mesei vom avea timp să discutăm despre program...

Roman fu de acord cu propunerea lui Althus; nici n-ar fi putut proceda altfel, își dăduse seama că Althus îi ceruse părerea din politețe. Programul îl avea întocmit demult, pe ore. Strânse mâna lui Althus, o mână uscățivă, dar puternică. Rămas singur, Roman se dezbrăcă și se întinse pe pat. Atâtea impresii în atât de puțin timp! Încercă să le ordoneze. Apoi, să alunge țiuitul acela prelung din urechi, care nu-i dădea pace de când coborâse din avion.

Althus! Althus îi făcuse o impresie bună. Amabil, chiar exagerat de politicos, dar puțin prea calculat, atât în gesturi, cât și în cuvinte. Lui Roman îi făcea impresia unui om care execută corect, cu foarte vagi adaosuri personale, un rol învățat și jucat ani și ani de zile.

Any! Despre ea nu-și formase încă o părere. O fată

drăguță, conștiincioasă în meseria ei, care prin supunere și corectitudine își câștiga existența. Omisese un lucru ce pleda pentru doctorul Althus: înțelegerea sa față de Any. Deși nu avea nevoie de serviciile ei, o păstrase pentru cele câteva zile pe lângă el.

În cameră era liniște; izolația fonică oprea în fața ferestrelor zgomotul orașului, trepidația sa infernală, ca în orice metropolă modernă a lumii.

De dimineața se aflase în țară, își băuse cafeaua la aeroport, iar acum era la sute și sute de kilometri, în mijlocul unor oameni care vorbeau altă limbă și aveau alte obiceiuri Gândul acesta ciudat nu-l surprindea totuși, îi excita numai curiozitatea. Dacă ar fi fost după el ar fi coborât chiar acum în stradă, s-ar fi amestecat printre oameni, să vadă, să cunoască, să știe cât mai mult și mai repede.

Și Mihai îi spusese că era posibil ca aici cei interesați să-l abordeze, să-l determine să... O, dar era ridicol; cumplit de ridicol și fără sens să încerce cineva ceva, așa cum făcuseră cu fosta sa colegă, doctorița Felicia Bașa... Regreta sincer pentru ea, și nu numai pentru ea. O dezaproba, dar fără să o urască. Nu ar fi putut. Îi spusese acest lucru și lui Mihai, care îi replicase că ura era un sentiment personal, ce privea pe fiecare. Ca și dragostea, de altfel

Telefonul de pe noptieră țârâi prelung și Roman

întinse mâna firesc, fără surprindere, ca și cum s-ar fi aflat acasă la el.

— Alo!... Alo!

Nu-i răspunse nimeni și Roman așeză receptorul în furcă. Probabil fusese o greșeală...

2

Doctorul Althus avusese grijă ca Roman să nu se plictisească. În două zile îl programase să țină două conferințe și să participe la o discuție cu un grup de medici, discuție care se prelungise nesperat de mult. Și cum discuția avea loc într-o clinică, doctorul Roman fu invitat să facă și o scurtă vizită și să-și spună părerea în câteva cazuri dubioase, în care analizele se băteau cap în cap.

Vizitase și orașul, însoțit de Althus și Any. Fata se dovedise un ghid prețios; poate și acesta fusese unul din motivele care-l determinase pe Althus s-o păstreze pe lângă ei. Lui Roman i se părea interesant totul, mai ales străzile și clădirile vechi ale orașului, cu nota lor de insolit, în care puteai descifra o întreagă istorie, peste care patina vremii adăugase un plus de farmec.

...Prânzeau într-un restaurant din parcul central al orașului; Althus amabil ca de obicei, Any surâzătoare și atentă cu musafirul. Deodată, Roman tresări surprins.

Julia însoțită de un bărbat se strecura printre mese, căutând un loc. Privirile li se întâlniră. Julia schiță un gest de uimire și se opri. Roman se înclină familiar și Althus se întoarse.

— Aveți și prieteni pe-aici?!?

— Ne-am cunoscut în România, pe litoral, îi explică Roman. Lucrează la firma de produse chimice „Q et Co"

— Cunosc firma, domnule doctor, fabrică unele din cele mai căutate produse farmaceutice din lume... Este renumită, mai ales, prin lansarea unicatelor... Bănuiesc că investesc foarte mult în cercetare... Ar fi interesant, pentru dumneavoastră, să vizitați, măcar în trecere, laboratoarele... Am să încerc să văd ce pot face, în acest sens...

Roman alungă moleșeală plăcută a prânzului îmbelșugat și deveni mai atent. Dacă Althus îi propunea asta însemna că și el?!? Nu, nu putea fi decât o coincidență. Althus era profesor doctor, un om cu reputație științifică, un savant chiar, dacă se luau în seamă ultimele sale comunicări, ce stârniseră un interes unanim în lumea medicală. Dar și întâlnirea cu Julia era tot întâmplătoare?

— Ar fi interesant, domnule doctor, îi răspunse neutru Roman.

— Numai că domnii aceștia, începu să dea înapoi. Althus, sunt cam... făcu o pauză căutând cuvântul

potrivit. Sunt cam feudali, domnule doctor, spuse în sfârșit Althus, cu un glas mai coborât decât de obicei. Parcă s-ar fi temut să nu-l audă Julia și însoțitorul ei, care încă nu găsiseră loc la o masă.

— Feudali?

— Întocmai, domnule doctor, feudali. În afară de salariații firmei, nu știu cine a mai reușit să intre într-un laborator de-al firmei. Se tem să nu li se însușească cine știe ce secret de fabricație... Se mai întâmplă și din astea, mărturisi dintr-o dată Althus, cu o brutalitate ce atrase atenția lui Roman. De aceea v-am spus că am să încerc, uzând de influența și cunoștințele pe care le am, preciză Althus, regretând poate promisiunea pe care o făcuse.

— Vă mulțumesc anticipat, domnule doctor.

Althus se înclină ușor și elegant, cu obișnuitul și șlefuitul său gest de politețe. Roman o urmărea pe Julia, care începuse să dea semne de nerăbdare. Era o oră în care restaurantul, renumit pentru specialitățile sale culinare tradiționale, era aglomerat. Althus surprinse privirea doctorului Roman și o interpretă în felul său.

— Dacă vă face plăcere, puteți s-o invitați pe doamna la masa noastră, propuse el. Bineînțeles, împreună cu domnul care o însoțește.

— Am impresia că dumneavoastră, domnule doctor, citiți în oameni ca într-o carte deschisă!...

Althus zâmbi politicos. Any își mușcă ușor buzele și

luminile calde din ochi i se stinseră o clipă. Roman se ridică de la masă și veni în întâmpinarea Juliei.

— Sărut mâna, frumoasa doamnă, îi spuse el.

— Oh! își ridică sprâncenele Julia, cu cel mai îmbietor surâs al său, pe litoral nu mi-ați spus că sunt frumoasă... De-abia ați sosit la noi și ați deprins dulcele cuvânt al complimentului de circumstanță... Să vă prezint, se întoarse ea spre bărbatul care o însoțea: domnul inginer chimist Krugenn, domnul doctor Ion Roman, o somitate în materie.

— Vă invit la masa noastră, spuse Roman firesc, ca și cum ar fi continuat discuția de-abia înfiripată.

— Primim, acceptă Julia și pentru Krugenn și se îndreptară spre masa unde Althus și Any îi așteptau. Roman făcu prezentările, apoi Julia se scuză și se adânci în lectura listei de bucate.

...Prânzul se prelungea. Nemulțumirea abia ghicită a doctorului Althus dispăru când află că inginerul Krugenn era unul din consilierii directorului general al firmei „Q et Co”

Diplomatic, îl tatona pe Krugenn cu întrebatei și îi sugera că domnul doctor Roman ar vrea să vadă cum se lucra pe aici în industria de medicamente. Dar Krugenn aluneca abil din plasa doctorului Althus, dându-i impresia că nu-i înțelegea apropourile.

Înainte de a se ridica de la masă, Julia îi întinse o carte

de vizită doctorului Roman, cu rugămintea de a o căuta la telefon:

— Măcar în parte vreau să mă revanșez pentru compania plăcută de pe litoral.

— Dacă-i vorba de plătit o datorie, eu sunt debitor, încercă Roman s-o flateze.

Apoi Julia îl întrebă La ce hotel locuiește și când poate fi găsit...

Se despărțiră, spre marea ușurare a doctorului Althus, care își consultă ceasul. Programul din ziua aceea îi fusese dat peste cap. Dar nu de asta era nemulțumit Althus, ci de eșecul în tratativele subtile pe care încercase să le poarte cu domnul consilier al firmei „Q et Co”

Roman era din ce în ce mai contrariat. Întâlnirea cu Julia avusese loc conform previziunilor maiorului Mihai Dragu. Apăruse, de asemenea, și altcineva de la firmă, consilierul directorului general, dar toate se petrecuseră prin mijlocirea politicosului doctor Althus. Dacă Mihai avea dreptatea, Roman nu înțelegea de ce Krugenn se făcuse că nu pricepe aluziile suficient de transparente ale doctorului Althus de a-l invita să viziteze laboratoarele firmei „Q et Co” Krugenn rămăsese impasibil, închis într-o carapace de prudență exagerată, iar Julia nu intervenise în niciun fel, debitând nimicuri, evocând frumoasele zile petrecute în România

și complimentând-o pe Any pentru ochii săi frumoși. Din toată discuția se putea deduce că doctorul Althus. Și nu numai el, avea interes ca Roman să intre în contact cu cei de la firma „Q et Co”.

*

Țiuitul acela prelung din urechi îi dispăruse. În schimb, Roman era istovit de programul lui Althus, care-i umplea fiecare oră, fiecare minut: probabil – gândi Roman – un exces de zel din partea gazdei, care înțelegea, în felul său, să-și mulțumească oaspetele.

Telefonul de pe noptieră sună, dar Roman nu ridică receptorul decât târziu. „Cine putea fi atât de insistent la ora asta?” Trecuse de unsprezece noaptea. Auzi vocea puțin afectată a Juliei.

— Îmi pare rău, doctore, că te deranjez la o oră atât de nepotrivită, îl tutui ea... Îți telefonez de la birou; am avut o zi încărcată... Ședință de consiliu, discuții cu niște parteneri de afaceri din Canada...

— Nu face nimic, mă bucur să vă aud vocea, reuși, în sfârșit, Roman să prindă un moment de respire din turuiala Juliei.

— Ei bine, dragă doctore, își reluă canonada verbală Julia, am găsit modalitatea de a mă revanșa... După câte am înțeles din cele spuse de doctorul Althus, ai dori să ne faci o vizită, aici, la firmă... Ideea doctorului Althus n-a fost rea, ai avea ce să vezi... Dar nu cu Krugenn se

tratează asemenea lucruri. Dacă ar trebui să se ridice o statuie a suspiciunii, ei bine, consilierul scumpului nostru director ar fi cel mai desăvârșit model... Mai ales, ți-o spun așa, în particular, nu prea îi agreează pe medici... Spune că nu sunt decât niște profitori ai celor ce fabrică medicamente... Evident, este un exagerat, are idei preconcepute... Știi ce mi-a spus despre dumneata, doctore? Că ești un om simpatic și inteligent și că ți-ar fi stat mai bine dacă ai fi fost inginer chimist... Dar să revin la motivul principal pentru care te-am deranjat. Am vorbit cu directorul meu, direct cu el, te-am lăudat așa cum se pricep uneori femeile s-o facă și l-am convins să te invite să vizitezi laboratoarele firmei... Ei, ce spui?

— Ce să spun?... încercă Roman, uluit, să ia o hotărâre. Ce să spun?... Am să-i comunic și doctorului Althus vestea...

Urmă o tăcere stânjenitoare. Se părea că Julia nu avea un răspuns pregătit.

— Vrei să vii împreuna cu dânsul? întrebă ea și Roman desluși o nuanță de șovăială în cuvintele Juliei.

— Cred că așa este politicos... Doctorul Althus este gazda mea, sunt invitatul său, argumentă Roman.

Din nou Julia făcu o lungă pauză înainte de a răspunde.

— Eu știu? întrebă apoi, parcă pe Roman sau pe altcineva... Bine, se hotărî ea brusc, am să-i spun

directorului și se va aranja.

— Și când ar urma să aibă loc vizita?

— Oricând, răspunse precipitat și parcă nesperat de bucuroasă Julia Adică, se corectă, în prealabil să-mi dai un telefon... Îl ai în cartea de vizită... Dacă nu cumva ai pierdut-o! încercă să-l tachineze, dar lui Roman începuse să-i vuiască iar capul...

Avea nevoie de liniște, să gândească, să...

— Am să telefonez mâine, după ce mă întâlnesc cu doctorul Althus. În funcție de program o să cădem de acord și asupra orei când voi putea veni împreună cu doctorul Althus.

Subliniate „împreună cu doctorul Althus”, pentru ca Julia să știe că numai în aceste condiții acceptă vizita.

— Bine, se învoi Julia... Poate veni și translatoarea aceea... Any, parcă așa o cheamă, nu? I-a plăcut lui Krugenn, poate că... Mă-nțelegi ce vreau să spun...

Dintr-o dată Julia i se păru vulgară și rea, ca o fată bătrână, înăcrită de insuccese amoroase... Julia îi ură noapte bună și închise telefonul. Iar pe Roman îl înfioră ceva necunoscut și, pentru prima dată în viața sa, simți cum îl împresoară o senzație de neliniște, de grijă. Avu impresia că patul s-a înfierbântat brusc și în cameră plutesc încă vorbele Juliei, că îi dau târcoale și-l înfășoară lipicioase ca niște șopârle. Mihai avusese din nou dreptate... Julia și ceilalți lucraseră abil și repede. Și,

mai ales, curat. Iar acest prilej îl oferise el. El și doctorul Althus, cu invitația aceea la masă. Își dădea seama că întâlnirea cu Julia în restaurant nu fusese deloc întâmplătoare, ci regizată cu migală și pricepere de profesionist. Dacă n-ar fi invitat-o pe Julia la masă ce s-ar fi întâmplat? Fără îndoială, Julia și ceilalți aveau și un alt plan. Simțea nevoia să se sfătuiască cu cineva. Dar nu cu oricine, ci cu un om care l-ar fi putut ajuta. Însă era singur aici. După vizitarea laboratoarelor firmei aveau să urmeze și alte lucruri. Și în toate acestea îl vârâse, înainte de toate, inspirația lui Althus. Dacă doctorul Althus n-ar fi pomenit de vizita la laboratoarele firmei „Q et Co”... Vizita în sine nu-l displăcea; urmările ei însă, pe care nu putea să le prevadă, îl țineau în stare de alertă... Dar, în definitiv, ce putea să i se întâmple? Doar fusese prevenit de Mihai. În sinea lui, i se păruse exagerată grija acestuia, dar acu m?!? Acum!

3

După o scurtă vizită protocolară, directorul se scuză că nu-i poate însoți și îi dădu în primire lui Krugenn și altui inginer, un bărbat mărunțel, cu o privire inteligentă și un păr cărămiziu des și creț.

...Roman avu impresia că pătrundea într-o uzină

miniaturală atunci când păși în prima sală de laborator. Aparatură modernă, ordine, liniște, mai ales liniște. Laboranții lucrau concentrați lângă aparate; le aruncară o privire fugitivă, apoi totul intră în aceeași ordine. Pe Roman îl izbi puternic această liniște; oameni și aparate lucrau, nimeni nu se foia, nimeni nu discuta. Își aminti de cele ce-i mărturisise, cu ani în urmă, o cunoștință a sa, un inginer vârstnic, pensionar, care lucrase cândva la o firmă, în America.

„După o serie de teste care credeam că nu se mai termină, îi povestise bătrânul inginer, am fost angajat în secția de cercetări... întrecuse cu mult așteptările mele... Șeful secției mi-a repartizat un program de cercetări, cu date, cu întrebări concrete la care trebuia să răspund... M-am apucat de lucru, cu dinții strânși. Eram singur, fără un cunoscut care să mă ajute în caz de nevoie. După vreo trei luni treaba mergea strașnic... Câștigam bine... Iar programele care mi se dădeau le rezolvam înainte de data fixată de șeful meu direct... Devenisem optimist, vesel, uneori mă plimbam prin laborator, încercând să mă împrietenesc cu colegii de muncă. Peste încă trei luni, tocmai realizasem în condiții excelente un program care îmi cam dăduse bătaie de cap, șeful meu îmi spuse că sunt chemat de directorul tehnic al întreprinderii. Mă așteptam la ceva laude, la un spor de salariu. Mă rog, la ceva *de bine,* cum se spune. Dar

directorul tehnic mă primi rece și nu mă invită să iau loc. De, așa sunt americanii, mi-am zis eu așteptând. «Dumneata ești mulțumit aici, la noi?» m-a întrebat el. «Da, foarte mulțumit.» «De salariu, ești mulțumit?» Desigur, domnule director.» «Noi însă nu suntem mulțumiți de dumneata... Da, ai auzit bine... Nu-mi argumenta că-ți execuți programele! De altfel, ești bine pregătit și ne-ar părea rău să renunțăm la serviciile dumitale. Nu suntem mulțumiți de dumneata, pentru că încerci să ne ții oamenii de vorbă și ne furi nouă din minutele pe care le plătim și, deci, ne aparțin.»"

Acum Roman înțelegea că cele povestite de bătrânul inginer nu erau o simplă poveste... Zâmbi în sinea sa când își aminti de discuțiile, interminabile uneori, de foiala fără rost pe care o mai întâlnise chiar la el în clinică.

Inginerul mărunțel explica repede, cu competență, în timp ce Krugenn intervenea rar. Krugenn se opri lângă un grup de aparate, trăgându-l ușurel de braț pe doctorul Roman. Puțin mai în urmă, doctorul Althus cerea explicații inginerului mărunțel, angrenându-se într-un dialog vioi.

— Aceste aparate constituie ultimele noastre achiziții, începu să-i explice Krugenn. Cu ele cred că vom putea să obținem sinteza...

Roman tresări și își stăpâni greu mișcarea de surpriză.

Krugenn emitea, în linii foarte generale, tema la care Roman lucra de ani și ani. Apoi începu să-i dea unele detalii asupra cercetării, suspect de amănunțite pentru un om taciturn și suspicios cum era el. Treptat Roman se calmă. Ba, la un timp, îi veni să izbucnească în râs. Krugenn nu făcea altceva decât să reproducă ideile și formulele care fuseseră fotocopiate după notițele sale aflate în fișet. „Al naibii Mihai ăsta, îl lăudă Roman, în gând, pe maiorul Mihai Dragu. Doamne, ce le-a mai făcut-o! Nici nu-mi imaginam."

— ...Și sperăm ca, în câteva luni, să aruncăm produsul pe piață, încheie Krugenn.

Roman își mușcă buzele și se îmbujoră la față, nu pentru ceea ce îi trecuse lui Krugenn prin minte, ci din cauza efortului de a nu izbucni în hohote de râs.

Krugenn îl luă amabil de braț și intrară în sala alăturată, întrebându-l cu cel mai dulce glas de prieten perfid din lume:

— V-ar place să lucrați într-un asemenea laborator, cu această aparatură?

— Desigur, domnule inginer, desigur, răspunse Roman sincer. Ce aveți dumneavoastră sunt lucruri de mare preț... Și noi avem laboratoare moderne, adăugă el, am importat aparate, vom mai importa, ne vom construi și noi... A fost greu la început, nici acum nu-i ușor, dar, oricum, suntem pe un drum bun...

— Numai că, se înăspri puțin glasul lui Krugenn, invențiile, descoperirile merg și ele greu... Și pierdeți prioritatea... Să vă dau un exemplu: ați văzut grupul acela de aparate în care realizăm sinteza despre care v-am explicat. Presupunând că și dumneavoastră v-ar fi venit aceeași idee, nu sunteți de părere că v-ați fi zbătui mult și ați fi irosit și mai mult din timpul, din liniștea, din odihna dumneavoastră, pentru ca, ajuns la capătul drumului, să constatați că sunteți al doilea?

Roman își mușcă din nou buzele și nu răspunse. I-ar fi făcut mare plăcere să-i trântească în față adevărul, să-i spună că formulele debitate de el ca un papagal nu valorau nici măcar cât formula apei, că nu făceau nimic, cu toată aparatura pe care i-o arătase. Dar nu putea să spună. Nu că n-ar fi fost politicos și că ar fi încălcat cele mai elementare reguli de protocol. Când e vorba de pungași, regulile acestea cad. Trebuia însă să se stăpânească pentru că așa era bine: să facă pe omul surprins, răscolit. Nu era un actor prea bun, dar încerca să fie. Și spera să reușească.

— Colaborarea cu dumneavoastră ar fi o încântare pentru noi, auzi din nou glasul dulce și perfid. Și pentru dumneavoastră, sunt sigur. Ca medic, ați putea prelua din mers, finisa și experimenta ultima noastră sinteză.

Roman încercă să surâdă cât mai îngăduitor cu putință.

— Este tentantă propunerea dumneavoastră; nu văd ce vă împiedică să luați legătura cu statul nostru și să-i cereți colaborarea.

— Domnule doctor, îl strânse puțin de braț Krugenn, eu m-am adresat direct doctorului Ion Roman.

— Sunteți ispititor, mai ceva decât o femeie frumoasă, domnule inginer, încercă Roman să scape cu o glumă d în cleștele provocării lui Krugenn.

Iar Krugenn nu mai avu timp să intervină. St* apropiau doctorul Althus și inginerul mărunțel.

— Hotărârile mari cer timp de gândire, adăugă Roman, strecurând în Krugenn încă un strop de certitudine.

Aruncase fraza la întâmplare, ca o bătaie de joc pe care însă n-o putea pricepe decât el. Și cu Felicia Bașa procedase probabil la fel sau aproape la fel. Iar fata căzuse în lațul acestui negustor de iluzii. Ba nu, Hym fusese individul care vânduse Feliciei niște iluzii pe care doctorița le cumpărase cu prețul propriei sale vieți. „Cam scump... Exagerat de scump, domnule Krugenn”, monologă în gând doctorul Ion Roman.

Când doctorul Roman îi propuse doctorului Althus să se înapoieze în centrul orașului pe jos, Althus primi cu un entuziasm pe care Roman nu i-l bănuise.

— O duci pe domnișoara Any acasă, îi spuse Althus șoferului. Noi ne întoarcem pe jos.

Porniră alături cu pași rari; sfârșitul zilei de septembrie era însorit, cerul frumos și înalt după ploaia măruntă care măcinase orașul cu numai o zi în urmă Lumina scădea încet, era răcoare și bine, iar Althus părea bine dispus.

— Sper că v-au plăcut laboratoarele, domnule doctor, spuse Althus, încheindu-și nasturii pardesiului.

— Chiar foarte mult! Sunt excelent utilate și, bănuiesc, utilizate de specialiști de mâna întâi.

Althus râse discret.

— Cred că sunt „cele mai internaționale" laboratoare din lume... Lucrează specialiști din aproape toate țările Europei... Acest „Q et Co" face comerț, în primul rând cumpărând inteligență. Vă rog să mă credeți că nu fac deloc o afacere proastă cumpănind această marfă, care nu are un preț, dacă stai să te gândești... „Q et Co" este un colos șiret, în aparență darnic, dar de o rapacitate fără pereche... Vă vorbesc deschis, ca unui coleg, ca om de știință.

— Sunteți pornit împotriva firmei, domnule doctor, probabil că aveți un motiv puternic.

— Motivul este acela pe care vi l-am spus: personal nu am nimic cu niciunul din patronii firmei, dar am ce am cu firma ca atare, cu sistemul de lucru. Am dovezi că firma nu-i interesată decât de bani, bani și iar bani... Nici pe mine și nici pe alți colegi de-ai mei nu ne prea

agreează de când am depus ca martori într-un proces de acum doi ani în legătură cu urmările nocive ale unor medicamente furnizate consumului de această firmă... De aceea am rămas uimit când am fost invitat și eu să vizitez laboratoarele.

Clădirea firmei rămăsese mult în urmă, începuse să se însereze și să bată vântul, adunând nori răzleți pe cerul închis. Pe lângă ei treceau în goană automobile, iscodind cu lumina farurilor întunericul tot mai dens.

— Laboratoarele sunt interesante, spuse Roman. Inginerul Krugenn mi-a dat explicații interesante... Trebuie să recunosc că am avut ceva de învățat... Și asta, datorită amabilei dumneavoastră invitații, domnule doctor, pentru care vă mulțumesc încă o dată.

Althus încetini mersul. Un timp nu spuse nimic. Și Roman tăcea. Pe negândite începu să se lase ceața, ca și cum ar fi izvorât din pereții clădirilor, din asfalt, de pretutindeni. Se întindea leneșă și albă, ca un abur subțire și diafan, într-o unduire ușoară.

— Domnule doctor, îl auzi Roman pe Althus, invitația nu a fost făcută la propunerea mea; nu vă cunoșteam, deși auzisem despre dumneavoastră. Cineva, mai de sus, nu știu cine, nu mi s-a spus și nici n-am întrebat, a aranjat totul... V-am spus toate astea ca nu cumva să vă simțiți obligat față de mine. Nu-mi plac echivocurile și, cu atât mai puțin, neadevărurile.

Roman rămase uimit; vâjâitul acela din urechi începuse din nou. „Îngrozitor, până unde își întind tentaculele, până unde pot pătrunde și ce putere au...”, reflectă Roman, simțind cum se cuibărește în el ceva asemănător cu panica. În ce vârtej intrase... Nu, nu intrase el, ci fusese ademenit încet, încet... Mihai îi spusese că, dacă vrea, poate să renunțe la călătorie; pretexte se puteau inventa. Roman îl privise neîncrezător și puțin agasat. Acest maior exagera când îi vorbea de tot ce i se putea întâmpla... Deformație profesională... Dar Roman trebuia să recunoască, din nou, că maiorul Mihai Dragu nu-i înfățișase decât adevărul. Îi sugerase ceva și despre acte de constrângere împotriva sa... Acum, după mărturisirea doctorului Althus, Roman nu excludea nici această posibilitate. Krugenn făcuse începutul. Destul de abil, suficient de natural pentru a nu stârni vreo suspiciune. Numai că Krugenn n-avea de unde să știe că Roman era în temă cu toate, sau aproape cu toate.

Ceața se transformase într-o masă compactă alb-cenușie, automobilele se târau. Semnalându-și prezența cu sclipete galbene și sunete agasante de claxoane. Roman mergea lângă umărul lui Althus. Avea impresia că plutește și la orice pas s-ar putea prăvăli într-un hău necunoscut.

— Una din surprizele climei noastre, comentă Althus,

după care începu să tușească.

Și în centru ceața era la fel de groasă și persistentă; se lipise de clădiri, de asfalt, de stâlpii cu lumina anemică, de toate.

Ocoleau un grup de oameni. Roman rămăsese câțiva pași în urma lui Althus. „Și atunci o siluetă se strânse lângă Roman, o mână îl apucă de braț și auzi o voce vorbindu-i în franțuzește:

— Țineți plicul acesta, domnule doctor; vă este adresat. Până să se dezmeticească bine, Roman se și pomeni cu un plic în mână, pe care, mașinal, îl strecură în buzunarul de la piept al hainei. Cel care i-l dăduse pierise de lângă el, înghițit de ceață.

— Unde sunteți, domnule doctor? îl auzi pe Althus. Să nu ne pierdem... Pe o asemenea vreme...

4

Plicul din buzunar îl frigea. Cine i-l strecurase? Parcă vocea fusese a unei femei! Dar nu era sigur. Fusese luat prin surprindere. Ca și cum i s-ar fi dat brânci, pe la spate, într-o apă În asemenea cazuri instinctul dictează să ieși la suprafață, să te salvezi, nu să te întrebi în primul rând cine-i agresorul.

Liftul îl lăsă la etajul zece. Ieși în coridorul lung, învăluit în lumina difuză, odihnitoare, a aplicelor de

cristal. Coridorul era pustiu, îi dădea un sentiment de insecuritate, îi amplifica temerea, căreia, acum, nu-i căuta nicio motivație. Nici n-ar fi fost în stare. Intră în garsonieră și aprinse toate luminile. Chiar și pe aceea din baie. Apoi, plicul... Era un plic simplu, ca acelea în care se trimit cărțile de vizită. Nu era lipit, dar Roman îl sfâșie aproape, căutând în el. Un petic de hârtie pe care fusese lipit un text cu ajutorul literelor decupate dintr-un ziar.

„Julia și Krugenn vor să vă racoleze. Însemnările dumneavoastră au fost fotocopiate. Vor folosi pe dr. Felicia. În garsoniera dv. Microfoane. Distrugeți plicul și biletul. Un prieten."

Roman rămase încremenit în mijlocul camerei. Picioarele refuzau să se miște. I se părea că, de pretutindeni, ochi nevăzuți îl pândeau, îi iscodeau mișcările. Parcă și gândurile i le iscodeau. Se trezi fluierând o melodie, așa, dintr-o dată, apoi se urni din loc și intră în baie. Dădu drumul la apă, începu să rupă în bucățele mărunte plicul și biletul. Pe rând, cu migală, le strecură în orificiul de scurgere al băii. După ce și ultimul petic de hârtie dispăru închise robinetul și se înapoie în cameră. Se trânti pe pat și luă de pe noptieră o revistă, pe care începu să o răsfoiască. Își revenea greu. Nespus de greu. Într-o singură după-amiază trecuse prin atâtea. Și, ca un punct final, biletul scris în

limba română... Deci presupunea ca un român i-l dăduse... Ori cineva care știa românește...

Acum, când se liniștise, lucrurile îi apăreau clare. Însă numai până la un punct. Nu înțelegea cine riscase ca să-l avertizeze. Cine și de ce îi dăduse biletul. Un om care cunoștea planurile Juliei și ale celorlalți... Deci un om de-al lor... Dar ce interes ar fi avut s-o facă? Răzbunare?... Pe cine și de ce? Era prea mult pentru o răfuială personală. Și riscant... Foarte riscant... Sau era un joc psihologic inventat de Krugenn și ai lui? Posibil, dar nu-l pricepea. Era atât de subtil încât lui îi scăpa... Poate, poate, poate... Nesuferitul acesta de poale, care-i capabil să zăpăcească și un om echilibrat, lucid...

Auzi o bătaie discretă în ușă. Bătuse cineva sau i se păruse numai?! Bătaia răsună puternică, nerăbdătoare. Roman sari din pat... Cine o fi?... Nu întrebă. Deschise și trase ușa larg, în lături, într-un gest nervos... în prag, o siluetă de femeie, un parfum discret, apoi figura femeii se desluși bine. Era fosta sa colegă, doctorița Felicia Bașa...

— Tu, Felicia?! întrebă Roman, și mirat, și temător parcă.

— Da, eu, veni răspunsul Feliciei, șovăielnic, eu, domnule doctor...

Lui Roman i se păru că vorbele femeii veneau de undeva, de departe, ca un ecou stins...

— Poftim, o invită el, dându-se la o parte din cadrul ușii și făcându-i loc.

— Fără niciun cuvânt, Felicia intră cu pași grei și nesiguri.

5

Herta, secretara lui Globi, era puțin nervoasă, ca un om care așteaptă să se întâmple ceva de care depinde liniștea sa. Avea un motiv serios care-i dădea această stare de ușoară amețeală și îi ascuțea simțurile. Ceața din seara trecută? Ziua mohorâtă de afară, cu cer vinețiu, prevestitor de ploaie lungă, monotonă și sâcâitoare?

Fusese un lucru ce-i accentuase indispoziția: întâlnirea cu Krugenn, chiar de dimineața, aluziile lui obraznice la statutul ei de, femeie necăsătorită, peste care anii așază răbdători și urâcioși câte ceva din patina lor. Krugenn se încăpățâna să facă din Herta o femeie, dacă nu pe deplin fericită, cel puțin mulțumită că este încă dorită de un bărbat ca el. Încerca la fel ca un jucător de ruletă nărăvit, care mizează întruna pe același și același număr, cu speranța deșartă că va ieși câștigător. Dar... numărul câștigător Herta se lăsa așteptat. Krugenn era însă răbdător și insistent. Grețos de insistent pentru Herta!

Minusculul difuzor din capătul biroului hârâi și se auzi vocea egală și ștearsă a lui Globi.

— Domnișoară Herta, notează, te rog: la orele unsprezece să fie la mine domnul Krugenn cu tot ce trebuie. Reține acest tot ce trebuie, știe dânsul.

Un ușor fâșâit, apoi difuzorul amuți. Globi închisese contactul.

Iar Krugenn, nesuferitul de Krugenn! Herta se uită la ceas. Era ora nouă. Deci peste două ore avea să-l vadă din nou, ultimul lucru din lume pe care l-ar fi dorit! Nu numai pentru mutra lui de om sigur pe sine, ci și pentru un alt motiv, care-i alimenta antipatia transformând-o, treptat, în ceva ce semăna a ură. A ura și dispreț.

Îl sună în secția M, dar i se spuse că plecase de douăzeci de minute la clinica 23... Avea să revină peste cel mult o oră...

Herta lăsă receptorul să cadă în furcă, într-un gest molatic, ca și cum mâna ar fi refuzat să mai suporte greutatea. Clinica 23... Unde lucra de trei luni doctorița Felicia Bașa, fata aceea tânără și încă frumoasă, „achiziția” lui Hym Varas. Deci acolo se afla acum Krugenn... Herta își scoase ochelarii și își masă ușor pleoapele, apoi tâmplele. Se afla la capătul puterilor; ar fi vrut să se isprăvească odată cu visul lung și istovitor. Și altădată crezuse că se aflǎ la limita resurselor, dar o luase de la capăt. Așa trebuia, și Herta știa bine că,

deocamdată, altfel nu se poate...

Sună telefonul.

— M-ați căutat, scumpă domnișoară Herta? auzi glasul dulceag, ușor ironic al lui Krugenn.

— Nu eu, ci domnul Globi... A dat ordin, spuse apăsat Herta, cu intenția vădită de a răni orgoliul lui Krugenn, a dat ordin, repetă ea răutăcios, ca la orele unsprezece să fiți la dânsul cu tot ce trebuie, scumpule domn Krugenn, nu-i rămase ea datoare.

— Dacă sunt scump, înseamnă că ne putem înțelege, domnișoară Herta, așa că...

Dar Herta închise telefonul.

...Krugenn sosi cu aproape zece minute înainte de ora stabilită de șeful său Avea amândouă mâinile ocupate. În dreapta o servietă mare, în stânga o cutiuță, pe care o puse pe birou, în fața Hertei.

— De ce te porți așa cu mine, Herta? o întrebă el familiar, ca și cum i-ar fi cerut iertare. De ce mi-ai închis telefonul? reluă el începutul acela de reproș dezmințit însă de glasul moale.

Se aștepta ea Herta să-l repeadă, dar nu se întâmplă așa. Herta îl privi înțelegătoare, cu un început de simpatie chiar:

— Mi-a scăpat receptorul din mână, te rog să mă scuzi.

— Ironie?! întrebă prudent Krugenn.

— De ce judeci pe ceilalți după tine? întrebă blând Herta. Apropo, ce mi-ai adus în această cutie? schimbă tonul, trăgând spre ea cutia lăsată de Krugenn pe birou. O desfăcu și continuă ușor dezamăgită:

— Iar violete de Parma?

— Nu-ți plac?

— Ba da, numai că te repeți, devii monoton...

— Herta, se apropie Krugenn de birou, de ce nu ne putem înțelege noi amândoi?

— Eu știu? făcu Herta un gest de neputință... Cred că nu avem aceleași gusturi. Și nici aceleași idei...

— Nu înțeleg.

— Am să-ți explic la momentul potrivit. Acum du-te. Este unsprezece fără un minut și n-aș vrea ca șeful să te mustre din cauza mea.

Krugenn o mai privi o clipă, înciudat pe sine, apucă servieta și se apropie de ușa capitonată ce dădea în biroul șefului său. Nu ciocăni. Așa era obiceiul statornicit de Globi: „Te prezinți la ora fixată și intri.” Apăsă pe clanță și dispăru în biroul lui Globi. Figura Hertei redeveni rece și dușmănoasă.

*

— Cu tot respectul, domnule, se înclină Krugenn, după ce închise ușa în urma sa.

Globi se afla la biroul său masiv, în capătul celălalt al lungii încăperi. Trupul său puțintel se pierdea în

fotoliul cu spătar înalt. Nu i se vedeau decât capul și umerii înguști.

— Fii bun și dă-mi un pahar cu apă minerală, îi spuse Globi în loc de răspuns la salut. Sticla cu apă minerală se afla pe o măsuță, undeva într-un colț. Krugenn îi umplu un pahar ce se găsea alături și îl puse în fața șefului său. Era o apă cu gust rău, pe care Globi o bea în silă, dar n-avea ce face pentru că asta-i recomandase medicul la boala sa de ficat.

— A trebuit să fac un drum urgent la Clinica 23, începu să-i explice Krugenn, dar se opri.

Ochii mari și frumoși ai lui Globi, care făceau notă discordantă cu pământiul feței pergamentoase, îl priviră rece, reprobatori. Krugenn aștepta în picioare.

— Instalează aparatul, îi spuse Globi cu vocea sa inexpresivă.

Krugenn scoase din servietă casetofonul și Globi îi făcu semn să-l așeze chiar pe biroul său. Apoi, îi mai făcu un semn și Krugenn luă loc pe un fotoliu.

— După câte înțeleg. Întâlnirea a avut loc și s-a desfășurat bine, aprecie Globi și mai sorbi din nesuferita aceea de apă minerală.

— Da, domnule! Felicia l-a întâlnit aseară, așa după cum fusese stabilit... Pot da drumul la aparat?...

— Firește, aprobă Globi, numai că m-ar interesa să ascult de când doctorul Roman a pătruns în garsonieră.

— O să pierdeți mult timp, îl avertiză curtenitor Krugenn.

— Nu-i nimic, domnule Krugenn, timpul este prietenul și aliatul meu. Împreună cu prudența fac un cuplu strălucit. Și nu numai pentru mine, ci și pentru dumneata, domnule Krugenn.

Krugenn nu-i răspunse. Apăsă pe niște butoane și, în scurtă vreme, din aparat se revărsă un zgomot ca și când cineva ar fi deschis o ușă.

— Este momentul în care doctorul Roman intră în garsonieră, explică Krugenn, dar Globi îi făcu semn să tacă și să asculte.

...Zgomot de pași... Același zgomot, dar vătuit de covorul încăperii lui Roman... Țăcănit de comutator... Alt țăcănit și altul...

— A aprins toate luminile, remarcă Globi. Ce i-o fi venit?

— O manie, explică Krugenn.

— Sau o anumită stare de spirit... Ceva ca o teamă de întuneric... Mai departe, domnule Krugenn! și Krugenn făcu din nou contactul.

...Liniște... un fâșâit de hârtie... Din nou liniște...

— A scos din buzunar vreo revistă, vreun ziar! remarcă Globi.

Apoi un cântec fluierat... Fluieratul încetează... Pași vătuiți pe covor... Ceva mai tare, apoi zgomotul apei

care cade în cada din baie...

Krugenn vrea să spună ceva, dar Globi îl oprește cu un semn. Krugenn tace. Tace și Globi. Din aparat se revarsă încontinuu zgomotul apei, care curge în cadă. Zgomotul apei încetează... Din nou pași... Fâșâit de ziar sau revistă...

Globi face un semn și Krugenn oprește aparatul.

— După ce s-a spălat s-a îmbrăcat din nou? se miră Globi... Pantofii, zgomotul lor îmi spune asta... Se pregătea să plece? Dă-i drumul de unde am rămas, domnule Krugenn.

O bătaie ușoară în ușă... Bătăi mai puternice și nerăbdătoare... Pași... Zgomotul ușii care se deschide.

— Tu, Felicia?!

— Da. Eu, domnule doctor.

— Poftim.

Pași... pași... pași...

— Ia loc, domnișoară Felicia... îți poți scoate și pardesiul, e mai comod așa... Am să iau și eu loc. La noi în România, dacă n-ai uitat cumva, oaspeții nu se țin în picioare, la poartă. Îi inviți în casă, îi tratezi cu ceva... Îmi pare rău, dar n-am cu ce te trata.

— Ba da... Cu o vorbă bună, domnule doctor.

— Parcă pe vremuri, când eram între patru ochi, îmi spuneai pe nume... Ion... îți amintești?!

— E mult de atunci, tare mult. Dar dacă vrei...

— Cum ai nimerit la mine?

— N-am nimerit, am venit eu... Am aflat că ai sosit în oraș, că ții conferințe... Am vrut să te aud și eu vorbind... N-am putut veni.

— Vreun caz grav, vreun pacient dificil...

— Iar ești ironic... N-am venit pentru că mi-era penibil să ne reîntâlnim cu atâția oameni de față...

— Ți-era rușine cumva?

— Rușine? De ce să-mi fie rușine?... Jenă, ți-am mai spus doar!

— Și ai preferat să ne întâlnim între patru ochi! De ce? Vrei să-mi dai explicații în plus față de scrisoarea pe care mi-ai trimis-o la clinică? Am înțeles din ea tot ce era de înțeles... Poate ai fi făcut mai bine dacă mi-ai fi spus tu, când erai în țară...

— Ce anume, că țineam la tine? Nu îndrăzneam, nu mi-ai dat niciodată iluzia că vezi în mine și altceva decât o doctoriță colegă și colaboratoare cu tine.

— N-ai văzut pentru că n-ai vrut, sau n-ai putut...Și eu sunt vinovat că nu am îndrăznit, că nu am încercat mai mult să te ajut să înțelegi... Și pentru toate astea ai venit acum?

— La voi, acum e toamnă frumoasă... Poate e soare...

— La voi?!?! Așa de repede te-ai dezrădăcinat, Felicia?

— Mă jignești, Ioane, îmi speculezi orice greșeală...

— Sunt greșeli și greșeli, Felicia!

— Te referi la faptul că am rămas aici?

— Nu, nu la asta... Dacă ai considerat că așa este bine, dacă ai posibilitatea să te realizezi așa cum vrei, dacă inima ta îți spune că așa trebuia să faci!... Vrei să știi ceva? Azi am văzut niște laboratoare așa cum am visat eu demult... îmi venea să-mi scot haina, să cer un halat și să mă apuc de lucru... Sunt sigur că cei de la „Q et Co” nu mi-ar fi refuzat colaborarea...

— Și?

— Și, nimic... Am rămas deocamdată cu haina pe mine, iar cei de la „Q et Co” cu un halat în plus.

— Ai spus deocamdată!

— Și tu care-mi reproșezi că mă leg de cuvinte, de nuanțe!

— Totuși cum să înțeleg acest deocamdată?

— Cum vrei... Sau mai bine cum îți convine... în orice caz laboratoarele mi-au plăcut... Și, încă ceva, mi-a plăcut seriozitatea oamenilor. Nu tu foială de colo-colo, nu tu flecăreală fără rost... Dar tu cum o duci?

— Bine... Lucrez la o clinică... Aș avea atâtea să-ți spun, atâtea...

— În primul rând că mai ții la mine, nu?

— Da, și asta, dar și altele, altele...

— Pentru altele te-aș sfătui să mergi la un duhovnic. Am observat că aveți multe biserici... Iar dacă insiști

totuși, să știi că nu vreau să te ascult acum... Uite, îți promit că o să avem timp să-mi spui toate...

— Stai mai mult? O să ne mai vedem?

— Nu, poimâine plec, nu știu dacă o să ne mai vedem deocamdată.

— Atunci de unde timpul acela mult, mult... Și de ce iar deocamdată? Nu cumva ai și tu de gând să...

— Sunt gânduri pe care nu le poți mărturisi pentru că încetează de a mai fi gânduri... Și mie îmi place să gândesc mult înainte de a mărturisi... Ca să fiu sincer. Îmi pare rău că n-am avut curajul să-ți spun că-mi placi... îmi pare tare rău... Știi, Felicia, aș vrea să ieșim amândoi, acum, afară, să alergăm, să prindem timpul pierdut din urmă!

— Dar este ceață și pe ceață nu se poate face poezie...

— Crezi? Eu zic să încercăm!... Așa, sus!... Să-mi iau și eu pardesiul... Să mergem!...

— Ești ca un copil, așa cum nu te-am cunoscut și aș fi vrut să fii...

...Pași... pași... zgomotul comutatorului. Apoi al ușii închise...

— Asta-i tot? întrebă Globi.

— Tot, domnule, tot... Au ieșit afară și au început să colinde orașul pe ceața aceea blestemată... Au scăpat de oamenii noștri... Doctorul Roman s-a înapoiat la hotel după mai mult de trei ore.

— Nu-i bine, ridică o sprânceană Globi și arătă cu un deget paharul gol de pe birou.

Krugenn pricepu. Se ridică de pe fotoliu, luă paharul și, după ce îl umplu, îl așeză în fața șefului său, care sorbi din el plin de silă.

— Am discutat azi de dimineață cu Felicia Bașa... Mi-a spus că au hoinărit prin tot orașul, că doctorul Roman s-a purtat cu ea drăguț, că la despărțire a sărutat-o. Mi-a relatat și discuția din garsonieră care corespunde în linii mari cu aceea pe care ați ascultat-o și dumneavoastră... Felicia mi-a mărturisit că doctorul Roman a fost fascinat de seriozitatea cu care se muncește aici și, mai ales, de imensele posibilități pe care le poate avea un om capabil... l-a lăsat să înțeleagă că s-ar putea.

— Destul, îl întrerupse Globi cu un gest nervos. Astea le spune doctorița aceasta, Felicia... Eu nu cred decât ce văd cu ochii mei și ce aud cu urechile mele, domnule Krugenn... Te-aș sfătui și pe dumneata să fiii mai circumspect... Deși pe doctorița aceasta o avem în mână și depinde de noi și nu ar avea vreun interes să... Dar, mai știi, domnule Krugenn? Oamenii se comportă uneori anapoda, împotriva propriilor lor interese...

— Doctorul Roman este încercuit bine, aprecie Krugenn.

— Așa cred și eu. Fu de acord, pentru prima dată,

Globi, fără să mai aducă nicio fărâmă de scepticism ca adaos.

— Dacă strângem puțin cercul, cred că...

— Ar fi o prostie, domnule Krugenn... O prostie care n-ar putea fi justificată nici măcar de lipsa de experiență a unui diletant... Doctorul Ion Roman nu-i o plevușcă oarecare s-o momești cu un casetofon sau mai știu eu ce nimic. Nici cu bani, domnule, cu bani mulți, nu poți să-l captezi... Doctorul Ion Roman a fost studiat cu răbdare și migală, domnule Krugenn. Rozalia Medirra ne-a fost de mare ajutor. Și-o să ne mai fie... Chestia aceasta cu strânsul de care aminteai dumneata nu-i pentru doctorul Roman. Evident, nimeni nu spune să nu forțăm, dar numai atât cât este nevoie. Doctorul nu are decât câteva puncte, hai să le spun, vulnerabile, deși termenul nu mi se pare corect. Este pasionat de cercetările lui... Ar face orice să poată lucra pentru a-și materializa ideile... Chestiunea cu vizita la laboratorul firmei a fost bună. I-a alimentat această pasiune, i-a pus în față un lucru inedit, care l-a descumpănit și l-a făcut să șovăie... Foarte bine până aici, domnule Krugenn... Foarte bună și chestia cu sinteza... Aici am lovit în cel de-al doilea punct vulnerabil al doctorului Roman. În orgoliul său... Ei bine, mai ales aici trebuie să acționăm... Sub modestul doctor Roman se află, în stare latentă, orgoliosul doctor Roman... I-am alimentat și acest

viermișor cu invitația de a ține conferințe la noi... Vom continua. Ai luat măsuri să apară în presă domnule Krugenn?

— Da, domnule. Mâine apare.

— Foarte bine... O să-i încărcăm brațele cu reviste, ziare, în care o să se citească și privească așa cum n-a fost nimeni în România. Domnule Krugenn, să știi de la mine, chestia asta cu publicitatea în reviste și ziare e dată naibii. Omul cel mai modest poate fi transformat într-un orgolios care să nu-și mai încapă în piele... Deci, și după ce pleacă în România, mai fă să apară din când în când și trimite-i ziarele pe adresa clinicii unde lucrează... Acolo va acționa un alt aliat al nostru, domnule Krugenn, invidia. Ea există, dar noi îi vom da, în clinica doctorului Roman, proporțiile dorite, ca să acționeze, să macine, să râșnească... Nu-i rău să faci scăpate câteva seturi de ziare și reviste și la ministerul de care aparține doctorul nostru... Să știi că vom avea succes... Este imposibil să nu se pună în mișcare grupurile, grupulețele, indivizii; să nu se gândească la faptul că acest Roman începe, prin prestigiul său, să le cam hâțâne scaunele. Mă urmărești cu atenție, domnule Krugenn?

— Bineînțeles, domnule!

— Iar al treilea punct vulnerabil al doctorului Roman este inima... La figurat vorbind, domnule Krugenn, la

figurat... Doctorița aceasta, cum îi zice...

— Felicia Bașa, domnule.

— Așa, Felicia... Va trebui să-și continue asaltul... Dar cu cap, domnule Krugenn, cu cap. Și, mai cu seamă, nimic ostentativ. Pe scurt, va trebui să îmbinăm convingerea cu constrângerea și vom reuși.

— Ce facem cu Hym, domnule?

— Cu Hym... cu Hym... Las asta la latitudinea agentului W din România...

— Trebuie să înțeleg prin aceasta că Hym, îndrăzni Krugenn, că nu...

— Înțelege ce dorești, domnule Krugenn. Numai să nu mă înțelegi greșit...

6

Perspicacele Globi intuise ceva când afirmase că nu trebuie să fii sigur decât de ceea ce vezi și auzi tu. Dar acceptase, sau lăsase impresia numai, explicațiile pe care Felicia i le dăduse prin intermediul lui Krugenn.

De fapt lucrurile se petrecuseră în felul următor:

...Roman și Felicia ieșiră din garsonieră și începură să coboare pe scări cele zece etaje.

— Avem timp, îi argumentă Roman.

Felicia nu-i răspunse. Până ce ajunseseră în holul hotelului vorbi mai mult Roman, cu o exuberanță pe

care ea nu i-o cunoștea. Afară îi întâmpină ceața, albă și nemișcată. Pe urma lor porniră doi dintre oamenii lui Krugenn. Dar nu se putură ține de ei și îi pierdură undeva, la intrarea în parc. Înjurară furioși, gândindu-se la explicațiile pe care trebuiau să le dea a doua zi lui Krugenn. Dar asta era situația.

...Felicia se strânse lângă brațul lui Roman.

— Să nu ne pierdem unul de altul, se justifică ea.

— Acum, când ne-am regăsit, ar fi păcat, spuse Roman...

În parc era umed și ceața învăluia copacii și boscheții...

— Trebuie să înțeleg prin acel deocamdată al tău că tu chiar ai vrea să vii aici?

— Nu știu. Felicia, îi răspunse Roman.

Era întuneric și ceață și doctorița nu-i putea vedea ochii, să-și dea seama dacă vorbea serios... Se strânse mai mult lângă brațul lui, căutând parcă ocrotire.

— Te sfătuiesc să nu faci asta, murmură Felicia... Nu-ți dai seama, nu-ți imaginezi...

— Tocmai tu mă sfătuiește?... Îmi vine să cred că ți-e teamă de concurența mea, glumi Roman. N-ai de ce... Ești medic, lucrezi la clinică, ești cunoscută și apreciata cred...

— Taci, te rog să taci, îl imploră Felicia și Roman ghici din tremurul glasului că era gata să izbucnească în

plâns.

— Am tăcut, spuse el docil ca un școlar... Dacă mai vorbesc, fuge timpul pe care ți-am propus să-l prindem din urmă, nu?

— Timpul acela, știi bine și fu, n-o să-l mai ajungem niciodată... Nici n-aș dori asta: anii de-aici au fost... au fost așa cum au fost... Tu știi de când lucrez ca medic la clinică?... De numai patru luni...

— Probabil înainte ai lucrat în altă parte! Și ce este rău în asta?

— Am vrut să-ți spun că lucrez ca medic de numai patru luni... Dar am început să le încurc, se scutură Felicia lângă el. Ca să înțelegi totul ar trebui să mă lași să-ți vorbesc... Și să nu mă întrerupi... Te rog mult... Am să încep cu sfârșitul. Vreau să mă întorc în țară...

— Să te întorci...? De ce?...

— Ai promis că ai să mă asculți, îi aminti Felicia.

— Bine, conveni Roman.

Mergeau încet, la întâmplare, prin parcul pustiu, înecat în ceață, răcoare și liniște. Departe de tot se auzea, uneori, un uruit înfundat de motor sau un țipăt de claxon.

— Mi-am derulat în minte toată povestea de zeci și zeci de ori, căutând, scotocind cu desperare să găsesc motivul care m-a împins să fac pasul acesta... Dar n-am găsit, n-am putut, sau am refuzat să cred adevărul

atunci când, dibuind, ajungeam la el. A fost o goană absurdă... Dar divaghez, ca un avocat fără argumente... Deci povestea o știi; ți-o spun nu ca să mă disculp, deși aș dori ca tu...

Totul a început acum doi ani și jumătate, în decembrie. Doisprezece decembrie: n-am să uit data aceasta niciodată... Aveam un rest de concediu, vreo opt-nouă zile. Și-am vrut să le petrec la munte. Când ți-am spus, n-ai zis decât: „Bine!” Erai puțin necăjit că n-aveai niște aparate ca lumea în laboratorul acela improvizat din clinică și, mai ales, că directorul acela bătrân și sceptic nu mișca niciun deget să ne ajute... Nu știu cum erai tu, dar eu mă simțeam cuprinsă de o apatie fără ieșire... Am plecat în concediu, deși îmi părea rău că te las supărat... Aș fi vrut să mergi cu mine, dar nu îndrăzneam să-ți propun... La Sinaia am găsit zăpadă, liniște și pe... Doris. Întâi pe ea, apoi a apărut și Hym. Cine era Doris? O femeie frumoasă, profesoară de dans, aici, în acest oraș. Așa mi-a spus ea și am crezut-o. Ne-am împrietenit repede și, cum nu știa românește, mă căuta tot timpul. Era volubilă, uneori mi se părea frivolă, dar îmi spuneam că, probabil, așa trebuia să fie o profesoară de dans... Mi-a vorbit mult, mult de tot despre ea, despre preferințele ei, despre cum trăia aici... îți poți imagina ce mi-a spus... Apoi a apărut Hym Varas, care ne-a întâlnit întâmplător la hotel... Târziu,

mult mai târziu, mi-am dat seama că totul fusese aranjat... Doris mi-a făcut cunoștință cu el. Hym nu era atrăgător ca bărbat, dar când începea să vorbească te fascina. Și cunoștea o mulțime de lucruri pe care le povestea cu farmec. Mai ales călătoriile lui prin lume. Avea o memorie de-a dreptul de invidiat... Doris mi-a spus că Hym era un fel de consilier în ministerul de externe; un Tel de om din umbră, care țesea și descâlcea cele mai complicate probleme de stat, cu influență și relații de invidiat. Ce mai, „o relație” pe care puteai conta la nevoie.

Ne plimbam toți trei prin împrejurimi, luam masa împreună. Într-o zi mi-a spus:

„Domnișoară Felicia, numele dumneavoastră îmi amintește de o comunicare pe care am citit-o, cândva, într-o revistă de medicină de la noi din țară. Să fie o simplă coincidență?”

I-am spus că eu sunt doctorița care semnase comunicarea... Tu, Ioane, îți amintești bine, că erau mai mult ideile tale. Cred că și generozitatea ta a contribuit ca Hym să mă „ia cu asalt”... Nu, nu-ți reproșez!... Să revin la discuția aceea... Hym m-a privit surprins... „Așa de tânără și deja o savantă?” L-am contrazis, dar cuvintele lui îmi făceau plăcere.

„În niște condiții corespunzătoare, cu inteligența dumneavoastră ați face adevărate minuni...” mi-a spus.

N-a mai insistat pe această temă. În schimb, Doris nu mă mai scotea din „domnișoară doctor”. M-a rugat să o și consult, lucru pe care l-am făcut cu plăcere.

Timpul trecuse pe negândite; concediul se sfârșea peste o zi...

În dimineața plecării ne-am luat rămas bun în holul hotelului. Le-am spus că nu-mi plac despărțirile pe peroanele gărilor și ei n-au mai insistat. Hym mi-a dat cartea lui de vizită, amintindu-mi că dacă pașii mă poartă prin țara lui să-i dau un telefon, să-l caut. Doris, o dată cu cartea de vizită, mi-a dat și un pachet „ca amintire” și gratitudine pentru „plăcuta companie”... Știi ce era în pachet? Îți mai amintești de rochia aceea mov, cu broderii, cu care am apărut într-o dimineață la clinică? Rochia aceea care ți-a plăcut. Mi-ai spus că-mi stă bine... Era unul din puținele tale complimente de care m-am bucurat...

După un timp am primit o scrisoare de la Doris și un teanc de reviste de specialitate. Într-una din ele îmi apăruse o nouă comunicare... Știi despre ce comunicare este vorba... Numele meu era subliniat cu roșu. Doris îmi scria că revistele erau o mică „atenție” din partea lui Hym Varas, care îmi reamintea că, dacă am ocazia, să nu-l ocolesc; vizita mea l-ar onora nespus... Mi-a făcut plăcere, de ce să mint...

Pe douăzeci aprilie, seara, când m-am înapoiat acasă,

am găsit un colet pentru mine. Era ziua mea de naștere și voi mă sărbătoriseți... Aveam brațele încărcate de flori... Desfac acel colet și rămân uimită. Înăuntru se afla o eșarfă și o bluză de mătase naturală. Alături, un bilet de la Doris. Îmi ura la mulți ani. Nu-mi aminteam totuși să-i fi spus data nașterii, dar cadoul mi-a plăcut. Mama mi-a spus că i-l adusese, pe la prânz, un bărbat mărunțel. „Pentru domnișoara Felicia”, o lămurise el pe mama și plecase repede. Nu puteam să las lucrurile așa.

I-am trimis lui Doris o iie românească și i-am răspuns la scrisoare...

Apoi m-am înscris prin O.N.T. La excursia aceea. Blestemata aceea de excursie... Eram nerăbdătoare să plec, s-o revăd pe Doris, și, poate să-l caut și pe Hym Varas... Dacă aș fi bănuit măcar ce avea să urmeze...

...Călătoria cu avionul m-a încântat, deși de la înălțimea la care zburam nu puteam să zăresc nimic altceva decât norii... Totuși îmi dădea o senzație plăcută de confort și sentimentul ciudat că sunt... cineva... Pe Doris am găsit-o a doua zi. Ne-am îmbrățișat ca două bune prietene. Și i-am dat cadourile pe care le adusesem pentru ea Doris mi-a spus că pe timpul cât aveam să stau acolo, eram invitata ei... M-am scuzat că sunt în grup, că avem un program...

„Dacă nu se poate și nu se poate, atunci am să te... răpesc. În timpul Liber... Doar n-o să mergeți oră de oră

în grup."

Am acceptat bucuroasă... Și timp a fost. Doris m-a plimbat cu mașina ei, m-a invitat la ea acasă. Avea un apartament care m-a uluit prin eleganță și rafinament. Și o garderobă care putea să rivalizeze cu a unei stele de cinema.

„Tu ai cumpărat toate astea?... Din banii pe care-i câștigi ca profesoară?"

„Dar de unde alții? s-a mirat Doris. Aici nu-ți dă nimeni nimic gratuit... Dar dacă lucrezi undeva ai tot ce-ți trebuie... Știi, Felicia, m-a luat ea în brațe, m-am logodit. Este subsecretar de stat la ministerul industriei. E un băiat adorabil și mă divinizează... Acum este în nordul țării cu treburi... Dacă se întoarce, până nu pleci tu, am să ți-l prezint..."

Doris era plină de surprize. Și o femeie fericită, îmi spuneam eu, căreia totul în viață i-a reușit.

„Ai mai trimis ceva, vreo comunicare? se interesă în treacăt Doris. Întrebarea ei mă hotărî să-l caut și pe Hym Varas. N-ar fi fost politicos să-l evit. I-am telefonat și l-am găsit... Acum însă sunt sigură că dacă aș mai fi întârziat o zi cu telefonul m-ar fi întâlnit el... întâmplător. Dar cum veneam singură în întâmpinarea planurilor sale nu mai trebuia să facă niciun efort Nu s-a grăbit să mă vadă. De altfel la telefon se arătase mai mult surprins decât bucuros... De-abia a treia zi, seara,

l-am întâlnit. S-a oferit să fie cavalerul meu și a-l lui Doris. N-am refuzat... A urmat o cină la un restaurant de lux, câteva ore La un cabaret și promisiunea că avea să mă prezinte unor personalități... Iar mă simțeam cineva. Mă cuceriseră și Doris și el; nu mai știam pe unde calc... Hym s-a ținut de cuvânt. La sfatul său, a doua zi, după-amiază, am făcut ce-am făcut și m-am... rupt de grupul de excursioniști. Hym m-a dus în laboratoarele firmei „Q et Co”...

— Cum ai spus? tresări Roman, oprindu-se.

— „Q et Co”... O firmă cu nume ciudat, nu?

— Deci istoria se repetă, spuse Roman ca pentru sine.

— Despre ce istorie este vorba?

— Nimic, nimic... Continuă, Felicia, te ascult...

— Laboratoarele mi-au luat ochii... Și nu numai ochii! Iar când mi-au arătat și aparatele la care lucrau pentru a obține sinteza ta, toate au început să se învârtească în jurul meu...

„Nu vă este necunoscută ideea, așa am înțeles din comunicările dumneavoastră pe care le-am citit, mi-a spus unul din inginerii care mă însoțeau... Dumneavoastră lucrați acolo, noi aici, a zâmbit el. Un fel de șah prin corespondență... Fără a ne trimite însă, reciproc, mutările în plic.”

Am încercat să sondez cam în ce stadiu se aflau cercetările lor, dar n-am reușit să aflu... în schimb,

inginerul care mă însoțea, și despre care am aflat mai târziu că nu era inginer, mi-a sugerat ideea că firma ar fi bucuroasă dacă aș colabora cu ea... Bineînțeles, eu urma să conduc lucrările... Trăiam clipe uluitoare, în mine se zbăteau sentimente nedefinite. Hym surâdea protector, cel ce-mi făcuse oferta continua să mă flateze... Iar a doua zi, de dimineață, urma să plec în țară... în salonul de protocol au continuat discuțiile în fața unui pahar de coniac. La început aluzive, apoi din ce în ce mai directe... Iar Doris arunca din când în când o vorbă prin care-mi dădea de înțeles că norocul nu se ivește în fața omului decât o singură dată...

M-am gândit și la voi, la tine mai ales, m-a încercat șovăiala, dar rezistența mi se năruia încet, încet... îmi spuneau că toate aveau să se aranjeze pe urmă. Doar nu eram primul savant din istoria României care lucrase în străinătate. Evident, în clipele acelea nu mai puteam să discern, să replic, că asta se întâmplase cu zeci și zeci de ani în urmă, că România de-atunci nu era totuna din acest punct de vedere cu România de azi... Argumentul era simplu și solid în clipele acelea și se suprapunea peste orgoliul meu, alimentat de atâta timp de Doris, de Hym și dintr-odată de acest Krugenn.

— Krugenn?!? Negustorul de iluzii?! șopti ca pentru sine Roman.

— Cum i-ai spus?

— Iartă-mă, mă gândeam la altceva, se eschivă Roman.

— Cred că te-am obosit și mâhnit cu povestea mea...

— Nu, Felicia te rog, continuă... Numai ție dacă nu-ți este frig cumva...

— Nu mai simt nici frig, nici nimic, numai dorința de a mărturisi tot, tot...

Glasul Feliciei tremura din nou și Roman își petrecu un braț pe după umerii fetei.

— Eram ca în transă... Am acceptat... Simplu și firesc. Nu m-am mai înapoiat la hotel. Hym mi-a făgăduit tot sprijinul său, iar Doris mi-a spus să dorm la ea până ce am să mă aranjez...

Mi-am revenit cu adevărat după o săptămână. Firma „Q et Co" mă angajase și cu începusem să lucrez la... sinteza ta. Cei de la firmă nu știau mai nimic despre ce însemna ideea ta ca atare. Pluteau în generalități. M-am gândit însă că nu vor să-mi spună. Argumentul lor a fost că este mai bine să iau eu lucrurile de la cap pentru ca dreptul de prioritate să fie al meu... Argument pueril, pe care l-am acceptat totuși și m-am apucat de lucru. Adică am început să reconstitui munca ta, a voastră... Un lucru urât, indiscutabil, însă mă înconjurau cu atâta atenție și respect, încât aveam momente în care credeam cu adevărat că eu am făcut și fac totul, uitând și de tine, și de doctorii Soare și Rotaru, și de asistentul acela al

nostru, Manole Pardea... Lucram cu înfrigurare, cu furie, fără să țin seama de program, de nimic...

Între timp mă mutasem într-o garsonieră. Pe Doris nu o mai vedeam decât foarte rar. Un telefon din când în când și atât. Apoi telefonul ei n-a mai răspuns. Nu m-am întrebat de ce. În schimb, ea mă mai căuta uneori. Părea grăbită, se scuza că se pregătește de nuntă...

Deodată m-am împotmolit... încercam să urnesc din loc lucrările, dar nu puteam. Singură nu eram altceva decât o doctoriță cu puțină practică în cercetare. Atât și nimic mai mult. Cei de la firmă începuseră să se agite, să mă zorească politicos. Mi-au cerut să scriu ceva pentru revista de specialitate. N-am reușit să înșir decât banalități, să mă repet. Lipseai tu. Se simțea asta... A trecut o lună, și-ncă una... Și-ncă una...

„Ce se petrece cu dumneavoastră, domnișoară doctor, m-a întrebat într-o zi, directorul tehnic... Aveți o aparatură excelentă, asistenți de înaltă calificare, o clinică unde puteți experimenta oricând... Ce se întâmplă?"

„Nu știu, domnule director!"

„Mai încercați, domnișoară doctor!"

„Nu am ce să mai încerc!"

„Cum să înțeleg asta, domnișoară doctor?", și-a îngustat ochii directorul tehnic.

„Așa cum trebuie înțeles, domnule director... îmi este

imposibil să duc mai departe ideile altcuiva...”

„Cum adică ideile altcuiva?”

„Eu nu pot să știu, să cunosc gândurile intime ale doctorului Ion Roman ca să avansez în cercetare... Nu știu, nu mi-a spus nimic care să-mi dea posibilitatea să finisez lucrarea.

„Dar comunicările pe care le-ați publicat?”

„Comunicările au fost comunicări... Le putea semna oricine din colectivul nostru!” i-am mărturisit eu. Voiam să ies cât mai repede din situația în care mă aflam, să nu mai lungesc chinul. Pentru că devenise un chin. Voiam să-mi profesez meseria. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, mă gândeam. Din vechiul meu orgoliu rămăsese numai o ruină jalnică. Începeam să regret pasul pe care-l făcusem.

— De ce nu te-ai înapoiat atunci în țară? o întrebă Roman.

Felicia îi mângâie palma ca într-o joacă. De fapt, voia să se convingă că se afla lângă el, că o asculta și o înțelegea, poate.

— Mi-a fost rușine... Rușine și teamă, răspunse Felicia.

— Deci orgoliul tău nu era chiar o ruină, Felicia... Rușinea de care vorbești era orgoliu... Te înțeleg... Dar teamă de cine îți era?

— Eram fugită, încălcasem legea... în față îmi apărea

dezastrul...

— Greșelile se plătesc, este adevărat dar de aici până la dezastru e un drum lung, foarte lung... Și-apoi, pentru o clipă de rătăcire nimeni nu-ți ia capul...

— Vorbe, vorbe, vorbe... Parcă poți să știi care-i echivalentul dezastrului pentru fiecare om în parte? Pentru unul dezastrul înseamnă dispariția sa biologică, pentru altul, retrogradarea dintr-o funcție, pentru altul, pierderea unei sume de bani, pentru altul, blamul celor cunoscuți... Și așa mai departe... N-are rost să-ți spun care anume altul sunt eu. Este mai puțin important... Crezi că merită să-ți mai povestesc?

— Dacă tu crezi că este necesar și vrei, merită...

— Cred că da... Directorul începu să se plimbe agitat prin cabinet, mormăind ceva. Se opri în fața mea.

„Domnișoară doctor, în cazul acesta cred că este mai bine să încetăm colaborarea.” Era furios. Ar fi avut și altă soluție. Să mă păstreze la firmă, să lucrez undeva unde să-mi pot aduce contribuția. Dar, după cum am înțeles, nu avea nevoie decât de celebrități străine, de oameni inventivi. Mediocritățile le recruta dintre autohtoni.

„Domnule director, i-am spus eu, soluția dumneavoastră este îndreptățită. Vă rog însă să țineți seama că nu eu mi-am oferit serviciile, ci mi-au fost cerute... S-a insistat chiar... Eu am făcut tot ce mi-a stat

în putință, dar în primul rând sunt doctoriță, domnule director. În cercetare am ajuns datorită unui complex de împrejurări... Vă rog să mă ajutați să obțin un loc la o clinică...”

Directorul mă privi cu ochi mari, nedumeriți, ca și cu m i-aș fi cerut să-mi cedeze propriul său post.

„Domnișoară doctor, dumneata ești pentru mine o decepție colosală.”

Semn rău, mi-am zis, de vreme ce, dintr-o dată, începuse să mă tutuiască.

Am încercat să-i argumentez că ar trebui să mă ajute, că era de datoria lui și a celorlalți care mă determinaseră să rămân la ei. Directorul mă întrerupse însă.

„Nu sunt societate de binefacere, domnișoară... Te rog să treci la casierie pentru lichidare...”

Am înțeles că orice insistență ar fi fost de prisos, ar fi însemnat o umilință în plus.

...Am căutat-o pe Doris. Mi-a răspuns la telefon un glas de femeie. Nu era Doris, ci noua locatară a apartamentului. Nu știa de nicio Doris. Nu o găsise în apartament atunci când se mutase. M-am gândit că s-a căsătorit. Dar am aflat mai târziu că nu fusese decât o invenție a ei... Cred că nu este nici profesoară de dans, ci cu totul altceva... Dar n-are importanță ce cred eu... L-am căutat pe Hym Varas. Mi s-a comunicat că este plecat din țară pentru multe luni... M-am zbuciumat,

am alergat să-mi găsesc undeva un loc unde să lucrez în meseria mea. N-am găsit... Nici nu aveam cu ce să probez că sunt medic... După vreo lună mă pomenesc cu inginerul Krugenn, pe care nu-l mai văzusem la firmă după ce mă angajasem. M-a deplâns, a încercat să mă consoleze într-un fel care m-a jignit și, după ce l-am respins, mi-a spus:

„Deși ești orgolioasă și încăpățânată, deși mi-ai făcut necazuri și mie, și lui Doris, și lui Hym, am să te ajut... Trebuie să te mulțumești însă cu mai puțin la început. Pe urmă vom vedea."

Ciudată metamorfoză. Ciudată și bruscă, asemenea unui cataclism care te ia pe nepregătite, noaptea din somn. De la „domnișoara savantă", „domnișoara doctoriță", ajunsesem o „orgolioasă", o „încăpățânată", pentru că nu acceptam să fiu consolată de domnul Krugenn, așa cum dorea dânsul...

Krugenn mi-a găsit un post. Îngrijitoare la o clinică pentru bătrânii sclerozați, decrepiți sau afectați de maladii psihice incurabile. Am acceptat. N-aveam ce face. A fost un coșmar. Pacienții, abrutizați, neputincioși, murdari, tulburenți, pe de o parte, și îngrijitorii și îngrijitoarele, care împrumutaseră parcă ceva din trăsăturile pacienților, pe de altă parte, formau o faună îngrozitoare. Eram pusă la cele mai umilitoare și murdare munci, insultată, batjocorită, pentru că nu

voiam să mă confund cu ei, să le imit apucăturile, modul de a gândi și a trăi. Sunt sigură că munca într-un grajd ar fi fost mult mai onorabilă... Să nu mă înțelegi greșit, nu munca în sine mă dezgusta, ci atmosfera, felul în care eram obligată s-o fac. N-aveam însă altă alternativă... Ar fi fost soluția aceea cu... consolarea, pe care mi-o oferise Krugenn, dar mă dezgusta, mă înfiora și revolta.

Nu mai locuiam demult în garsonieră. Mă mutasem cu chirie la o familie de oameni modești. Mă compătimeau, cu altceva nu mă puteau ajuta, și mă sfătuiau să mă întorc în țâra mea... Am fost de nenumărate ori până în poarta ambasadei noastre, dar, odată ajunsă acolo, puterile mă părăseau și nu mai aveam curajul să mai fac un ultim pas... Krugenn a venit odată „să vadă cum o duc”, s-a amuzat de starea mea și mi-a atras atenția că nu-i bine să mai dau târcoale ambasadei... Dacă aveam chef de pușcărie, n-aveam decât să mă întorc în țară...

„Pentru ai tăi nu ești o transfugă oarecare, ci și o trădătoare. Și te vor trata în consecință. Oare nu tu ai divulgat secretele sintezei lui Roman? Află că ce n-ai fost tu în stare să continui o fac în momentul de față alții.”

Oricât de crud ar fi fost, adevărul era acesta pe care mi-l arunca în față Krugenn...

„Și-apoi, mi-a spus el în continuare, situația ta se va aranja... Mai ai răbdare...”

...Și-acum patru luni mi s-a aranjat... Krugenn a venit și m-a luat din infernul acela și am fost angajată la Clinica 23. Readaptarea n-a constituit un impediment... Muncesc, sunt mulțumiți de mine... Krugenn n-a renunțat la tentativele lui de a mă... consola așa cum ar fi dorit el. Îmi sugera că s-ar putea să mă întorc în iadul din care el mă smulsese, dar intuiam că așa ceva n-avea să se mai întâmple. Îmi dădeam seama că le sunt de folos cu ceva sau că aș putea să le fiu... Am bănuit ce vor de la mine când m-au pus să-ți scriu la clinică în București... Apoi și-au dat cărțile pe față... M-am trezit cp Krugenn la mine. Nicio tentativă de „consolare”, nicio aluzie măcar. Mi-a dat o hârtie pe care s-o semnez.

În schimbul semnăturii îmi garanta că nimeni și nimic nu mă va putea clinti din Clinica 23... Hârtia conținea un fel de angajament de loialitate față de un oarecare serviciu secret al lor. Am semnat cu sentimentul că îndeplinesc o simplă formalitate... Dar m-am înșelat...

Zile de-a rândul, după orele de la clinică, eram obligată să mă duc într-un anumit loc. Unde țineau cu mine adevărate lecții de spionaj... M-am îngrozit... Nu puteam da însă înapoi... Făcusem un pas și mlaștina mă ținea strâns... Acum câteva zile mi-au arătat niște fotocopii. Am recunoscut scrisul tău. M-au surprins

însă unele greșeli de rutină și, mai ales, una de esență. Cunoșteam rezolvarea demult, de la tine... M-au întrebat ce părere am... Și-atunci, după ce le-am studiat mult, le-am spus că sunt însemnările tale, că reprezintă esența ideii tale, că asta mi-a lipsit atunci când lucram la firma „Q et Co” ca să pot termina lucrarea.

— Dacă ai observat greșelile, de ce nu le-ai spus? o întrebă Roman.

— Asta n-o puteam face, în niciun caz, protestă Felicia. Vezi tu, după ce treci prin câte am trecut eu, devii altul, capeți mai mult respect pentru ceea ce numim integritate morală... Dacă vrei să știi, nici ție n-am să-ți spun unde sunt greșelile decât într-un singur caz.

—!

— În cazul în care ai să mă ajuți să mă întorc în țară... Aici, nu...

— De ce?

— Pentru acel deocamdată pe care l-ai repetat de câteva ori.

Roman stătea în cumpănă. Să-i mărturisească Feliciei adevărul? Părea sinceră în înverșunarea ei împotriva lui Krugenn, Hym și celorlalți, care o mințiseră și se jucaseră cu viața ei. Dorința Feliciei de a se întoarce în țară părea sinceră. Părea... Roman ar fi vrut să elimine nuanța de dubiu. În sinea sa credea că Felicia, povestea

ei, îl zguduise, fata îi era dragă... Să fie numai mila pentru necazurile ei, pentru cei doi ani de viață pustie?! Nu putea și nici nu încerca să-și definească sentimentele. Cert însă prezența ei îi făcea plăcere, ar fi vrut s-o ocrotească, s-o ajute...

Tăceau amândoi și Roman avu deodată senzația că undeva, aproape de el, în ceață, chiar lângă umărul lui, se afla un om ale cărui cuvinte le ascultase cu zile în urmă, eu uimire și puțină neîncredere. Însă lucrurile se derulaseră cam așa cum îi spusese omul acela, maiorul Mihai... Chiar și despre hotărârea Feliciei de a se întoarce în țară îi vorbise ca de o eventuală posibilitate. Numai un lucru nu prevăzuse Mihai: că Felicia avea să descopere acele... greșeli din manuscrisele fotocopiate... Roman era însă departe de a intui măcar consecințele... Dacă Felicia nu-i spusese lui Krugenn, așa după cum afirma ea, cu atât mai bine. Farsa pe care le-o jucaseră celor de aici i se părea amuzantă... Și-l mai sfătuise ceva Mihai în cazul în care Felicia ar fi vrut să se înapoieze în țară...

— Legea care a apărut nu demult la noi absolvă de consecințe pe oricine se întoarce în țară îi spuse Roman.

— Precis?

Acest „precis” al Feliciei îl irită puțin.

— După câte știi nu obișnuiesc să mint... Mai ales că nu am intenția să te iau acum în țară cu mine...

Trupul fetii se încordă, apoi începu să se zguduie. Felicia izbucni în plâns.

— Plângi? o întrebă el derutat.

— Nu, râd, îi răspunse Felicia, desfăcându-se din brațul lui Roman. Râd de bucurie că mă lași aici... aici...

Se agăță de el cu desperare.

— Nu se poate, Felicia, nu se poate, încercă el s-o potolească... îți promit însă un lucru: uite, îți jur dacă vrei, că în curând o să ne vedem, o să lucrăm, poate, iar împreună... Dar acum este imposibil... Nu pot... nu trebuie... Nu trebuie să vii cu mine... Te rog, ai răbdare; două, trei luni... Numai atât... Ai încredere în mine...

Roman îi vorbea încet, la ureche, cu buzele lipite de obrazul fetii umezit de lacrimi. Felicia se cuibări lângă el, îi căută buzele și-l sărută...

...Era târziu, ceața nu se ridicase, pașii lor străbăteau în aceeași cadență aleile pustii ale parcului...

— Nu, să nu rămânem aici, spuse Felicia îndârjită... Să nu faci asta... Îmi promiți!

Roman vru să-i răspundă, dar topi în el cuvintele care-l ardeau. Îi mângâie părul ca unui copil pe care încerci să-l îmbunezi.

Felicia nu mai spuse nimic. Doar Roman vorbi încet, ca pentru sine:

— Cred totuși că am reușit să prindem timpul din urmă, Felicia...

Chiar dacă vorbele lui Roman erau desuete, Feliciei i se părură cele mai frumoase din lume.

P.S. Cu maiorul Mihai Dragu

— Ești un om fără inimă, mă apostrofă Mihai mai dur decât îl știam de obicei... Bun. Să admitem că Felicia și-a făcut-o cu mâna ei, dar Roman?

— Apropo de Felicia, am încercat să-mi... plătesc datoria față de Mihai, tu crezi că n-ai nicio vină?

— Despre vina mea și despre răfuiala cu Hym ai scris mai înainte; eu despre doctorul Roman voiam să discut... Despre întâlnirea cu Felicia... Parcă ți-a făcut plăcere să-i pui la încercare, în mod sadic, sentimentele... Și să-i creezi niște situații...

— Din care s-a descurcat și datorită ție, Mihai.

— Nu căuta să mă mingii. La ora asta sunt arici, nu pisică... Colonelul Arghir și cu mine am procedat așa cum trebuia. Dar încercările prin care a trecut Roman... Aici ai cam depășit limita...

— Nu-mi face impresia, Mihai... Globi, Krugenn și ceilalți ai lor nu sunt niște îngeri. Și nici proști...

— De acord, dar doctorul Roman a fost pus să se descurce din niște probleme ca și cum ar fi fost un om cu experiență. Un ofițer de securitate...

— N-ai dreptate, Mihai, Roman a făcut ceea ce trebuia

să facă orice om inteligent și cinstit... Poate te... deranjează faptul că în doctorul Roman, mai corect în felul cum a procedat, te recunoști și pe tine? Înțelege odată că doctorul Roman neprevenit nu s-ar fi descurcat tot așa. Sau ești invidios că n-ai fost tu eroul principal în înfruntarea cu Globi și Krugenn? Fii liniștit, întors în țară, Roman își va vedea mai departe de meseria lui de medic, n-o să-ți ia pâinea...

— Bați câmpii! se supără Mihai... Apoi, imitând darabana cu degetele pe manuscrisul meu, continuă cu un început de răutate în glas: dar cu biletul acela pe care l-a primit Roman ce este? Cine i l-a dat?

— Asta intenționam să te întreb eu pe tine... De unde vrei să știu?

— Îmi pare rău, dar nu te pot ajuta, îmi răspunse cu satisfacție Mihai. N-ai decât să te descurci singur...

— Poate, dacă ai sta de vorbă cu colonelul Arghir, el ar cunoaște ceva... Ce zici? Sau șeful cel mare, generalul?

— Ești incorigibil! Presupunând prin absurd că ar avea vreo părere, și colonelul, și generalul m-ar da pe ușă afară și ar cere să fiu scos la pensie medical pentru surmenaj excesiv...

— Atunci am să mă descurc singur... Să zicem că biletul i l-a dat Felicia...

— N-ai nimerit-o!... Felicia habar nu are de Julia...

— Mda, ai dreptate, am dat eu înapoi... Atunci Julia, care-l iubea pe Roman, care...

— O iei razna, rău de tot... Gândesc că nu vrei să scrii o parodie...

— Am găsit, am sărit eu în sus... Herta, Herta Winkler, secretara domnului Globi, care nu-l putea suferi pe Krugenn... îți amintești scena când Herta devine dintr-o dată blândă cu nesuferitul de Krugenn? De ce oare?...

— Potolește-te... Nu simți că te afli pe un teren alunecos? Mă conving din ce în ce mai mult că ești străin rău de toate... Te legi la cap fără să te doară! Las-o așa... Creadă fiecare ce-o vrea... Și-apoi, te faci că ai uitat să dai răspuns... Cunosc lucruri și mai și... Bunăoară, într-o carte, la pagina zece eroul are părul blond, ochii albaștri și este îmbrăcat în negru. La pagina unsprezece este brunet, cu ochii negri și îmbrăcat în alb... Hai, ce spui, o pâine albă pentru cine face recenzia cărții!

— Cu o condiție, însă. Să nu scrie recenzia după ce a citit numai primele nouă pagini...

— Mă grăbesc, se sculă Mihai de pe scaun... Se întoarce Roman în țară și Hym o să înceapă să se miște. Trebuie să fiu pe fază...

A noua după-amiază și ultima...

1

Lungul drum de la Suceava la București Hym îl făcuse în mai puțin de două ore călătorind cu avionul. Zborul fusese liniștit; sus, un cer înalt, albastru, generos, sub pântecul avionului se derulaseră culorile toamnei; de la verdele pastel al câmpiei la ruginiul aprins al pădurilor, în nuanțele cele mai neașteptate, peste care soarele așternuse o peliculă de liniște și strălucire. Tot drumul Hym se simțise bine, ca un om fără griji. Numai când se anunțase că avionul se pregătește de aterizare împăcarea fugise departe de el și lui Hym îi păruse rău că zborul se terminase. Orbit de lumină, Hym se grăbise să coboare, iar când se urcase în „taxi", din tot ceea ce îl încântase nu mai rămăsese nici urmă, frumusețile se topiseră într-un abur ușor de aducere-aminte. Iar când terminase de despachetat în garsoniera de la hotel Hym devenise cel dintotdeauna. Cu gândurile focalizate într-o singură direcție. Și, dintr-o dată, grijile îl copleșiseră, parcă mai multe și mai grele ca în alte dăți...

...Hym trebuia să aștepte până se întunecă și apoi să se strecoare, pierzându-și urma, în locul acela pe care-l stabilise Raul înainte de a pleca spre Suceava. Știa că Roman sosise în țară de trei zile, acum trebuia să afle cum se desfășuraseră lucrurile acolo, dacă Roman... mușcase din momeală și care era pasul următor.

Vremea frumoasă îi convenea lui Hym-omul, dar nu și lui Hym-profesionistul. Vremea mohorâtă ținea oamenii în casă și ar fi putut observa ușor dacă se pusese vreun „curios” pe urmele sale. Pe când așa, încă un motiv de încordare...

Seara îl găsi într-un cinematograf, privind ecranul, fără să înțeleagă prea bine filmul. Părăsi sala după vreo oră; nimeni nu-l urmă și Hym își spuse că a pășit cu dreptul. Totuși trebuia să fie atent. Dacă, într-adevăr, era urmărit?! Nu, își spuse Hym, nu dăduse nimănui de bănuit, acțiunea se desfășurase... pașnic, fără niciun... clinchet de clopoțel. Acum i-ar fi prins bine Julia... Sau Doris... Plimbarea nocturnă cu una din ele ar fi fost justificată. Dar Julia trebuise să plece, așa i se spusese, și el nu încercase să protesteze nici în gând. Și-apoi, lucrând de unul singur, n-avea decât grija lui, putea acționa rapid și eficace, fără să mai piardă timp cu instruirea partenerei. Iar secretul rămânea secret, știindu-l numai el singur.

Hym se amestecă printre oameni, se opri la câteva vitrine de pe bulevard, sări într-un autobuz tocmai când se punea în mișcare și după trei stații coborî. Traversă, se plimbă pe câteva străduțe, cu pas domol, oprindu-se uneori să-și aprindă o țigară și ascultând atent.

...În parc ajunse la timp. Dinspre lac se prelingea răcoarea umedă cu miros ciudat de toamnă. Luna

aluneca printre scame părelnice de nori. Dar pe Hym nu-l interesa decât întâlnirea cu Raul. Trecu de câteva ori pe lângă banca știută. Raul întârzia. Agasant pentru punctualul Hym, care încercă să dea vina pe ceas. Ceasul însă ticăia nepăsător, ca o minusculă vietate. Hym nu filosofa însă asupra timpului. Nu-i ardea de așa ceva... Iar Raul, Raul se juca nepermis cu nervii lui. Să fi intervenit ceva?! În cazul acesta era dezarmat deocamdată. Ca să reînnoade firul ar fi avut nevoie de timp... Iar timpul, nesuferitul timp!! Raul îi mai spusese de o „căsuță poștală”, pe care însă nu avea s-o folosească decât în caz de forță majoră...

Și totuși Raul nu venea la întâlnire. Hym se așeză pe bancă, rezistând tentației de a-și aprinde o țigară. Pe alee răsunară pași... Nu, nu putea fi Raul. Erau pași de femeie, repezi... Se apropiau, însoțind o umbră. Când ajunse în dreptul băncii umbra se opri și un glas de femeie, graseind[18] ușor, îi ceru voie să se așeze. Hym schiță gestul să se ridice, dar femeia îi puse o mână pe umăr.

— Am întârziat puțin, domnule. Te rog să mă scuzi. Îi șopti tot în românește... O să se schimbe vremea... în Africa a nins, continuă ea.

Hym tresări. Nu se așteptase să audă parola pe care i-

---

[18] A pronunța sunetul «r» din gât (cu ajutorul uvulei), așa cum îl pronunță francezii din nord, în special parizienii.

o încredințase Globi... Deci și femeia de lângă el?! răspunse la parolă după o clipă de cumpănă:

— În Africa zăpada-i ca o nălucă, doamnă, se topește ușor...

Femeia se apropie mai mult de el, până ce-i simți șoldul lipit de al său.

— E mai bine așa, se scuză ea... Domnul Raul m-a trimis la întâlnire, începu să-i explice cu glas scăzut... Nu, nu i s-a întâmplat nimic, intui femeia că trebuia să-l liniștească. Totul este perfect... Doctorul Roman a căzut!... Adică e pe cale să cadă, se corectă ea... Acolo a fost la un singur pas de a ceda. Punctul forte: Felicia dumneavoastră pentru care domnii vă transmit felicitări...

— De unde știi astea, doamnă?

— De la domnul Raul... de unde din altă parte?!

— Și Raul, de unde, așa de repede?

— Nu mi-am permis să-l întreb, îi răspunse femeia.

Hym primi în plin, fără să reacționeze, această mustrare.

— Și-acum?! întrebă totuși.

— De când s-a înapoiat doctorul Roman parcă este un alt om... A devenit mai închis, e gânditor, distrat... Efectul „medicamentului" de dincolo. Parcă șovăie, parcă-i nehotărât...

— Trebuie să acționăm energic, să nu se

răzgândească, să nu se dezmeticească, perora Hym.

Mâna femeii îl bătu ușor pe umăr.

— Domnul Raul nu poate interveni direct. Nu are cum... Dumneavoastră, cu atât mai puțin. Ar fi o încercare nesăbuită, cu urmări nefaste... Doctorul Roman este un om căruia îi place să creadă că hotărârile care-l privesc le ia el și numai el, fără nicio influență din afară... Orgoliul oamenilor mari, domnule... Dar există o soluție, unica soluție... Dumneavoastră, direct, nu aveți niciun amestec...

Hym se înciudă puțin. Cum adică nu are niciun amestec? Dar depăși repede această clipă ce-i rănea orgoliul profesional.

— Deci pot pleca din România!

— O, nu, încă nu, domnule. Am spus că nu aveți amestec direct... Domnul Raul mi-a spus că mai aveți două lucruri de făcut, după care puteți părăsi țara. Primul: să copiați acest text și femeia îi strecură în palmă o hârtie împăturită, să trimiteți o telegramă la adresa pe care o știți...

— Și al doilea? o întrerupse Hym nerăbdător.

— Al doilea o să vi-l comunice domnul Raul după ce o să vă înapoiați de la Sibiu.

— De la Sibiu?!

— Întocmai, domnule. Mâine dimineață, după ce expediați telegrama, vă duceți la Sibiu. Trageți la

hotelul „Împăratul Romanilor”. Și așteptați ori o telegramă, ori un telefon... Asta-i tot, domnule...

Femeia se ridică de pe bancă și Hym făcu același lucru.

— Dumneavoastră mai rămâneți zece minute după plecarea mea...

— În cazul acesta, se resemna Hym, sărut mâna și noapte bună, doamnă... îmi pare rău că nu vă știu numele...

— Nici eu pe-al dumneavoastră, așa că suntem, cum se spune, chit, domnule, râse încetișor femeia și se îndepărtă pe alee.

Hym rămase în picioare, jignit și furios. Avea dreptate, încet, încet, Raul începea să-l trateze cam... de sus, cu tupeul și aroganța șefului față de subaltern. Hym accepta, așa trebuia, așa i se spusese, dar în sinea sa începuse să-l antipatizeze pe Raul. Și dintr-un motiv care îl privea numai și numai pe el!... Iar femeia?! Cine era femeia aceasta sarcastică, „purtătoarea de cuvânt” a lui Raul?

Parola pe care ea i-o dăduse îl avertiza că nu-i numai o „cutie poștală vorbitoare”, ci ceva mai mult.

*

Rozalia Medirra părăsi grăbită parcul și, după ce traversă șoseaua, se îndreptă spre Bulevardul Miciurin. În colț, în apropierea stației de tramvai, se opri și se

aplecă să-și netezească ciorapul. Vizavi, „Dacia” albă, care staționa de mult timp, se urni încet din loc. La volan se afla Raul Campa...

2

Colonelul Arghir se opri în dreptul fotoliului pe care sta căpitanul și Vâlsan își mângâia ostentativ pachetul cu țigări.

— Dacă nu te poți abține, fumează! îi spuse Arghir. Otrăvește-te și pe tine, otrăvește-ne și pe noi... Fumează și nu mai protesta de ochii lumii. Că mai avem de discutat și vreau să fii atent.

În timp ce Vâlsan își aprindea țigara, Mihai Dragu îi spuse printre dinți:

— Ești un vicios!

— Sunt, tovarășe maior, recunoscu simplu Vâlsan, trăgând cu plăcere din țigară.

Maiorul Baraban se strâmbă dezgustat parcă și goni cu mâna șuvița de fum ce venea încolăcindu-se spre el. Arghir se așeză la birou mai mult amuzat decât supărat.

— Toate se înlănțuiesc logic, gândi el cu glas tare. Telegrama l-a chemat pe Krugenn, care a sosit și se află de două zile în România; noua violare a fișetului doctorului Roman a avut ca scop fotocopierea altor însemnări ale acestuia; ele urmează să fie folosite ca

argumente care să alunge ultimul rest de șovăială a lui Roman. Dar Hym Varas de ce nu pleacă?... Nu văd, nu pricep ce rost mai are șederea lui la noi...

— Acum este la Sibiu... aminti Baraban. Se plimbă, mănâncă, doarme și așteaptă.

— Ce anume? ridică puțin tonul Arghir.

— Este vorba de domnul Raul Campa, tovarășe colonel. Din ce în ce mai mult cred că Hym este ținut aici de Raul. Dacă locotenentul Matei reușește să clarifice problema la Cluj, avem și cheia...

— Dar lacătul rămâne la ei, îi replică Baraban.

— Te gândești la Krugenn? se întoarse spre el Mihai.

— Bineînțeles... Krugenn este... curat până acum. Ca reprezentant al firmei „Q et Co” prospectează piața noastră. A făcut oferte, va mai face și va aștepta răspunsul...

— Doar nu vă imaginați, tovarășe maior, interveni Vâlsan, că Krugenn va lua legătura cu doctorul Roman...

— Mi se pare firesc, răspunse Mihai în locul lui Baraban. Doar l-a cunoscut pe doctor acolo... Asta nu-i un motiv să-l arestăm. Chiar dacă știm că în realitate este angajatul lui Globi... Are acte din partea firmei „Q et Co”...

— Ar ieși niște complicații de toată frumusețea, anticipă Arghir... Cu Raul Campa, Hym Varas și Rozalia

Medirra lucrurile sunt limpezi...

— N-am putea să-i arestăm, tovarășe colonel? spuse Baraban.

— Exclus, sări Mihai de pe fotoliu... Să nu uităm de Felicia Bașa...

— A devenit agenta lor, a iscălit și un angajament, argumentă Baraban împotriva părerii lui Mihai.

— Cu asta chiar nu mai sunt de acord, ripostă Mihai... Doar știți cum s-a comportat cu doctorul Roman... în loc să-l determine să rămână acolo l-a implorat să nu facă asta și a insistat s-o ia și pe ea în țară... Și dacă vrea să revină nu trebuie să-i retezăm posibilitatea...

— Cine n-o lasă să vină? întrebă cu prefăcută naivitate Baraban... Nu cred că-i cazul să ne complicăm din cauza asta...

Arghir îl privi nemulțumit.

— Tovarășe maior, vă dați seama că, în cazul în care îi arestăm acum pe cei trei, Felicia nu se mai poate întoarce? Ba i se poate întâmpla și ceva rău. Globi nu-i un copil să-l poți păcăli... Al doilea aspect al problemei ține de însăși rezolvarea integrală a cazului... Am pus o întrebare: de ce nu pleacă Hym Varas?... Hai să căutăm răspunsul. Mihai a lansat o ipoteză. El a numit-o cheie. Cheia de la Cluj... Să mergem până la capătul firului. Să nu ne trezim peste puțin timp că trebuie să ne facem autocritica pentru că nu putem da răspuns la toate

întrebările pe care o să ni le punem noi sau alții mai mari ca noi...

— Nici Krugenn nu trebuie să ne scape, tovarășe colonel, se înverșună Mihai... Am o răfuială mai veche cu el...

— Și cu Hym ai, îi aminti Baraban, dar Mihai nu-i răspunse.

— Raul Campa, tovarășe maior Dragu, să fie ținut din scurt, îi atrase atenția lui Mihai colonelul Arghir... Iar cu Sicu Dercu fă ce-oi face! Zăpăucul ăsta se ține după Raul cu poezioarele lui... Raul vrea să scape, dar nu poate. A început să-l încurce, să-l stânjenească. Văzându-l atât de devotat, să nu-l folosească în treburile lui... Asta în niciun caz să nu se întâmple... Cu Manole Pardea ai procedat bine, încearcă și cu Sicu Dercu.

— Pe Manole Pardea, doctorul Roman, care nu știe despre ce este vorba, îl șicanează mereu, tovarășe colonel...

— Bine, Mihai, spune-i să mai aibă puțină răbdare... O să înțeleagă... Dar cu Sicu ce faci?

— Asta-i alt aluat, tovarășe colonel... Manole s-a lăsat de băutură, Sicu, nici gând măcar...

— Am eu o idee cu Sicu, tovarășe colonel, spuse Vâlsan...

Nu mai apucă să spună ce idee are. Sună telefonul și Arghir ridică receptorul...

— Da... eu sunt... Cu tot respectul... Când?... Așa... Da, da, vă ascult... Evident, evident... Am să-i spun să vă caute... O să discutați în amănunt cu dânsul... Cu tot respectul...

Arghir rămase un timp cu receptorul în mână și numai într-un târziu îl puse în furcă.

„S-a întâmplat ceva?” priveau întrebător la el ceilalți trei.

— Mi-a telefonat doctorul Roman, spuse, în sfârșit, colonelul. A primit o invitație, ca, peste două săptămâni, să țină un ciclu de conferințe...

— Unde, tot acolo? se interesă grăbit Vâlsan.

— Nu... Într-o țară apropiată... Joacă tare Globi, aprecie Arghir. Presează... Mizează pe efectul psihologic... Evident, are mâini foarte lungi și abile domnul Globi dacă a putut aranja așa de repede și la un asemenea nivel totul.

— Deci venirea lui Krugenn a fost calculată, opina Mihai.

— Evident, a fost una din variante, pregătită din timp... Mihai, să-l cauți pe doctorul Roman puțin mai târziu. El a solicitat. Vrea să-ți explice mai amănunțit totul... Ei! se ridică Arghir de la birou și începu să măsoare încăperea cu pași rari, să vedem ce răspuns să dăm variantei inventivului Globi.

3

Vâlsan „pică” la magazia cooperativei pe la unsprezece dimineața, când cererile de materiale se răriseră și Sicu Dercu putea să se ocupe în tihnă de trilogia sa, „Cele cinci puncte cardinale ale paradisului”. Vâlsan intră în birou tocmai când peste Sicu se prăvălise harul inspirației și argumenta cu citate ciupite dintr-o culegere tipărită prin 1939, că dragostea este lucrul cel mai sublim, este de fapt cel de-al cincilea punct cardinal al paradisului. Prezența lui Vâlsan mai mult o simți decât auzi. Iritat, îl scrută cu niște ochi de mare inchizitor și îl admonestă:

— Dumneata nu ai văzut că pe ușă scrie negru pe alb că intrarea este interzisă persoanelor particulare?

— Am văzut. Și tocmai de aceea am intrat. Am văzut și am citit: „Interzisă orice intrare persoanelor particulare” și am fost sigur că n-am greșit. De-aia am venit!

— Dumneata îți bați joc? se încruntă Sicu.

— Ar însemna să-mi bat joc și de mine, domnule Sicu Dercu... Am venit aici cu recomandarea domnului Viorel Grunea... Redactor la editura...

— Știu, știu, știu... Îl cunosc personal pe Grunea... Băiat bun, dar cam exigent, domnule... oamenii de condei nu mai au loc de impostori... Sunt o imensă

plagă...

— Dar fără vlagă, rimă Vâlsan cu dezinvoltură.

— Colosal, colosal... Asta e antologică, domnule...

— Marin Isim...

— ...domnule Marin Isim... Imensă plagă, fără vlagă, declamă Sicu... Am să i-o spun și amicului meu Raul Câmpie... Ați auzit de dânsul, nu? Este un critic reputat, cu mare influență...

— Raul Câmpie? zâmbi batjocoritor Vâlsan... Dumneavoastră prieten cu el? glumiți! V-am citit catrenele acelea despre sport, domnule Sicu... Scânteietoare, domnule, și cu ce poante originale... Să știți că eu sunt cam răutăcios cu confrații, mărturisi Vâlsan, ca și când ar fi dezvăluit un secret. Dar catrenele dumitale mi-au cam închis gura... N-am avut ce să spun!

— Parcă ziceați ceva de Raul Câmpie, domnule Isim...

— Nu merită să mă cobor la nivelul lui... Mie îmi place să bârfesc, domnule Sicu Dercu, să bârfesc inteligent, să bârfesc ca o desfătare a spiritului. Dar cu o singură condiție: să am pe cine. Bârfa implică un obiect, nu? Dacă obiectul are o existență anonimă, dacă-i, scuzați licența, un vax, și bârfa va fi anonimă, adică un vax. Și-n loc să-ți desfeți spiritul ți-l murdărești... Așa că... Vâlsan dădu din mână a lehamite. Mai bine să vă spun pentru ce am venit la dumneavoastră... Grunea mi-a spus că m-ați putea ajuta cu un „delco” original

de... „Romeo”...

Sicu fluieră, parcă a mirare, parcă a pagubă.

— E greu? Nu se găsește? întrebă Vâlsan.

— Nu pentru „delcou” fluieram eu. Dă-l naibii, o să ne străduim. La nevoie... Ce mai, vedem noi... Fluieram pentru chestia asta care ați spus-o, cu bârfa... îmi pare rău că n-am notat-o. Cu voia dumneavoastră aș fi folosit-o în trilogia mea: „Cele cinci puncte cardinale ale paradisului”. Se lipea ca o mănușă, domnule Isim... După câte am înțeles, Raul Câmpie n-ar merita măcar să fie bârfit... Ce, se clatină pe acolo, pe la uniunea noastră?...

— Câmpie la „Uniune”? Mă faci să râd, domnule Sicu... Nici măcar „Fondul” nu l-a primit... Pe ce, domnule? Pe câteva aiureli de trei rânduri publicate cu milogeli tocmai la dracu-n praznic? Dumneata crezi că în „Uniune” intră cine vrea?... Sunt numai oameni grei, cu volume în spate, cu activitate literară concretă, nu prin crâșme... Or mai fi și din aceia care n-au decât o broșurică... Dar nu orice broșurică, ci una de excepție... Pe când acest Câmpie, care nu-i dat afară de la Casa Scriitorilor pentru părul lui alb, și pentru că lumea se amuză pe seama tembelităților pe care le debitează... Dumneata știi că, de fapt, acest Câmpie nu-i decât un amărât de pensionar la I.T.B.? S-a apucat de recenzii nu că ar fi avut har, ci fiindcă n-avea ce face. Dumneata,

care ai har, scrii chiar dacă ești ocupat până peste cap. Asta, da... Rupi din odihna dumitale... D-aia am zis că glumești când ai afirmat că Raul Câmpie îți este prieten... Este o mazetă[19], vorba lui Caragiale, asta-i Raul Câmpie... Îți dau un sfat prietenesc, asta și pentru că îl cunosc pe Grunea de la editură; ocolește-l, domnule, că te compromite... Dacă te vede lumea cu el, nu te mai publică nimeni să fii dumneata genial ca Eugenius... Dumitale îți trebuie anturaj de prestigiu ca să te afirmi... Un Proca, un Tumplea, un Plopșor, ăștia da, domnule Sicu.

— Ei. Dânșii sunt mari, au anturajul lor...

— Na, că-i bună... Ce dacă-s mari? Ei n-au fost mici? Te-ai întrebat cum au ajuns mari?

— Aveți dreptate, se smeri din ce în ce mai plin de respect Sicu, dar nu-i cunosc... îmi trebuie... așa, o introducere prin cineva...

— Doamne, că tare ești copil, domnule. Nu degeaba se spune că oamenii talentați sunt timizi... Introducerea o ai chiar în fața dumitale... îi cunosc ca pe mine, domnule... Uite cum facem: eu plec pentru vreo trei săptămâni în țară, pentru cenacluri. Când mă întorc mergem La Casa Scriitorilor și, la un pahar de vorba, o să-i cunoști... Sunt generoși, domnule. Ajută talentele

---

[19] Persoană nepricepută la jocul de cărți sau alte jocuri de noroc.

cum nu-ți imaginezi...

— Vă mulțumesc, bâigui Sicu Dercu, vă mulțumesc... Cât despre delcou, mă dau peste cap și, când veniți, peste trei săptămâni, îl aveți...

— Aoleu, sări Vâlsan, uitându-se la ceas, la douăsprezece și un sfert mă așteaptă Eugenius la „Capșa”... Te-am salutat adânc, domnule Sicu... Peste trei săptămâni sunt prezent... Dar să nu te mai compromiți, domnule. E păcat, mare păcat...

Vâlsan îl părăsi pe Sicu, care rămăsese uluit, și numai după ce își reveni realiză fericirea care căzuse peste el. Acest Marin Isim era o adevărată mană cerească. Și ce cap avea. Parcă citea ceva scris cu trudă și nu improviza cu dezinvoltură... Tii, păcat că uitase să-l întrebe unde lucrează... Spusese ceva despre cenacluri. Deci tot în domeniul literelor, cum se spune!

...Vâlsan ieșise val-vârtej din cooperativă, zicându-și că acest Sicu Dercu părea om de treabă. Și poate că ar fi fost și mai de treabă dacă ar fi dat pace muzelor. Dar asta să fie cel mai mare păcat al unui om!... Vâlsan spusese adevărul că îl cunoaște pe Grunea, redactorul de la editură... Locuiau i n același bloc, se salutau, schimbau păreri despre timp și, uneori când se nimerea să se întâlnească în drum spre casă intrau la restaurant să bea câte o bere. De la Grunea aflase Vâlsan de pisălogul de Sicu Dercu. Îi spusese că are o obligație față

de cineva care are nevoie de un delcou pentru un „Romeo”. Grunea îl trimisese la Sicu Dercu, iar Vâlsan îi mărturisise că o să-i spună că-l cheamă Isim... Așa, de amuzament...

Vâlsan avea convingerea că, după tot ce-i turuise despre Raul, Sicu Dercu avea să-l ocolească pe acesta. În ceea ce privea făgăduiala pe care i-o făcuse, Vâlsan avea remușcări. Dar vroia să se țină cât de cât de cuvânt. Mai ales că pe Proca și Tumpea îi și cunoștea personal...

Când Mihai află de acțiunea lui Vâlsan își puse mâinile în cap, apoi izbucni în râs:

— Mă, tu ești dracu’ gol; să vezi ce-o să-ți facă Sicu dacă n-ai să te ții de cuvânt!

4

Roman simți o mână pe umăr, apoi o voce jovială într-o limbă străină.

— O, domnule doctor Roman! Ce plăcere!

Roman se întoarse. Krugenn, elegant ca de obicei, sta în fața sa cu cel mai fermecător surâs din lume.

— Dumneavoastră, aici?

Își strânseră mâinile și Roman mimă un răspuns la surâsul domnului Krugenn.

— Am fost trimis de firmă, domnule doctor, pentru prospectări. V-am întâlnit întâmplător. Oricum, v-aș fi

căutat la clinică... V-am recunoscut după mers... și m-am decis să vă... acostez. Sper că nu v-am deranjat. Păreați atât de adâncit în gânduri... Fiți mai prudent, cu circulația din zilele noastre!...

— Sunteți aproape de adevăr, domnule Krugenn... Dacă mai adăugați și faptul că sunt obosit, aveți imaginea perfectă a stării în care m-ați văzut... Știți la ce mă gândeam, domnule Krugenn?... Nu, n-aveți cum să ghiciți... Mă gândeam la sinteza pe care încearcă s-o realizeze cineva de la firma dumneavoastră...

— V-a plăcut chiar atât de mult ideea?

— E puțin spus... M-a pasionat... Mă pasionează de mult timp, înainte de a vizita minunatele dumneavoastră laboratoare... De câțiva ani, domnule Krugenn!

Mergeau alături, pe străduța liniștită, sub umbrele sfârșitului de zi. Păreau doi buni prieteni, bucuroși de întâlnire, care schimbau impresiile de peste zi.

— De câțiva ani, domnul Krugenn, repetă Roman cu adâncă părere de rău.

— Deci, păru surprins Krugenn, atunci, în laborator, dumneavoastră m-ați lăsat să vă explic lucruri pe care le cunoașteți mai bine decât mine... De ce nu mi-ați spus?

— Nu era cazul... Și, apoi, eram surprins, derutat, descumpănit... Mai târziu, nu-și mai avea rostul...

— Și, dacă nu-i un secret, sunteți mai avansat decât noi? Lucrați, după câte am înțeles, de câțiva ani, pe când firma noastră a început cercetările de numai câteva luni.

— Acum, de ce să mai fie secret, domnule Krugenn. Mă aflu cam în același stadiu cu dumneavoastră.

— Îmi plăceți din ce în ce mai mult, domnule doctor, și vă pot face o confidență, chiar dacă, într-un fel, îmi pot prejudicia firma.

— Atunci, nu-mi faceți!

— Am spus: într-un fel, domnule doctor... Asta poate însemna și deloc... Am realizat o puritate a substanței de nouăzeci la sută...

— Ați reușit asta?! păru contrariat Roman... Așa de rapid!... Nu, nu-i de mirare, cu aparatura dumneavoastră, cu stilul de muncă al laboranților... Vă felicit, domnule Krugenn, spuse fără entuziasm Roman. Și, în gând, pentru el: „Deci ultimele fotocopii după însemnările mele au și ajuns în mâna dumitale, domnule Krugenn”...

Roman zâmbi, dar întunericul se lăsase și Krugenn nu observă. „Ați realizat pe naiba! Fotocopiile sunt apă de ploaie gândi doctorul.

— Păcat că nu colaborați cu noi, domnule doctor, se auzi insinuantă vocea lui Krugenn...

— Dar n-am refuzat, se disculpă Roman, v-am sugerat și calea...

— Da, demersuri oficiale... Durează, domnule doctor. La dumneavoastră treburile acestea se... mișcă încet și se realizează greu. Nu mai vorbesc de faptul că veți fi frustrat, domnule doctor... Pe urmă conducerea firmei se gândea la o colaborare mai îndelungată... De zece, douăzeci de ani... Nu, nu zâmbiți...

— Dar n-am zâmbit, domnule Krugenn, n-aveam niciun motiv...

— E drept, admise Krugenn, nu v-am văzut zâmbetul, e noapte... L-am simțit însă, domnule doctor. Ca un semn al neîncrederii dumneavoastră... Și, dacă am să vă mai spun că firma e gata să vă asigure și un procent de aproximativ zece la sută din beneficiile realizate de pe urma sintezei, o să-mi spuneți că sunt, de-a dreptul, un mitoman incorigibil...

— Vă cred, domnule Krugenn, vă cred, îl asigură Roman, numai că nu înțeleg de ce atâta mărinimie!

— Nu-i mărinimie, domnule doctor... Este ceea ce vi s-ar cuveni de drept... Dacă, bineînțeles, ați accepta să conduceți mai departe cercetările și, mai ales, să perfecționați substanța pentru a putea fi „aruncată” pe piață... Imaginați-vă: peste tot, în întreaga lume, medicamentul „Romanit” vă va face celebru...

— I-ați găsit și un nume!... Mă flatează, domnule Krugenn... Și, ca să fiu sincer, mă ispitește...

„Aisbergul ăsta se topește din ce în ce mai mult. Încă

puțin și nu va fi decât un biet sloi pe care-l vom remorca și-l vom duce unde vrem noi”, își făcu socotelile Krugenn...

— Să înțeleg ultimele dumneavoastră cuvinte ca pe o acceptare, domnule doctor? insistă Krugenn, ascunzându-și satisfacția... Ne-am gândit și la o catedră la universitate... Un curs al dumneavoastră, aruncă el încă un argument.

Roman tăcea. Părea că nu mai era nevoie decât de un bobârnac pentru a aluneca pe tobogan drept în laboratoarele firmei.

— Ați primit o invitație pentru o serie de conferințe, spuse Krugenn natural, ca și cum i-ar fi comunicat un luciu banal.

— De unde știți? se opri Roman.

Părea puțin speriat.

— Lumea este mică, domnule doctor, explică Krugenn cu răbdare. Iar noi trebuie să știm tot ce se întâmplă în ea. Este o condiție ca să ne putem mișca în această lume cum vrem noi... Revistele și ziarele noastre în care s-a scris despre dumneavoastră circulă, domnule doctor. La ora aceasta v-am făcut cunoscut lumii... Și de dumneavoastră, numai de dumneavoastră, depinde ca mâine să fiți idolul ei, salvatorul ei, recunoscut ca atare...

— Să nu exagerăm, domnule Krugenn, protestă

moale Roman... Mă uluiți, continuă el după o clipă de tăcere. Mă uluiți și mă înspăimântați...

— Sper că este o spaimă plăcută, domnule doctor, așa cum și-ar dori-o orice muritor... Când plecați din țară, domnule doctor? sări Krugenn ia altă idee.

— Peste opt zile, domnule Krugenn. Dar pentru ce mă întrebați?

— Pentru că aș dori să ascult măcar una din conferințele dumneavoastră... Dacă am să-mi termin treaba aici în timp util, bineînțeles!

Pe cerul cu stele se adunau nori. Se stârnise și vântul.

— Se strică vremea, domnule Krugenn, spuse Roman. Sfârșit de septembrie, mai adăugă el ca să umple tăcerea stânjenitoare care căzuse între ei.

Krugenn înțelese că doctorul Roman era obosit, dar, mai ales, răscolit de discuție. Orice insistență putea să dărâme castelul de iluzii pe care-l clădise cu atâta migală și în care doctorul făcuse primii pași... Trebuia să-l lase singur, să-i admire splendorile, să adauge altele iscate de mintea sa, care, după Krugenn, fusese anesteziată cu pricepere...

— Vă cer permisiunea să vă spun noapte bună, domnule doctor, luă inițiativa Krugenn... Și, până la plecarea dumneavoastră din țară, să vă mai văd...

— Amabil ca întotdeauna, domnule Krugenn... Discuția cu dumneavoastră mi-a făcut plăcere... Aș dori

s-o continuăm... Poftiți cartea mea de vizită, domnule Krugenn... Când vă permit treburile dați-mi un telefon... Aștept telefonul dumneavoastră, se păru că insistă Roman... Aș avea să vă întreb ceva... Ceva foarte serios... Am nevoie de puțin timp ca să-mi pot formula întrebarea...

Roman îi strânse mâna lui Krugenn, după ce îi mai ură încă o dată noapte bună, se despărți de el... Globi avea să fie mulțumit. Partida fusese câștigată. Certitudinea i-o dădeau ultimele cuvinte ale doctorului... Dar avea să-l mai lase câteva zile, să fiarbă. Între timp va sosi și „argumentul Felicia”, dacă nu o fi și sosit... Ce întrebare dorea să-i pună doctorul Roman? Krugenn era sigur că una de ordin... tehnic. De pildă, cum să procedeze ca să rămână. Ori ceva în legătură cu rezolvarea practică a angajării sale la firmă. Krugenn avea toate atuurile pentru a anticipa, cu o oarecare aproximație, cum vor decurge evenimentele...

Începuse să vină un spic de ploaie. Nu prea îl încânta. Avea întâlnire cu Raul Campa. O întâlnire de care depindea mult și în care subiectul principal avea să fie Hym Varas. Neobositul de Hym, care începuse să cam obosească de la un timp. Globi îi spusese că are mână liberă să acționeze așa cum dictau marile interese. Krugenn nu descifrase prea bine la care interese se referise Globi. Nu întrebase însă nimic... Apoi, Hym...

Era nevoit să-l întâlnească și pe el. Și această întâlnire i se părea cea mai periculoasă. Dacă Hym fusese depistat și se afla sub urmărirea organelor de securitate românești? Raul Campa însă în primul rând. Anonimul și discretul de Raul Campa... Krugenn surâse ușor unei amintiri știute și de Raul, și de Hym. Unei amintiri îndepărtate, dar, paradoxal, prezente lângă Raul, Hym și Krugenn, trăind laolaltă cu ei întotdeauna.

5

De-abia aprinse lumina și telefonul începu să sune. Roman se repezi la telefon. Doar nu era Krugenn! Prea ar fi fost nu știu cum!

— Aaa! dumneavoastră erați? se bucură Roman recunoscând vocea maiorului Mihai Dragu... N-am fost acasă... Sunt vinovat, tovarășe maior, doar eu v-am rugat să-mi dați un telefon... Am avut o întâlnire foarte importantă... Exact cu persoana, așa cum ați intuit dumneavoastră... Eu am timp și acum. Ne putem întâlni unde doriți. Scot mașina din garaj și... Pentru mine e perfect. Și comod. Numai pentru dumneavoastră... Mă rog. Atunci vă aștept... în zece minute?... Perfect... Bună seara!

Telefonul pe care-l primise îi risipi și oboseala, și gândurile rele după discuția cu Krugenn. Maiorul îl

căutase, așa după cum se înțeleseseră. Roman își agăță pardesiul în cuier și, după ce căută puțin într-un sertar al biroului, scoase un plic. Era „argumentul Felicia", despre care Krugenn nu știa dacă sosise sau nu... Pentru asta îl căutase pe Mihai, dar cum între timp se întâlnise și cu Krugenn, avea să discute ceva mai mult...

*

— Deci Krugenn a atacat frontal, tovarășe doctor, remarcă Mihai după ce Roman îi povesti discuția provocată de reprezentantul firmei „Q et Co"... Ați procedat perfect, tovarășe doctor. Nici eu n-aș fi făcut altfel...

— Oh, tovarășe maior, se lamentă în glumă Roman, astă-seară nu-mi este dat să ascult decât laude...

— Din partea mea sunt sincere, tovarășe doctor, îi replică Mihai. Aștept acum a doua surpriză pe care mi-ați promis-o.

— Mi-a scris Felicia, tovarășe maior...

Mihai cercetă plicul pe care i-l dădu Roman.

— Scrisoarea a fost expediată de aici, din București, remarcă în treacăt Mihai Probabil de către Krugenn.

— Scrisul e al Feliciei, garantez pentru asta.

— Nici nu putea fi altfel, tovarășe doctor.

Mihai îi înapoie plicul fără să citească scrisoarea.

— Nu citiți?

— Dacă-mi permiteți...

Mihai citea. Roman se apropiase de fereastră și își lipise fruntea de geamul rece pe care se prelingeau stropi de ploaie... Felicia... Era undeva, departe, între oameni străini. Arghir îi spusese că Felicia avea să se întoarcă singură în țară.

— Era de așteptat acest strigăt trist, frumos, dar, mai ales, convingător, îl auzi Roman pe Mihai.

Se dezlipi de lângă geam și se așeză pe fotoliu în fața maiorului.

— Doar nu vă imaginați că sunt gândurile ei. Scrisoarea a fost numai copiată de ea după vreo ciornă compusă de Krugenn sau de altcineva.

Mihai îl liniști pe Roman cu începutul unui surâs.

— Dar nu vă contrazice nimeni, tovarășe doctor... Și poate că am la mine un argument în plus în favoarea ei. Spun poate pentru că nu știu ce conține scrisoarea care vă este adresată.

— Ce scrisoare, tovarășe maior?

— O scrisoare de la doctorița Felicia Bașa... O scrisoare pe care o am la mine... V-o dau îndată, numai așteptați să vă spun istoria ei... Azi pe la prânz a venit la noi, la securitate, o tovarășă în vârstă, pensionară, care de abia se înapoiase dintr-o excursie în străinătate. Acolo, mi-a spus tovarășa despre care vă vorbesc, a oprit-o într-o seară o domnișoară drăguță, care a rugat-o să vă aducă un plic când se înapoiază în țară. A rugat-

o mult, mult de tot și ea a acceptat... Dar nu v-a înmânat-o dumneavoastră, ci a adus-o la noi. Ne-a explicat că s-a gândit că ar putea să fie cine știe ce chestie necurată, dacă fata i-a dat ei scrisoarea în loc s-o pună la poștă! Asta-i tot, tovarășe doctor... Uitați și scrisoarea...

Roman luă plicul și îl privi mirat pe Roman.

— Scrisoarea nu este desfăcută...

— Pentru că vă este adresată dumneavoastră.

— Dar în circumstanțele în care ați intrat în posesia ei...

— Circumstanțe, necircumstanțe, asta este, tovarășe doctor.

Roman nu-i răspunse. Desfăcu plicul și începu să citească cu glas tare:

„Dragul meu,

Sper ca această scrisoare să ajungă la tine prin bunăvoința unui om de inimă. Te implor, nu crede niciun cuvânt din scrisoarea pe care ai primit-o înainte. Mi-a fost dictată, nu-i niciun gând al meu în rândurile ei. Totu-i minciună! Nu da crezare promisiunilor mincinoase ale lui Krugenn sau ale altuia de-al lor. Eu am greșit, dacă ceea ce am făcut se poate numi numai greșeală... Ți-am spus că aș vrea să fim împreună, să lucrez în preajma ta, dar nu m-am gândit măcar o clipă să vii aici, în acest iad, care mi-a arătat tot ce are mai urât omul. Tu ești un savant. Da, un savant, asta-i

credința mea. Un savant după care cei de aici aleargă... Dacă ai primi să vii, fără îndoială, ai ajunge bogat. Ei și! Nu știi, nu poți să știi, să-ți imaginezi ce înseamnă să fii departe de-ai tăi, să respiri alt aer, să îți dai seama că acolo unde te-ai născut n-ai să te mai întorci niciodată. Și pe aici, ca pretutindeni, lumea nu-i formată numai din oameni răi... Dar, oricât de buni ar fi, la tine se vor uita cu nedumerire și cu puțin dispreț. Te implor, ajută-mă să mă întorc în țară chiar dacă tu vrei să rămâi aici. Mi-e groază de acest gând al meu, mă sfâșie dar mi-e dor de ai mei, de-acolo... Mi-ai spus să am răbdare. Aștept. Aștept să mă chemi acolo, și tu să nu pleci. Te îmbrățișează

Felicia."

Roman era emoționat. Scrisoarea Feliciei o aducea pe Iată aproape de el. Și atunci Roman înțelese. Spuse tare, poate mai tare decât ar fi fost nevoie:

— Tovarășe maior, am certitudinea că o iubesc... Am crezut că-i un sentiment de milă numai; ceva amestecat cu o duioșie pentru un om necăjit... Dar o iubesc, așa cum este ea, cu greșelile ei, cu lașitatea ei, cu tot ce are frumos și mai puțin frumos... Cred că am iubit-o și mai înainte, dar n-am știut. Sau, mai bine zis, n-am avut timp când să știu... Vă rog să faceți tot ce se poate ca să vină în țară.

Mihai rămase uimit de izbucnirea doctorului Roman,

de mărturisirea sa. Uimit și, totodată, impresionat de curajul doctorului. Mihai îl privi pe Roman cu respect. Omul din fața sa era un om adevărat.

— Tovarășe doctor, spuse Mihai, sunt convins că Felicia se va întoarce în țară... Și, dacă va fi... cumva... vă rog să nu mă omiteți de pe lista invitaților. Aș dori tare mult să mă bucur de bucuria dumneavoastră... Dar, până atunci, să vedem cum răspundem atacurilor domnului Krugenn...

— Pe omul acesta îl urăsc, izbucni Roman, pentru tot ce i-a făcut Feliciei, pentru că este un om murdar... Ca un dihor...

— Vă cred, tovarășe doctor. Împărtășesc sentimentele dumneavoastră. Însă la viclenia lui trebuie să răspundem cu luciditatea noastră... Să-l facem inofensiv... Calm, tovarășe doctor, calm și răbdare, ca și până acum... Aaa, bine că mi-am amintit. Am să vă spun acuma să nu uit... Am o rugăminte. Să nu-l mai șicanați atâta pe asistentul sanitar Manole Pardea...

— Pe licheaua asta care-mi scormonește prin fișet?

— De unde știți că el o face?

— Cum de unde? De la dumneavoastră!

— De la mine?! Am afirmat eu că Manole fotocopiază însemnările?

— Nu chiar, dar am înțeles... Pixul acela, găsit lângă fișet, când s-au luat mulaje pentru chei, era al lui

Manole.

Mihai surise îngăduitor.

— Putea să-l fi uitat sau să-i fi fost luat cu intenție de cineva ca vina să cadă asupra lui Manole.

— Adevărat!... Deci altcineva umblă prin însemnările mele... Cine, dacă nu Manole?

— Un singur lucru vă pot spune deocamdată, tovarășe doctor. Manole nu este lichea, așa cum credeți dumneavoastră... Le are și el pe ale lui, dar... Ce mai, așa stau lucrurile, tovarășe doctor.

— Totuși mă cam deranjează să mi se umble în fișet mereu... Ieri scara istoria s-a repetat... Este pentru a treia oară... îmi mănâncă timp, tovarășe maior, să transcriu și iar să transcriu, ca să aibă acel necunoscut ce fotocopia... Astă-seară Krugenn nu mi-a servit decât datele din cel de-al doilea furt... Pentru că furt este...

— Poate că ultimele fotocopii nu i-au fost date, tovarășe doctor. Ori, poate, le păstrează, ca un ultim argument pe care să vi-l servească acolo unde sunteți invitat să conferențiari?

— Și chiar mă sfătuiți să mă duc?

— De ce nu? Nu-i politicos să refuzați... Chiar dacă în treaba aceasta este amestecat, pe departe, și Krugenn.

— Mă copleșiți cu încrederea dumneavoastră! spuse Roman, ceva mai încet.

Mihai auzi cele spuse de Roman. Întrebă nedumerit

totuși:

— Ați spus ceva, tovarășe doctor?

— Nu, nimic...

Roman înțelese că remarca sa ar fi putut să-l jignească pe Mihai. Mai bine că nu auzise ce spusese. Se ridică și îl întrebă pe Mihai:

— Un coniac? O bere?

— Mai curând o bere... Dar. _ una mică Sunt cu mașina.

— În cazul ăsta, o apă minerală, spuse Roman și Mihai nu-și dădu seama dacă Roman glumește sau nu.

6

— Mâine de dimineață plec, domnule Krugenn... Părăsesc țara.

— Pentru a vă ura călătorie plăcută și succes, pentru asta am dorit să vă întâlnesc, domnule doctor. Mai ales călătorie plăcută, vă doresc. Succesul este asigurat... Să nu vă mirați prea mult dacă mâine, la sosire, veți fi întâmpinat pe aeroport de o armată de ziariști și fotoreporteri... Vă spun ca să fiți pregătit, domnule doctor...

— Da... ziariști, fotoreporteri...

Roman repetă fără prea mare entuziasm. Era posomorât, dar Krugenn nu-i putea vedea fața. Strădușa

pe care se plimbau era întunecoasă. Copaci cu frunze bogate încă înecau lumina becurilor electrice.

— În loc să vă bucurați, domnule doctor...

— Vedeți dumneavoastră, domnule Krugenn, eu plec, dar nu știu când am să mă mai pot întoarce... De ce să mint, îmi pare rău... în primul rând de amintiri, domnule Krugenn... Un singur lucru m-a hotărât, să știți... Certitudinea că voi putea pune în practică rapid ideile pe care le am... Nu-i vorba numai despre sinteza aceea... Am multe idei care, materializate, vor alina suferințele multor oameni, domnule Krugenn.

„Un idealist cu capul în nori, îl etichetă Krugenn. Dar un idealist rentabil. ”

— Totul este pregătit, domnule doctor... Nu, nu-i vorba de laborator, ci de locuința dumneavoastră... N-o să regretați... Și o să vă întoarceți în țară, dacă o să doriți... Pentru savanți, pentru oameni valoroși legile se mlădiază cum vor ei...

— Cred că ai dreptate, domnule Krugenn... Dar dumneavoastră?

— Eu am să vin peste vreo două zile. Mai am de perfectat niște comenzi... Românii sunt parteneri serioși, dar, de la un timp, au început să devină incomozi... Prin exigență, mai ales... Deci, domnule doctor, o să ne întâlnim curând... Directorul tehnic al firmei o să vă caute la hotel pentru a discuta în

amănunțime condițiile colaborării cu dumneavoastră. Vă sfătuiesc să nu fiți modest. Cu cât veți fi mai pretențios, cu atât veți impune mai mult respect și considerație.

— Un lucru, un lucru am uitat, domnule Krugenn... în fișetul meu un caiet cu coperte roșii...

— E chiar atât de important?! se agită Krugenn.

— Da, pentru cei care... rămân. Sunt ultimele rezultate cu privire la sinteză... Datele, formulele, ideile, eu le am aici, în cap, domnule Krugenn... Numai că n-aș fi vrut ca cineva să mi le folosească... Dar n-are importanță, domnule Krugenn. Acum e târziu și nu mă pot duce să le iau... N-are importanță, nicio importanță.

— Sa vedem, ce se poate face, domnule doctor.

— Nu se mai poate face nimic.

— Credeți?! Nu se știe, domnule doctor, nu se știe, promise vag Krugenn... Și-acum vă las, domnule doctor...

— Mâine trebuie să vă sculați de dimineață, să fiți în formă... Ziariștii sunt cei mai curioși și mai obositori oameni de pe mapamond. Te scot din răbdări, și atunci când vor să scrie numai minuni despre tine... O să vă convingeți de asta foarte curând, stimate domnule doctor.

7

Când Rozalia Medirra îl anunțase că Raul era de acord să părăsească România și să-și cumpere bilet de avion pentru vineri, Hym Varas abia se stăpânise să-și manifeste entuziasmul față de femeie. Reacționă așa cum trebuia s-o facă un om ca el, clătină adică din cap și, după ce Rozalia îl lăsă singur, își aprinse o țigară din care trase cu voluptate. Era un gest de descătușare, de relaxare totală a nervilor, a întregii sale ființe. Era și o manifestare de satisfacție pentru că Hym intuise că „afacerea Roman" se finalizase așa cum dorea el. Și nu numai el...

Chiar a doua zi de dimineață, marți, alergase la agenție și își cumpărase biletul de avion, apoi colindase orașul la întâmplare și dormise liniștit...

...Acum era miercuri și pentru Hym orele treceau leneșe și grele.

Se urcă în pat devreme, cu o carte pe care nu reușise nici măcar s-o deschidă de când venise în România Costul hotelului îl achitase, cerându-și falsa senzație că astfel gonește mai repede timpul. Dar orele se scurgeau la fel de încet și monoton...

...Auzi o ciocănitură în ușă și Hym se dezmetici... Adormise cu cartea pe piept și veioza aprinsă... Ciocănitul se repetă, puțin mai tare și mai insistent. Își

luă halatul pe umeri și deschise. În prag, Krugenn. În sfârșit, Krugenn, pe care-l văzuse de câteva zile și se mirase că nu-l căutase. Krugenn își duse un deget la buze și îi dădu o foaie de hârtie. Apoi, fără un cuvânt, dispăru cu pași repezi pe coridorul lung, lăsându-l pe Hym stupefiat. Acesta închise ușa și apropie hârtia de conul de lumină proiectat de veioză.

„Vino imediat în Cișmigiu. În fața debarcaderului."

Dintr-o dată moleșeala somnului dispăru și Hym începu să se îmbrace febril. Era surprins de procedeul lui Krugenn, dar mai ales de graba sa. Intervenise ceva atât de grav! Hym nu era omul care să intre în panică, dar Krugenn se comportase bizar. Ori i se păruse numai?! Părăsi hotelul, neuitând însă de măsurile de precauție. Să i se întâmple ceva tocmai acum?!

...Cum intră în Cișmigiu, Krugenn i se alătură din spate, surprinzându-l. Îl apucă de cot și amândoi pătrunseră pe o alee întunecoasă și pustie la ora aceea. Ploaia încetase de dimineață, dar vremea se răcise brusc și lui Hym îi era frig în pardesiul subțire, pe care-l strângea cu nădejde la piept.

— Vineri pleci, nu? îi spuse Krugenn. Să-i transmiți salutările mele domnului Globi și să-i spui că totul este bine.

Hym deveni atent. De unde știa Krugenn că el pleacă vineri? Deci Krugenn se întâlnise cu Raul sau cu femeia

aceea... Dintr-o dată avu senzația unui om scos în afara jocului, ținut undeva departe... De ce oare? căzuse peste capul său dizgrația lui Globi? N-avea niciun motiv... O să se lămurească el peste câteva zile când avea să se prezinte la domnul Globi... Dar până atunci?!

— Și-altceva? ceru el explicații lui Krugenn.

— Un fleac, un lucru mărunt... Uite acest plic... Ia-l... Așa... Ai grijă de el, îl dădăci Krugenn și Hym se enervă.

— Am să-l port în sân!

— Nu glumi că e foarte serios... Mai bine ascultă, n-avem prea mult timp de pierdut... în locul de parcare din spatele hotelului se află o „Dacia” albă... Poftim cheile și actele mașinii... Hai, ia-le odată, îl grăbi Krugenn... Mâine e joi... Pe la orele șapte seara te urci în mașină și pornești spre Pitești, pe autostradă... Oprești la „Motel”... Îl vezi, este pe stânga, la vreo treizeci de kilometri... Acolo ai să întâlnești, la parcare, un „Fiat 1300” roșu... Geamul din dreptul șoferului va fi întredeschis... Strecori plicul și intri în restaurant. Te plimbi puțin printre mese cu fularul în mâna stângă... Ești atent?

— Da. Mai departe?

— Și gata... Faci ce vrei... Mănânci, bei un pepsi și te înapoiezi... Ai și un carnet de conducere... și un buletin de identitate... E în regulă. Sunt ale lui Raul Campa... Și mașina e tot a lui... Acum dă-mi pașaportul și biletul de

avion.

— Pentru ce? se revoltă Hym.

— Imaginează-ți că nu ar fi bine dacă te-ar prinde cineva cu două rânduri de acte și pe deasupra, și cu un bilet de avion pentru străinătate... Judecă la rece, ce dracu!... Să presupunem un accident sau ceva de genul ăsta...

— Bine, se învoi Hym, oferindu-i ceea ce îi ceruse.

Își dădu seama că avea dreptate și că nu strica prudența...

— Sunt bune actele, mai ales că amândoi semănați destul de bine, îi aminti Krugenn un adevăr care pe Hym îl indispunea ori de câte ori i-l spunea cineva... Vineri dimineața, la șapte, sunt la tine să facem schimbul de acte... Avionul tău decolează la douăsprezece... nu?... Te invidiez, sincer ți-o spun... Noapte bună, Hym, noapte bună!...

— Bună, murmură Hym posomorât.

Krugenn îi întuneca bucuria plecării. Dar n-avea ce face... Îl chinuia însă un singur gând: de ce nu făcuse Raul această treabă? De ce? Pentru că nu putea s-o facă el. Sau nu voia Krugenn... Deci Raul Campa nu se afla la... mare cinste în ochii lui Krugenn. Acest gând îl mai înseninǎ și porni spre hotel înfrigurat, tremurând de-a binelea în pardesiul său subțire, primăvăratec.

Deschise ușa încet, fără să bată înainte și Mihai îl văzu la birou, cu pardesiul pe umeri, pe Baraban, făcut ghem, cu ochii lăcrimând, strănutând de zor.

— Ușa, ușa te rog, încercă să se impună Baraban, răgușit, și strănută, scuturându-se pe scaun.

— Gata, am închis-o, îl liniști Mihai Ce s-a întâmplat? Nu dau mâna cu tine că iau guturaiul.

— Am răcit, mormăi cu glas caraghios Baraban. E frig și mizerie, dar deștepții ăștia nu dau căldură... Să-i ia naiba, cu planificarea lor. Eu fac raport... Așa nu se poate sta...

— Cine-ți zice să stai?... Lucrează, formulă matematică! Și-ai să te încălzești, îl sfătui voios Mihai... Cu sudoarea frunții se câștigă pâinea!

Baraban îl privi pe sub sprâncene cu ochi umezi și roșii, încruntându-se.

— Nu-mi arde de glumă, răspunse posac.

— Nici mie, îl asigură Mihai malițios, apropiindu-se de calorifer și pipăindu-i cu palma. Ai dreptate, e rece, constată el, după care se așeză pe scaun... Vreo veste de la Matei? Trebuia să sosească aseară, cu avionul...

— A fost ceață... Ceată, mizerie și-o furtună nenorocită... N-a putut decola!... A luat tre...

Baraban strănută iar în imensa sa batistă.

— Am înțeles, trenul... Noroc și sănătate!

— Mulțumesc... Trebuie să sosească. Și încă ceva, continuă Baraban... Mi s-a transmis că Krugenn a cumpărat un bilet de tren... Baraban făcu o pauză strâmbându-se. Îl încerca iar strănutul. Dar nu strănută... A luat un bilet până la Viena... Pe numele lui Hym Varas...

— Hym Varas?... Ce dracu face Hym cu două bilete? Unul de avion pentru vineri și altul pentru...

— Pentru marțea viitoare, completă Baraban.

— Ce poate să însemne asta?

— Nu știu, se smiorcăi parcă Baraban.

— Mulțumesc pentru precizare.

— Ia... ia... Baraban strănută. Iar începi? reuși să spună ce avea de spus... Sunt om, nu computer...

— Și-ncă un om răcit, îl compătimi Mihai... Un om răcit strașnic...

Sunetul telefonului țâșni pe negândite, strident, umplând încăperea.

— Da... să trăiți... Da, e aici... Baraban întinse receptorul spre Mihai. Te caută subalternul... Căpitanul Vâlsan...

— Da, zi!... Așa... nu, nu înțeleg... bine, bine... Hai! Te aștept la mine în birou... Noroc!... Mihai îi înapoie receptorul lui Baraban. A mai apărut ceva, îi explică Mihai colegului său. Vâlsan n-a putut să-mi spună la

telefon. Te las! și se ridică. Sănătate, multă sănătate...

Baraban îi răspunse ceva neinteligibil, străduindu-se să-și oprească strănutul.

*

Locotenentul Matei era obosit. Călătorise noaptea cu trenul, cu o încetineală de melc, din cauza timpului... Mihai nu-l lăsase nici să răsufle bine. Îi ceru să-i spună tot... Și în timpul când Matei îi vorbise Mihai îl ascultase cu o atenție lacomă, fără să-l întrerupă, punctând numai relatarea locotenentului cu scurte exclamații de mirare și satisfacție... Când Matei se opri din povestit, Mihai se ridică încet și se apropie de locotenent. Îl bătu ușor cu palma pe umăr, dar nu spuse nimic. Deci intuise bine că era ceva, că trebuia căutat, dar rezultatul investigațiilor lui Matei depășea așteptările... Baraban scepticul! Acum scepticul și răcitul Baraban avea să se mire în sinea lui, fără să comenteze. Dar nu asta era important. Poate și scepticismul colegului său îl încăpățânase să elucideze și această ipoteză, care avea în ea mai mult decât un strop de fantezie.

— Matei, băiete, știu că pici de somn, că ești la... pământ, dar trebuie să te mai țin pe... poziție până vine tovarășul colonel Arghir... N-am ce-ți face... Uite, întinde-te pe fotoliu și încearcă să ațipești puțin. Te încui în birou și mă duc să-l aștept pe „bătrânul” la el la cabinet... Somn ușor, tinere!

Yala țăcăni scurt.

— Tovarăşe maior!

Mihai se întoarse. Căpitanul Vâlsan se grăbea spre el.

— Mai încet, își duse Mihai un deget la buze. Matei doarme... Hai în biroul ăsta, nu-i nimeni... Intră tu, eu mă reped s-o rog pe Raluca să mă anunțe când sosește „bătrânul”. Vin imediat.

...Mihai îl găsi pe Vâlsan măsurând biroul de la un cap la altul cu pași mari și rari.

— Aprinde-ți o țigară și stai jos... Amețesc când te văd zbuciumându-te ca un leu în cușcă.

— Nu-mi vine să fumez, tovarășe maior. Am gura amară... Am... omorât un pachet de dimineață până acum, îi răspunse Vâlsan, luând loc pe scaun.

— Te ascult.

Vâlsan își slăbi puțin nodul de la cravată.

— Tovarășe maior, nu știu cu ce să încep... Cu Sicu Dercu treaba este lămurită. Îl ocolește pe Raul ca și cum ar fi ciumat... Raul Campa însă este ciudat... Foarte ciudat... De alaltăieri și-a lăsat mașina în parcajul de lângă „Intercontinental” și n-a mai trecut s-o vadă măcar... S-a mai întâlnit cu Krugenn o dată când i-a dat un pachețel... N-au vorbit prea mult... Krugenn părea nervos... Cu Rozalia Medirra, Raul s-a întâlnit seara, în ziua plecării doctorului Roman... înainte de asta însă îl căutase Krugenn și discutase cu el puțin... Naiba să-i

pieptene ce-au mai pus la cale...

— Eu cam bănuiesc, spuse Mihai, după felul cum s-au succedat întâlnirile. Raul-Krugenn și Raul-Medirra, aceasta a fost ordinea, nu?... Krugenn a mușcat bine din momeală și o să ne onoreze, în curând, cu prezența...

— Au urmat, ieri seară, întâlnirea lui Krugenn cu Hym și agitația, stăpânită cu greu, a acestuia din urmă.

— Știi că Krugenn a cumpărat un bilet de tren până la Viena pentru Hym?

— Eu i-am raportat de dimineață tovarășului maior Baraban... Dumneavoastră nu sosiseți încă... Și-acum ultima problemă, tovarășe maior. E vorba de mașina pe care a lăsat-o în parcaj Raul Campa. Mașina nu-i... curată.

— Cum? Asta ce-o mai fi însemnând?

— Ce înseamnă nu știu încă, dar am luat toate măsurile care se impuneau...

— Ai procedat bine, aprecie Mihai. N-avem nevoie de... erupții vulcanice... Să nu fie scăpată din vedere mașina lui Raul...

— Totul este în regulă, tovarășe maior, îl asigură Vâlsan... Numai un lucru nu pot pricepe: de ce are nevoie Hym Varas de două bilete? Unul pentru avionul de mâine, vineri, și altul pentru marți, la trenul de Viena... Mi se pare tot atât de anapoda ca și faptul că Hym stă în țara noastră degeaba de vreo două

săptămâni și mai bine.

— Surprizele lui Hym, dragă Vâlsane, combinațiile lui... Nu știu ca domnul Krugenn să fi făcut vreodată o mișcare în plus față de strictul necesar pentru a-și finaliza o acțiune... Lucrează foarte economicos, așa că nimic din ce a făcu t până acum nu este anapoda...

— Aparent anapoda, am vrut să spun, se corectă Vâlsan.

— Asta trebuie să fie, Vâlsane, asta, începu Mihai să se plimbe prin birou, amețindu-l pe căpitan... Este vorba de curățarea câmpului de acțiune... Manevră falsă, simularea unui atac într-o direcție și spargerea frontului în alta... Ai înțeles, căpitane?

— Sincer să fiu, nu prea... Adică n-am înțeles nimic, recunoscu sincer Vâlsan.

— Într-adevăr, nu ți-am dat toate datele problemei. Nici eu nu le cunoșteam până acum vreo două ore. Matei mi le-a adus de la Cluj... Ai puțină răbdare, o să le afli când o să vină și „bătrânul”...

Ridică receptorul și formă un număr.

— Alo, Mihai la telefon... Scumpă tovarășă Raluca, a sosit tovarășul colonel Arghir?... Dar nu știi când ar putea veni? N-a lăsat nicio vorbă, nimic?! Mulțumesc frumos...

— N-a venit? se interesă Vâlsan.

— Nu, se posomorî Mihai. Vâlsane, dacă Raul Campa

nu-i ținut din scurt, o încurcăm... O să fim nevoiți să alergăm până n-o să mai știm cum ne cheamă... Și mașina lui Campa...

— Mai mi-ați spus, tovarășe maior, și v-am raportat că...

— Știu, știu, dar lucrurile se precipită și e bine să fim siguri de toate...

Sună telefonul.

— Mulțumesc, tovarășă Raluca, mulțumesc...

— Sus, Vâlsane, a venit „bătrânul”... Mă duc să-l iau și pe Matei... Te rog, anunță-l și pe Baraban, dar fii atent că-i răcit... Să nu te molipsești că ai copii acasă.

Ochii verzi ai lui Mihai râdeau, ca și cum ar fi ținut să sublinieze că cel mai amuzant lucru este să ai un coleg ca Baraban, dar nu oricum, ci cu guturai.

9

Hym dădu cheia garsonierei la „recepție”, surâse, așa cum știa el, fetei tinere și drăguțe, apoi, ridicându-și gulerul pardesiului, ieși afară, în noapte. Nu mai ploua, dar bătea vântul și norii păreau că se clatină sub stelele rare, ce se zăreau uneori prin spărtura lor... Pipăi cheile din buzunar, le apucă în palmă, temător parcă să nu dispară așa, dintr-o dată, ca-ntr-un program de iluzionism. Hym se opri un timp, bătut de vântul rece,

că și cum ar fi stat în cumpănă încotro s-o apuce, strângându-și mai bine pardesiul în jurul trupului, și apoi porni agale spre locul de parcaj. Se apropie de „Dacia” lui Raul, deschise ușa și se instală pe banchetă. Motorul făcu puține... nazuri, dar la insistențele lui Hym porni.

Hym ieși prudent din parcaj și de acolo în bulevard... „Dacia” străbătea orașul, rulând încet și nici după ce în față i se întinse autostrada spre Pitești, Hym nu apăsă prea tare pe pedala acceleratorului. Nu se grăbea. Până la ora când trebuia să ajungă la motel avea încă destul timp. Asfaltul umed sâsâia sub roți, iar vântul care începuse să bată în rafale aluneca pe caroserie într-o încercare neputincioasă de a opri mașina.

„Mâine, mâine pe vremea asta voi fi acasă, într-un bar sau... De ce neapărat bar?!... Acasă, în fotoliu, cu un teanc de reviste și un strop de coniac fin, se Legăna Hym în dulcea promisiune a zilei de mâine. Sau, mai bine spus, a nopții de mâine. Desigur, o voi întâlni și pe Julia. În primul rând pe ea, să aflu, ceva mai devreme, ce mi-a pregătit Globi... Supărat pe mine n-are de ce să fie, dar poți să știi ce este în mintea cusurgiului de Globi?... Cum naiba să fac să ies la... pensie? Trebuie să găsesc un motiv, să încropesc ceva cât de cât în stare să-l convingă pe Globi...”

„Dacia” lăsa în urmă kilometru după kilometru. Și

Hym nici nu-și dădu seama când ajunse în fața motelului, unde nu se mai aflau decât două „Dacii". Despre „Fiatul 1300", de care-i vorbise Krugenn, nici pomeneală. Se decise să mai aștepte puțin, deși nimic nu-l agasa atât de mult ca nepunctualitatea. Mai ales în meseria lui, un minut în plus sau în minus putea să năruiască un întreg eșafodaj construit cu migală și efort...

Acele ceasului se îndepărtau de ora la care „Fiatul" trebuia să fie prezent la întâlnire. Frigul i se prelingea printre omoplați într-un șuvoi șerpuitor...

Hym intră în restaurant, cu fularul în mâna stângă... Cine știe? Se așeză la o masă. „Fiatul" întârzia. Trebuia să mai aștepte. Era un lucru deosebit de important dacă Krugenn îl însărcinase pe el cu predarea plicului, dacă recursese la schimbarea actelor, la mașina lui Raul, dacă... Erau suficiente argumente care să-l țină lipit de acest scaun cu un „Ci-co" în față.

Se hotărî să plece. Se făcuse târziu. Trecuse mai bine de o oră de când ar fi trebuit să se întâlnească cu „Fiatul". N-avea niciun rost să mai aștepte. Achită consumația și părăsi restaurantul. Întunericul și rafalele de vânt îl întâmpinară ostil. Se zgribuli. Coborî treptele de piatră Din parcaj dispăruse una din „Dacii", dar apăruse, în schimb, o „Volgă" de o culoare incertă, care nu se putea observa prea bine în întunericul de-afară. Se

îndreptă spre mașină. „Să-i ia dracu cu «Fiatul» lor, se înverșuna Hym. O să-i dau plicul și să mă lase în pace. Asta-i treabă de diletanți, nu de profesioniști serioși.”

— Bună seara! auzi un glas în spatele său și Hym se întoarse surprins.

„A apărut, în sfârșit! Dar nu cu „Fiatul”.

— Da, bună seara, răspunse și Hym.

Ușa din spate a Volgăi se deschise și ieșiră pe rând doi bărbați care se îndreptară spre el.

— Sunt maiorul de securitate Mihai Dragu, auzi vocea aceea care-i dăduse bună seara... Iar dânșii sunt colegii mei, domnule...

— ...Raul, Raul Campa, completă Hym. În buzunar avea buletinul de identitate al lui Raul și cum dânșii erau... Cum ajunseseră oare pe urma lui? Cum?

— Vă rugăm să ne urmați, domnule Hym, îl ului Mihai, prinzându-l de braț.

— Bine, dar... dar e o confuzie! încercă să se apere fără vlagă Hym. Eu sunt Raul Campa, am și acte, pot să dovedesc...

— În regulă, domnule Hym, sunt de acord cu dumneavoastră că sunteți Raul Campa. Numai să vedem dacă o să vă recunoască și tovarășa Tanța, soția...

Mihai îi vorbise liniștit, cu o notă de înțelegere, care putea fi interpretată și ca un joc pentru a-ți scoate adversarul din sărite. Hym nu mai reacționă. Cuvintele

lui Mihai căzuseră grele, ca niște lovituri de ciocan... Oare acesta să fie sfârșitul carierei lui de ani și ani? Să fie sfârșitul? Era prea uluit ca să poată realiza adevărata situație.

— Te-au tras pe sfoară, domnule, auzi aceeași voce calmă, parcă și puțin compătimitoare, în timp ce era condus spre „Volga” parcată lângă „Dacia” cu care venise.

„M-au tras pe sfoară?! Cine și de ce? Krugenn? El? Pentru ce?

— Da, domnule, te-au tras pe sfoară... Vrei să te convingi? Ei bine, să desfacem împreună plicul... Da, plicul pe care vi l-a dat Krugenn... Nu sunteți curios să știți ce conține?...

— Nu știu de niciun plic, se încăpățână el brusc, deși știa că situația era compromisă. Dar nu putea ceda așa, dintr-o dată. Orgoliul nu-l lăsa să depună armele. Plicul aveau să-l găsească în torpedoul „Daciei”. Putea nega mai departe că habar nu avea cine i-l strecurase acolo. Și poate că... Nu, nu mai exista niciun poate! Dacă maiorul acesta îi amintise că el, Hym, era de fapt... Evident, știa mai mult decât ar fi bănuit el.

— Hai, domnule, am înțeles, ți-e greu să crezi că ai căzut tocmai acum, după atâția ani... Hai să căutăm împreună plicul... Și după ce îl găsim o să vă mai arătăm ceva care să vă convingă definitiv că ați fost tras pe

sfoară... Cheile „Daciei” vă rog...

Mihai găsi repede plicul.

— Vino, domnule, vino să-l deschidem» împreună... În lumina din interiorul „Daciei” văzu degetele maiorului rupând o latură a plicului și scoțând o foaie de hârtie dublă, pe care o despături, întorcând-o pe o parte și pe alta. O simplă coală de hârtie albă, fără nimic scris pe ea.

— Poftim, domnule, și hârtia, și plicul... Nu te amăgi cu gândul la vreun fel de cerneală simpatică... Nu, domnule, nu... Plicul acesta nu era așteptat de nimeni. De altfel, ar trebui să ne mulțumești că mai poți sta de vorbă cu cineva acum... Deși este întuneric, nu va fi prea greu să înțelegi despre ce este vorba...

Coborî din mașină, și Mihai deschise portbagajul. Lumina unei lanterne scoase dintr-un ungher la iveală o cutie din lemn... Mihai o trase spre el, explicând...

— Acum este inofensiva... Vedeți sârmulițele cu care era conectată? Această lădiță conține explozibil. Un explozibil de cea mai bună calitate... Aaa... Priviți, sub fiecare banchetă, altă lădiță... Uitați și legăturile... De funcționat funcționa simplu. În legătură cu kilometrajul... Ingenios, nu? Asta-mi amintește de Merbian... Nu știți cine-i Merbian? Am să vă spun în momentele de respiro dintre interogatorii... Pentru că sunt sigur că avem multe de vorbit împreună... Deci

kilometrajul... Era reglat ca după ce parcurgeți douăzeci de kilometri, să se facă un contact și, gata... Și cu dumneavoastră și cu mașina... Tăceți?! Știu, vă înțeleg dezamăgirea, dar Krugenn nu putea proceda altfel. Nu avea voie să-și lase bunul său prieten din cauza dumneavoastră. E vorba de cel ce semnează uneori prin ziare de provincie Raul Câmpie, în loc de Campa... Cum n-ați știut că a fost unul din cei mai buni prieteni ai lui Krugenn? Amândoi au fost locotenenți în același regiment... Știți care a fost ghinionul dumneavoastră?... Nu, nu acesta... Acesta nu-i ghinion! Trebuia să cădeți, domnule... Nu ne lăudăm, dar să știți că în calculele noastre nu ținem seama de procentul de ghinion al spionilor... Ghinionul dumneavoastră a fost că maiorul acela pipernicit din serviciul secret de atunci, Globi, așa-l chema, a fost izbit de asemănarea dumitale cu...

— Domnule maior, vă rog să mergem, mi-e tare frig și a început să și plouă.

Mihai fu șocat de liniștea cu care-i vorbea spionul și tonul lui îl irită Parcă ar fi vrut să arate că și acum tot el conduce... ostilitățile. Dar Mihai se stăpâni.

— Aveți dreptate, domnule, de acord cu dumneavoastră... La noi este, în orice caz, mai cald decât aici... Poate v-o fi și foame. Ne-am pregătit din timp, domnule. Știam că vom avea musafiri... Să mergem... Preda, se adresă unuia din cei doi care-l

însoțea Tu vii cu „Dacia” după noi... Domnul o să călătorească cu mine...

În timp ce în parcajul pustiu al motelului un spion își încheia cariera, Krugenn se pieptăna în fața oglinzii din baie, pregătindu-se de plecare. Afară era întuneric, vântul bătea, dar pe Krugenn îl legănau gânduri optimiste, iar vremea nu i se mai părea urâtă. Stinse lumina și părăsi garsoniera, îndreptându-se spre lift. Îi zâmbi amabil liftierei și când ajunse în hol își luă la revedere de la ea într-o românească aproximativă. Ceasul, obsesia omului grăbit, îi arăta că de la plecarea lui Hym spre motel trecuse mult timp, suficient ca el să se fi întors dacă... Krugenn rânji în încercarea de a surâde fetei de la recepție. Nu mai exista niciun dacă pentru Hym... Pentru cel ce fusese Hym... Krugenn nu încărca nicio părere de rău, deși îl cunoscuse bine pe Hym, lucraseră împreună... De altfel Krugenn încetase demult să mai știe ce este acela regret pentru cineva... Nu avea sentimentul culpabilității... Absolut deloc! Globi îi dăduse mână liberă în privința lui Hym; ridicase din umeri când îl întrebase de el. Deci Globi renunțase la gândul că avea să-l mai vadă vreodată pe Hym. Adică, își risipise orice scrupul Krugenn, Globi fusese cel care decisese soarta lui Hym cu un gest și câteva cuvinte... Globi avea să fie mulțumit și, fără îndoială o să-l gratuleze și pe el, Krugenn, cu ceva mai

mult decât o strângere de mână și câteva vorbe frumoase. Krugenn spera și pretindea în sinea lui nu o recompensă morală, ci una concretă. Știa că Globi nu era zgârcit când trebuia să răsplătească pe cineva care făcuse un lucru bun. Doar nu dădea de la el...

Krugenn ieși afară, în noapte, și oftă resemnat... Globi avea să ia totuși partea leului. Și Krugenn se surprinse pentru o clipă pizmuindu-l, dorind să nu-l mai găsească în fotoliul acela cu spătar înalt. Ci acolo să se afle altcineva... mai precis el! Avea tot dreptul și cam era timpul să se adune, să nu mai fie nevoit să alerge prin lume... Pe Herta n-o să se răzbune pentru rezistența ei încăpățânată. O s-o păstreze mai departe secretară, o să se poarte amabil cu ea, o s-o... înmoaie încet, ca o lumânare, până ce ea o să încerce să-l cucerească... Și pe urmă?! Pe urmă o va muta undeva, dar asta mai târziu, după ce se va fi consumat totul și „obsesia Herta" va înceta de a mai fi obsesie, ci o amintire cu locul ei în albumul intim al orgoliului său masculin... Pentru că secretară și amantă în același timp nu se putea! Nu numai că nu concepea să amestece aceste două lucruri, total deosebite, dar considera că este periculos. Cu atât mai periculos, cu cât funcția este mai mare, și răspunderile mai copleșitoare... Pe amantă o poți supăra mai ales cu infidelitatea. Devine fiară, te urăște cu aceeași patimă cu care ai avut impresia că te iubește...

Ce gânduri stupide îi treceau prin cap! Stupide, dar plăcute. Și realizabile... Trebuia, neapărat, să încerce să-i clatine fotoliul lui Globi. Avea unele idei, însă... dacă Globi ar fi simțit numai ceva, l-ar fi distrus. Încet, încet, cu răbdare și discreție, până ce n-ar mai fi rămas nimic din el. Uff, universalul și repetabilul joc, în toate variantele sale, cu sentimentul de frustrare și de invidie a celor mai mici, cu ferocitatea și viclenia abjectă a celor ce-și apără... scaunul, cocoțați uneori prin trafic de influență și complexe de împrejurări", încercă Krugenn să fie obiectiv, având sentimentul că el era în afara acestui joc. Atunci cum de-i venise gândul acesta?! Krugenn nu se socotea niciun om mic, nici invidios. Ci un nedreptățit și fără noroc... Se săturase de Globi, asta era; de fața lui bătrânicioasă, vineție, încrețită, ea a unei maimuțe, de aroganța sa, dar, mai ales, de viclenia sa. Chiar acum, în cazul Hym, nu spusese cuvântul sau cuvintele care să hotărască, fără echivoc, soarta lui Hym, ci îi dăduse mână liberă să procedeze cum crede că este mai bine. Dacă cineva avea să întrebe de ce s-a procedat așa cu Hym, Globi avea să întindă degetul spre el, Krugenn, și, dacă împrejurările le-ar fi cerut, să-l acuze chiar de cruzime, de lipsă de orientare, de... De toate relele din lume. Globi s-ar fi spălat pe mâini cu invariabilul „Nu am fost înțeles", și cu asta gata...

Ce vânt păcătos! Și rece! Dacă norii ar fi început să se

scuture, poate că s-ar mai fi potolit și vântul. Dar norii alergau sus, amețiți și ei, fără să-i vadă cineva. Krugenn își îndesă pălăria pe cap și lăsă în urmă hotelul, cu căldura lui plăcută și moleșitoare, plină de farmec, mai ales pe o vreme ca asta... Raul schimbase locul la sugestia lui Krugenn... Așa era mai bine. Krugenn îl întrebase dacă mai exista copacul acela din parc. Copacul ce avusese, cu peste douăzeci de ani în urmă, un rol nefast pentru unul din oamenii lor... Raul se scuturase la amintirea aceea și protestase. Dar Krugenn râsese de el. Dacă-i vorba să se întâmple ceva, asta se poate întâmpla oriunde, îi spusese el. Și-apoi, să știi, ghinionul, ca și norocul, și-l face omul...” Raul acceptase. Mai ales că nu mai avea ce să riște. Pentru el socotelile fuseseră încheiate într-un mod fericit. Urma un... fleac. Îi urase noroc lui Krugenn și se despărțise de el.

A doua zi, spre seară. Raul își sărutase soția și, cu o geantă, în care își îngrămădise obiecte de toaletă, pornise spre gară. Avea treabă la Baia Mare, cu „Săptămâna cărții”, așa-i spusese soției. Ajuns în gară, Raul își lăsase servieta într-una din boxele metalice cu cifru, mâncase în restaurantul gării, iar când trenul de Baia Mare trăsese la peron se ridicase de la masă. Își ocupase locul de pe bilet. Când un glas de femeie anunțase în difuzor că trenul pleacă peste un minut,

Raul ieșise pe culoar, își aprinsese o țigară și, când trenul se pusese în mișcare, se repezise și coborâse pe partea cealaltă, traversase grăbit liniile și se amestecase în forfota de pe peron...

Aceste amănunte Krugenn nu le știa și nici nu-l interesau. Raul avea să se descurce așa cum credea că este mai bine... Dar Krugenn era departe de a se gândi la Raul... Intră în parc încet, ca-ntr-o catedrală. Copacii înalți se frământau necontenit, parcă certându-se cu vântul și norii, parcă amenințând cu degetele crengilor pe cineva nevăzut, de dincolo de nori... Poc, poc, poc! răsunau pașii lui Krugenn pe asfaltul umed... Cunoștea parcul, fiecare alee, fiecare bancă... E drept că nu mai intrase în el de peste douăzeci de ani. Poate se schimbase între timp, apăruseră unele detalii care lui îi scăpau, căci era noapte și nu vedea prea bine. Undeva, în fața sa, se afla copacul cu trunchiul gros, același copac pe care-l știa de ani și ani, masiv, nepăsător, ca un semn al statorniciei. Ca să ajungă la el, Krugenn părăsi asfaltul aleii. Un pas, încă unul... Se opri... Doar vântul însuflețea boschetii... Ajunse lângă copac. Pipăi cu mâna trunchiul. Coaja aspră, umedă și rece tremură sub degetele sale. Așa i se păru lui Krugenn... Poate chiar tremură cu adevărat... Mai jos era o scorbură mică, o veche rană cicatrizată de timp... Se aplecă... O găsi... Rămase ghemuit lângă copac... Tot vântul fusese...

Pachetul era acolo. Îl apucă și se ridică răsuflând ușurat... O lumină orbitoare... Se auzi un țăcănit... Krugenn, orbit, ridică brațul să-și acopere ochii... Boscheții prinseră viață... Simți că este apucat de mâini puternice, imobilizat de ele...

— În numele legii sunteți arestat!

Cuvintele cad, ghilotină nemiloasă, retezând gândurile... Krugenn își reveni greu.

— Ce-nseamnă asta? se zbătu el... Cine sunteți?

— Securitatea!

— Protestez!... Sunt cetățean străin!... E ilegal!

— Dar pachetul din mâna dumneavoastră?... Cu fotocopiile însemnărilor doctorului Roman...?! Acelea din caietul cu copertile roșii... Vedeți, Rozalia Medirra s-a ținut de cuvânt: vi le-a adus... în privința legalității avem toate documentele. Să mergem la mașină și o să vi le arăt.

— Protestez, protestez!...

Atât mai putu spune.

10

Ceru o țigară și colonelul Arghir îi întinse peste birou câteva pachete.

— Alegeți din care vă place, domnule Krugenn. Asta-i tot ce pot să vă ofer.

Krugenn luă o țigară și o aprinse. Noaptea care trecuse îl ajutase să-și pună gândurile în ordine, să-și recapete stăpânirea de sine și sângele rece.' După arestare se așteptase să fie interogat imediat. Era o lege nescrisă a oricărui anchetator să profite de momentele de uluială și surprindere ale celui arestat. Dar, spre mirarea sa, totul se petrecuse altfel. Fusese dus în arest, i se oferise mâncare, apoi fusese lăsat să se odihnească... Se părea că nimeni nu se grăbește, că n-are niciun rost să se forțeze lucrurile. Krugenn se gândise și iar se gândise, căutând o explicație. Nu putea fi decât una singură: securitatea cunoștea multe, avea probe suficiente... Și politețea exagerată a colonelului îi întărea această presupunere!

— Urâtă vreme, domnule colonel, spuse Krugenn, încercând să fie cât mai degajat.

Afară era o zi cenușie, cu ploaie măruntă, sâcâitoare.

— Pentru dumneavoastră, da, domnule, îi aminti Arghir situația neplăcută în care se afla Krugenn... Cred că este cazul să continuăm discuția noastră inițială... Deci, după cum am reținut eu, vechea dumneavoastră prietenă, Rozalia Medirra v-a furnizat date, informații și aceste fotocopii după însemnările doctorului Roman. Vă interesau cercetările, stadiul lor...

— Exact, domnule colonel, asta mă interesa... Despre cercetările domnului doctor știam din comunicările

publicate în străinătate și din cele ce ne-a mai spus domnișoara doctor Felicia Bașa, acum refugiată la noi...

— Numai cu Rozalia ați lucrat?

— Exact, domnule colonel...

— Poate vă mai gândiți, domnule Krugenn... Justiția noastră ține seama de sinceritate. Este spre folosul dumneavoastră...

— Știu, în situația mea este greu să fiu crezut, domnule colonel... Dar asta-i realitatea... Ca inginer al firmei, m-am gândit că nu mi-ar strica să vin cu o... invenție... Asta ar fi însemnat bani, onoruri... Am lucrat singur, pentru mine, și, nepricepându-mă, se vede treaba, am fost arestat... Sunt gata să suport consecințele, domnule colonel, se îndreptă pe scaun Krugenn plin de demnitate.

— O să le suportați, domnule, fu de acord Arghir.

Krugenn avu impresia că vorbele colonelului sunau ca o concluzie la scurtul interogatoriu în care toate apăreau clar și logic... Colonelul nu mai insista și Krugenn începu să se bucure atât cât putea face în cazul său. Își imagina o condamnare mică, o sumă de bani ceva mai mare și, gata, avea să scape... În schimb, doctorul Roman se va afla acolo... Dacă aveau să facă vreo legătură între el și rămânerea doctorului Roman?... Absurd! N-aveau nicio dovadă! Roman, acolo, îi putea fi de mare folos... El își însușise niște însemnări care,

practic, nu mai reprezentau un secret...

Auzi ușa în spatele său și pași pe covorul moale. Nu întoarse capul. Un bărbat trecu pe lângă el și colonelul îi făcu semn să ia loc pe scaunul de lângă birou. Și când Krugenn îi văzu fața tresări. Bâjbâi cu mâna după pachetul cu țigări, scoase una și o aprinse. Omul din fața sa era o... stafie... Nu, nu se putea să fie el. Și, dacă era el, ce căuta în acest birou alături de colonelul care îl ancheta?

— Bună ziua, Krugenn, îi spuse aspru și batjocoritor.

Glasul, glasul era al lui. Deci nu se înșela... îl privi prostit parcă și nu răspunse.

— Nu mă mai cunoști, Krugenn? Sunt inginerul Andrei Milcovan... Adică am fost, dar tu, împreună cu Merbian m-ați ucis... Am renăscut ca pasarea mitologică... Din scrum, cenușă, fierărie arsă și răsucită... M-am reîncarnat în maiorul de securitate Mihai Dragu, prezent aici, în fața ta...

Krugenn se uită la Mihai. Ochii verzi râdeau plini de satisfacție. Apoi privi spre colonel Arghir nu se amuza. Îl scruta aspru pe Krugenn, cu o privire care nu prevestea nimic bun.

— Ai pierdut partida în mod lamentabil, Krugenn... Dar nu știi să pierzi, continuă Mihai. Te comporți ca un borfaș de rând și nu ca un spion de talie, așa cum le consideri... Ne decepționezi, Krugenn.

— Vai de cei învinși! clătină Krugenn din cap.

— Ce vrei să spui, Krugenn?

— Că puteți să-mi spuneți ce doriți, eu...

— Ai dreptul la replică, Krugenn! îi spuse Mihai blând. De pildă să demonstrezi că nu ești salariatul domnului Globi... Sau că n-ai niciun amestec în încercarea de racolare a doctorului Roman... Sau că nu-l cunoști pe raul Campa sau pe Hym Varas... Și așa mai departe, Krugenn... De ce taci? Nu-i vina noastră că nu vrei să-ți folosești dreptul la replică.

— Poate vrea să dea o replică scrisă, sugeră Arghir.

— La asta mă gândeam și eu, tovarășe colonel, spuse Mihai, ridicându-se de pe scaun... Hai cu mine alături, Krugenn... Am să-ți dau hârtie și un stilou... Multă hârtie; bănuiesc că ai nevoie...

Krugenn se ridică greoi, resemnat și porni spre ușă. Dar înainte de a ajunge la ea, ușa se deschise și, spre surpriza și groaza lui Krugenn, apăru o altă stafie însoțită de un plutonier.

— Hym Varas, murmură Krugenn.

Hym îl văzu și el. Rânji satisfăcut, cu ură.

— Mă bucur că te-am întâlnit, ucigaș nemernic.

Mihai îl apucă pe Krugenn de braț și îl scoase afară din birou.

— Ești obosit, Krugenn... Eu sunt și mai obosit decât tine... Îi spuse Mihai, dându-i drumul de braț.

— Cât este ceasul? îl întrebă brusc Krugenn.

— Douăsprezece și zece!

Pe fața lui Krugenn trecu umbra unei satisfacții.

— Nu, Krugenn, nu, îl dezamăgi Mihai. Raul Campa nu se află în avion... A fost prins și el și acum explică unui coleg de-al meu de ce a vrut să părăsească țara cu pașaportul lui Hym Varas...

*

Se aflau toți laolaltă, pe scaune, în biroul colonelului Arghir, departe unul de altul, ca pentru finalul unui spectacol: Krugenn, Hym Varas, Raul Campa și Rozalia Medirra. La birou, Arghir și Mihai.

— Suntem toți, constată Arghir glumeț... După ce o să ascultați ce este de ascultat și o să vedeți ce este de văzut, puteți să adăugați ce credeți că mai este necesar... Aici sau, separat, pe urmă... Dacă vreți să vă spuneți ceva între dumneavoastră o puteți face. Cu o singură condiție: să nu depășiți limitele decenței...

— Eu am să încep cu sfârșitul, spuse Mihai... Doctorița Felicia Bașa a sosit în țară ieri după-amiază... Ai aerul că nu mă crezi, Krugenn... Ai să te convingi... A stat de vorbă la telefon cu doctorul Roman... Și eu am vorbit cu dânsul...

Sună telefonul și Arghir ridică receptorul!

— Să vină. Barabane!

Cineva ciocăni în ușă și în încăpere intră Felicia Bașa...

Se trase un pas înapoi, ca și cum ar fi greșit, dar văzându-l pe Mihai închise ușa în urma sa...

— Nu mai este nevoie să fac prezentările, spuse Arghir suspect de bine dispus.

— Și dumneata, Rozalia?! întrebă, dar mai mult se miră Felicia. Împreună cu ei?... A, domnule Krugenn! Bună ziua, domnule... Am sosit să te consolez...

— Dați-mi voie, domnule colonel, se sculă Krugenn de pe scaun. Domnișoara este agenta noastră... A iscălit chiar în prezența mea un angajament pentru serviciul nostru secret... Mare mirare dacă acum n-a sosit cu...

— Întreci limitele, Krugenn. Până în ultimul moment arunci cu otravă în jur, îl întrerupse revoltat Mihai. Știm, Krugenn, știm! Și încă ceva ce tu nu știi: Tovarășa doctor Felicia Bașa și-a dat demisia... Da chiar așa, demisia! Scrisă, cum se obișnuiește... A pus-o la poștă înainte de a se urca în avion. A trimis-o pe adresa directorului tehnic al firmei „Q et Co”... Așa că spune-ne altceva, Krugenn, ceva inedit...

— Vă mai face plăcere să-i vedeți, tovarășă doctor? o întrebă Arghir pe Felicia. Mi-ați spus ieri, când ați sosit, că, dacă i-ați avea în față pe oamenii care v-au furat onoarea, i-ați nimici... Uitați-i!

— Tovarășe colonel, îmi fac silă... Vă mulțumesc că mi-ați satisfăcut această cerere...

— Mihai, condu-o pe tovarășa doctor...

...Trecuse aproape o oră și în birou era cald...

— Și-acum, încă un lucru ce îi privește și pe Hym, și pe Campa... Domnule Raul Campa, cine sunteți dumneavoastră cu adevărat?

— Nu vă înțeleg, domnule maior... Sunt Raul Campa...

— Chiar nu înțelegeți? interveni Arghir ironic.

Krugenn înghiți în sec și obrajii i se împurpurară... Hym Varas își îngustă ochii, concentrat, parcă luptându-se în gând cu ceva sau cu cineva.

— Nu, și nici nu caut, domnule colonel, răspunse Raul Campa. Pe fruntea lui Hym Varas apărură broboane de sudoare. Se ridică de pe scaun.

— Domnule colonel, eu nu sunt Hym Varas, ci Raul Campa... Adevăratul Raul Campa... Hym este el! și întinse mâna spre Raul... Din cauza asta a și încercat să mă ucidă cu mașinăria aceea infernală ascunsă în „Dacia” lui...

Se lăsă o tăcere adâncă.

— Știam, domnule Raul, știam... A fost greu, dar am reconstituit totul... Acum înțelegi, Hym, întrebarea pe care am pus-o? rosti Mihai.

Hym, adevăratul Hym, nu răspunse. Dădu din umeri fără nicio noimă... Iar Krugenn își umezi buzele...

— După ce părinții lui Raul au murit în bombardamentul acela de lângă Cluj, Globi, care era

prieten cu tatăl domnului Raul, a fost izbit de asemănarea dintre Raul și un ofițer al său, Hym. Și-atunci i-a încolțit ideea cu schimbul... Lui Raul i-a comunicat târziu, după ani de zile, când deja începuse să lucreze pentru Globi sub numele de Hym Varas, fără să știe al cui nume îl poartă... A acceptat, nu mai avea ce face... Asta a fost, nu, domnule? se adresă Mihai lui Krugenn... Suntem toți aici, continuă apoi. Ne-ar fi bucurat dacă ar fi fost și Globi împreună cu Doris și Julia...

— Și Herta, domnule maior, încercă să glumească Krugenn.

— O, nu, domnule Krugenn, Herta n-avea ce să caute aici... Ar fi fost o societate prea selectă pentru ea. Și mai este un motiv, domnule Krugenn... Mihai, fii bun și șoptește-i-l la ureche domnului Krugenn.

Mihai se apropie de Krugenn și făcu ceea ce îi ceruse Arghir. Krugenn se îngălbeni dintr-o dată și începu să clipească des.

— Asta era... asta... murmură el cu buzele uscate și ochii injectați de o furie neputincioasă... Asta era...

— Dar cum altfel, Krugenn, cum altfel? și ochii calzi ai lui Mihai își aprinseră luminițele vesele și batjocoritoare.

P.S. Cu maiorul Mihai Dragu

— În sfârșit ai pus punct... Mihai își frecă pleoapele... Ai scris, nu glumă... Numai că mai sunt unele... chestii ce suscită discuții...

Mihai strânse buzele nemulțumit și pe lângă mine trecu o umbră de neliniște.

— Despre ce-i vorba? l-am întrebat cu o voce agasată, anticipând rezistența pe care eram hotărât s-o opun observațiilor lui.

Ochii verzi ai lui Mihai sclipiră parcă ironic și răutăcios.

— Scrii undeva că cineva a reușit să ia mulajul de pe broasca fișetului doctorului Roman și apoi să confecționeze cheia... Așa ceva este imposibil... Practic nu se poate... Te faci de râs cu... gogoșile astea...

Întâi m-am încruntat, apoi fruntea mi s-a destins și am început să râd ușor, mulțumit de ideea care-mi venise.

— Dacă nu te pricepi, nu da cu barda, i-am replicat blând, ca și cum i-aș fi dat un sfat. Este o metodă nouă, modernă, pe care o folosesc spionii... O ceară specială, un procedeu inedit... Cred că n-are rost să-l explic în detaliu...

— Fantezie, asta-i, mă luă din scurt Mihai... Fantezia ta... Dacă vrei, n-ai decât s-o brevetezi, numai să găsești clienți... Mă rog, treaba ta... A doua chestiune: Hym, adevăratul Hym, sau Krugenn puteau urmări „Dacia

1300” în care se afla explozibil și...

— ...Și nimic, l-am întrerupt eu... Nu puteau face asta pentru că securitatea luase toate măsurile... Ce măsuri?... Crezi că este atât de important să le arăt? Eu zic că nu... Eu fac literatură, nu...

— Adică încerci, mă întrerupse la rândul său Mihai. Am înghițit în sec și m-am stăpânit să nu izbucnesc.

— Fac ce pot, m-am mulțumit să stâng începutul de polemică.

Mihai ridică din umeri, adică „treaba ta”. Se lăsă tăcerea. De afară se auzea o voce de bărbat ce se... lupta cu melodia unui cântec de lume.

— Aș vrea să te mai rog ceva, spuse Mihai... Să schimbi finalul căiții. Pune-mă să lupt cu vreunul din spioni, să cad ca un erou...

— Imposibil, imposibil!... Am încercat acum vreo nouă ani în primul roman despre tine. N-aveam intenția să te mai plimb și prin alte cărți, dar ai avut ghinion... Redactorul de carte era o femeie, Mihai. Știi ce mi-a spus? Că ești prea simpatic ca să treci în lumea umbrelor.

Mihai mă privi obosit, dădu din mână: „Să lăsăm asta” și zise:

— Vrei să-mi spui și mie ce i-am șoptit la ureche lui Krugenn despre Herta?

— Mihai, te avânți pe un teren alunecos... Parcă așa

mi-ai spus și tu când te-am întrebat despre ea. Să zicem că i-ai spus că Herta îl iubește și că va interveni la O.N.U., că va face greva foamei să i se restituie inocentul iubit, reținut de către autoritățile din România.

— Ești formidabil cu aluziile astea ale tale... Mai am o singură dorință: să mă lași să mă odihnesc puțin!

— Nostim, Mihai, ești tare nostim. Chiar dacă aș vrea să te pun la treabă nu pot... Tocmai peste doi ani când îmi vine rândul în plan... Dacă nu cumva chiar mai târziu... Te odihnești și tu și, mai ales, eu...

— Zi mersi...

— Asta și fac. Mulțumesc, Mihai, pentru ajutor! Vă mulțumesc dumneavoastră, stimați cititori, pentru răbdare!... Sfârșit!...

-= sfârșit =-

Lei 5,50

Mihai ridică receptorul unui alt telefon.
— Alo, tovarăşul colonel Arghir ?... În momentul acesta se fură sau se fotografiază documentele din fişetul doctorului Ion Roman... Este ora unsprezece fără cinci... Am înţeles ! Să trăiţi !
Tonul lui Mihai fusese calm, de parcă ar fi comunicat colonelului ora exactă. Ţiriitul de greiere răguşit încetă brusc. Deschise fereastra. Vîntul aducea stropi fini de ploaie, perdelele uşoare fluturau într-un dans dezordonat...